

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EPIK
FANTEZİ
USTASI

Clive Barker

KABAL

NIHAYET GECENİN DE
BİR EFENDİSİ OLDU

Maceraprest
kitaplar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CLIVE BARKER (1952-)

İngiliz yazar, yönetmen, ressam ve yapımcı.

Liverpoolu olan Barker gençlik yıllarında tiyatro oyunları yazmaya başladı. Liverpool'da bir tiyatro grubuyla iki yıl çalıştıktan sonra 21 yaşında Londra'ya taşındı ve sonraki sekiz yılı sosyal yardımla geçirdi. Her gün kendisi için yazıyor ve resim yapıyordu. Kendi tiyatro grubu için yazdığı oyunlarla adını duyurmaya başladı. Edinburg Festivali'nde sahnelediği *The History of the Devil* (Şeytanın Tarihi) oldukça başarılı iki sezon geçirdi. Korku edebiyatında bir devrim yaratacak hikâyelerinin toplandığı *Books of Blood*'ın ilk üç cildini 8 aylık bir zaman dilimi boyunca akşamları ve haftasonları yazdı. Bu ilk büyük başarısını, Faustvari, görkemli bir roman izledi: *Damnation Game* 1985(Lanetlenme Oyunu, 2000). Onu *Books of Blood*'ın ikinci üç cildi izledi (1985).

1987'de cinsel bir alt-metne dayanan, son derece kanlı, sadomazoşist eğilimli *Hellraiser*'ın senaristliğini ve yönetmenliğini üstlendi. Film, Barker'ın *The Hell Bound Heart* adlı kısa romanının serbest uyarlamasıydı. Şeytani lğnekafa karakterinde gerçek bir korku ikonu yaratmayı başardı ve bugüne dek, senaryosunu arkadaşı Peter Arkins'ın yazdığı üç devam filmi çekildi. Barker yönetmenliğe ve senaristliğe *Cabal* adlı kısa romanına dayanan *Nightbreed* (1990) ve "The Last Illusion" adlı hikâyesinden uyarladığı *Lord of Illusions*'la devam etti.

Weaveworld, (1987), *Cabal*, (1988) (*Kabal*, 2000), *The Great and Secret Show: The First Book of the Art* (1989), *Imajica*, (1991), *The Thief of Always* (1992) (Zaman Hırsızı, 1999), *Everville: The Second Book of the Art*, (1994) *Sacrament*, (1996) ve *Galilee*, (1998) (*Galilee*, 2000) hepsi de EPLK FANTEZİ türünde yazılmış, bolca korku öğesiyle beslenmiş romanlardır. ALTERNATİF DÜNYALAR ya da BAŞKA DÜNYALAR'ı ("başka" bir gerçeklik üzerine kurulu dünyalar) anlattığı bu romanlarında giderek korku türünün süslemelerinden kurtularak fantastik olarak adlandırdığı kavrama yaklaşır. Son romanlarında gizli boyut ve fiziksel dönüşüm temalarına olan düşkünlüğü ön plana çıkar. Barker 1991'den beri Beverly Hills'de yaşamaktadır.

Clive Barker'ın Epik Fantezileri

Lanetlenme Oyunu

Galilee

Kabal

Hazırlanan:

Imajica

EPIK
FANTEZİ
USTASI

Clive Barker KABAL

NIHAYET GEÇENİN DE
BİR EFENDİSİ OLDU

İngilizce aslından çeviren:
Berna Kılınçer

Maceraprest

Ücretsiz PDF E-kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

MACERAPEREST KİTAPLAR

Epik Fantezi

Kabal-Cabal / Clive Barker
İngilizce aslından çeviren: Berna Kılınçer

© Clive Barker, 1988

© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2000

Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli
Kapak tasarımı: Derya Diblen
Dizgi düzeni: Goudy 10 / 12 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: 2000
ISBN 975 - 329 - 317 - 8

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

OZ

Oğlak Yayınları

Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu

Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş

Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

e-posta: oglak@oglak.com Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Annie için

“Hepimiz hayali hayvanlarız...”

DOMINGO D'YBARRONDO

Ruhun Hayvansılığı

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM: DELİ

I	Gerçek	15
II	Akademi	23
III	Rapsodici	29
IV	Nekropolis	37
V	Farklı Bir Maymun	43
VI	Kilden Ayaklar	49

İKİNCİ BÖLÜM: ÖLÜM BİR KALTAKTIR

VII	Zorlu Yollar	57
VIII	Yıkıldığı Yer	65
IX	Temas	71
X	Güneş ve Gölge	77

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: KARANLIK ÇAĞLAR

XI	Av Alanı	93
XII	Yukarısı ve Aşağısı	103
XIII	Kâhin Çocuk	117
XIV	Tabernacle	125

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: AZİZLER VE GÜNAHKÂRLAR

XV	Bedel	137
XVI	Ya Şimdi Ya Hiç	149

XVII	Hezeyan	155
XVIII	Masumların Gazabı	167

BEŞİNCİ BÖLÜM: İYİ GECE

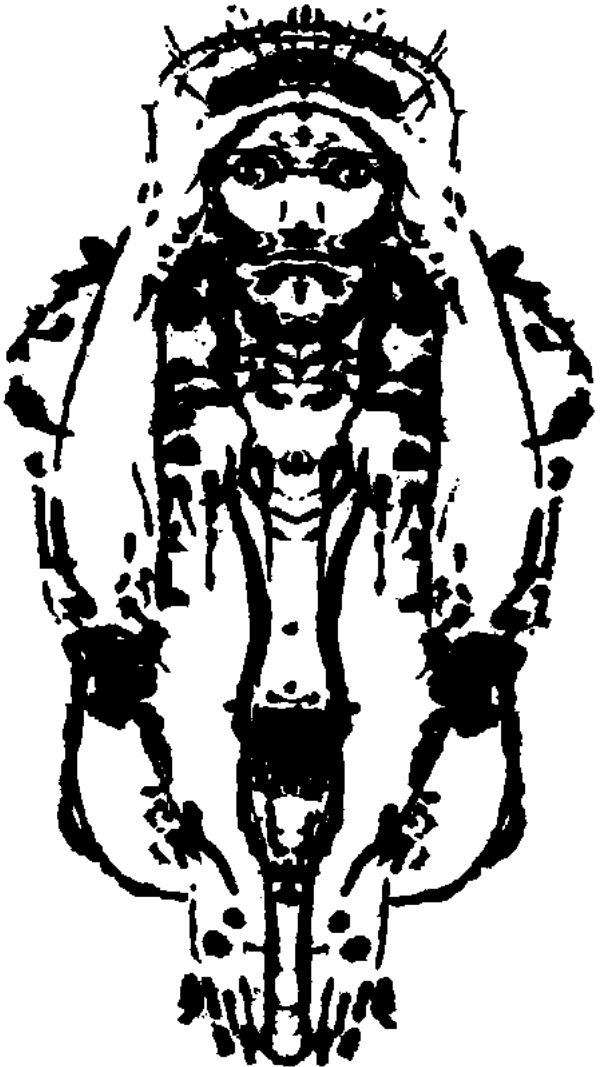
XIX	Dost Olmayan Bir Yüz	175
XX	Zorlanmış	181
XXI	Ah O Arzu	187
XXII	Maskenin Zaferi	203
XXIII	İzdırap	213
XXIV	Kabal	225
XXV	Benimle Kal	235

BİRİNCİ BÖLÜM

Deli

Doğduğumda yaşıyordum. Bu yeteri kadar büyük bir ceza değil mi?

**Mary Hendrickson, babasını öldürmekten
yargılandığı duruşmada**

Gerçek

Boone artık geceyarısında aşk adına aceleyle verilen bütün o vaatlerden hiçbirinin “*seni asla terk etmeyeceğim*” kadar boş olmadığını biliyordu.

Zamanın elinizden almadığını koşullar alıyordu. Başka türlüünü ummak yararsız, dünyanın bir yanıyla da olsa iyiliğinizi istediğini düşlemek boşunaydı. Değer taşıyan her şey, aklınızı kaybetmemek için tutunduğunuz herşey, uzun vadede çürüyecek ya da elinizden kapılıp alınacaktı ve boşluk altınızda ağzınızı açacaktı. Tıpkı Boone için olduğu gibi... Ağzınızı açtığınızda ansızın küçük bir açıklama bile olmadan yok olacaktınız. Cehenneme ya da daha da kötüsü...

Dünyaya her zaman bu kadar karamsar bakmamıştı. Zihnindeki ızdırabın hafiflediğini hissettiği bir zaman olmuştu ve bu, o kadar da uzun zaman önce değildi. Ruhsal açıdan zorlu dönemleri azalmış, bir sonraki ilacı alana kadar olan saatlere katlanmaktansa bileklerini kesmek istediği günler azalmıştı. Mutluluk için bir fırsat çıkmış gibiydi.

Bu aşk itirafını ağzından çıkaran da bu umuttu: Hiçbir zaman biriyle paylaşamayacağını düşündüğü o dar yatakta yatarlarken Lori'nin kulağına fısıldanan “*Seni asla terk etmeyeceğim.*” Sözcükler ihtirasın pençesindeyken söylenmiş değildi. Aralarındaki pek çok şey gibi aşk hayatları da kaygılarla doluydu. Ama diğer kadınlar, başarısızlığını affetmeyerek ondan vazgeçerken Lori dayanmıştı: Her şeyin düzelmesi için dünya kadar zamanları vardı, hiç aceleleri yoktu.

Yanında olmamı istediğin sürece yanında olacağım, diyor gibiydi sabrı.

Hiçkinse ona böyle bir bağlılık sözü vermemişti, o da kar-

şlığında bir şey vermek istedi. Bu sözcükler, “seni asla terk etmeyeceğim”. Hepsi bu.

Bu sözcükler ve Lori’nin odanın loşluğunda parlayan teni ve en sonunda yanında uyuyup kaldığında soluğunun sesi. Bunlar hâlâ kalbini çarptıracak, canı yanana kadar sıkıştırarak kadar canlı anılardı.

Koşullar bu sözleri yerine getirebilmesi için herhangi bir umut bırakmamıştı geriye. Bu yüzden hem anıları hem de sözcükleri kafasından atmak için can atıyordu. Ama onlar kendilerini unutturmuyordu. Kırılganlıklarıyla eziyet vermek için belleğinde yankılanıyordu.

Tek avuntusu Lori’nin -şimdiye kadar hakkındaki gerçeği öğrenmiş olduğuna göre- onu unutmak için uğraşacak ve zamanla da bunu başaracak olmasıydı. Yalnızca, bu sözü verirken kendisinin ne olduğunun farkında olmadığını anlamasını umuyordu. Eğer sağlığının düzeleceğinden emin olsaydı, hiçbir zaman bu acıyı çekmeyi göze almazdı.

Kur bakalım!

Bürosunun kapısını kilitleyip, Alberta’nın bahar güneşine karşı panjurları indirdiğinde Decker bütün bu sanrılara aniden sona vermişti. Bir fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, “Boone sanırım başımız büyük dertte. Senin ve benim” demişti.

Boone, adamın titrediğini görmüştü. Bu kadar iri bir cüsedede böyle bir şey saklanamazdı. Decker gündüz yaşadığı stresi jimnastik salonunda atan bir adamın fiziğine sahipti. Özel dikilmiş her zaman kömür karası rengindeki takım elbiseleri iri gövdesini zaptedemiyordu. Birlikte tedaviye başladıkları ilk zamanlarda bu Boone’u biraz tedirgin etmiş, doktorun fiziksel ve zihinsel otoritesi onu irkitmişti. Şimdi ise bu gücün onu yarı yolda bırakmasından korkuyordu. Decker bir Kaya’ydı. Akıldı. Soğukkanlılıktı. Bu endişe onun hakkında bildiği her şeye ters düşüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Otur, olur mu? Otur da sana anlatayım.”

Uçsuz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>
Boone söyleneni yaptı. Bu büroda Decker tanrıydı. Dok-

tor deri koltuğunda arkasına yaslandı. Ağzı, çizgileri aşağı doğru olan bir kavisle kapalıydı, burnundan nefes aldı.

“Bana anlatın...” dedi Boone.

“Nereden başlamalı.”

“Herhangi bir yerden.”

“Düzelmeye başladığını sanıyordum” dedi Decker. “Gerçekten de öyle sandım. *İkimiz* de öyle sandık.”

Boone, “Ben hâlâ öyle sanıyorum” dedi.

Decker’in başı belli belirsiz sallandı. Oldukça zeki bir adamdı ama bunun pek azı, birbirinin içine girmiş olan yüz hatlarında görülebilirdi. Belki gözlerinde, ki o anda onlar da hastasını değil, aralarında duran masayı izliyordu.

“Seanslarda konuşmaya başladın. İşlediğini düşündüğün suçlar hakkında. Bu konuda anımsadığın bir şey var mı?”

“Hiçbir şey anımsamadığımı biliyorsun.” Decker’in onu soktuğu translar fazlasıyla derindi: “Yalnızca kaseti geri sarıp dinlettiğinde anımsıyorum.”

“Artık bunları bir daha dinlemeyeceğiz” dedi Decker. “Hepsini sildim.”

“Neden?”

“Çünkü... Korkuyorum Boone, senin için.” Durakladı.

“Belki de ikimiz için.”

Kaya’daki çatlak büyüyordu ve Decker bunu gizlemek için hiçbir şey yapamıyordu.

“Bu suçlar *neydi*?” diye sordu. Sözcükleri tereddütle söylemişti.

“Cinayetler. Saplantı halinde onlardan söz ediyordun. Başlangıçta hayal ürünü olduklarını düşünüyordum. İçinde her zaman saldırgan bir yan vardı.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi. Onları gerçekten yapmış olabileceğinden korkuyorum.”

Boone, Decker’i öfkeden çok şaşkınlık duygusuyla inceleyen uzun bir sessizlik oldu. Panjurlar tam kapatılmamıştı. Bir parça güneş ışığı Decker’in yüzüne ve aralarındaki masaya vu-

ruyordu. Cam yüzeyde kırıptısız duran bir sürahi su, iki bardak ve büyük bir zarf vardı. Decker öne eğilip zarfı eline aldı.

“Şu anda yaptığım şey de kendi içinde bir suç sayılır” dedi Boone’a. “Hasta sırlarını saklamakla, bir katili korumak aynı şey değildir. Ama bir parçam hâlâ tanrıdan bunun doğru olmasını diliyor. Başardığıma inanmak istiyorum. Başardığınıza. İyileştigine inanmak istiyorum.”

“Ben iyiyim.”

Decker yanıt olarak zarfı yırtıp açtı.

“Benim için bunlara bakmanı istiyorum.” Elini zarfa soktu ve bir dizi fotoğrafı ışığın önüne çıkardı.

“Seni uyarıyorum. Tatsız şeyler.”

Uyarısı yerindeydi. En üstteki fotoğraf fiziksel bir darbe gibiydi. Fotoğrafı görünce içinde, Decker’in tedavisi altına girdiğinden bu yana hissetmediği bir korku yükseldi: Görüntü ona sahip olabilirdi. Bu batıl inanca karşı, tuğlalarını tek tek yerleştirdiği duvarlar inşa etmişti ama şimdi duvarlar yıkılma tehdidiyle sarsılıyordu.

“Bu yalnızca bir fotoğraf.”

“Doğru” diye yanıtladı Decker. “Yalnızca bir fotoğraf. Ne görüyorsun?”

“Ölü bir adam.”

“Öldürülmüş bir adam.”

“Evet. Öldürülmüş bir adam.”

Yalnızca öldürülmüş değil: katledilmiş. Canı, öfkeli kesikler ve vuruşlarla alınmış. Kanı, boğazını kesip yüzünü yok eden bıçağa ve arkasındaki duvara sıçramıştı. Üzerinde yalnızca şortu vardı, bu nedenle bedenindeki yaralar, kana rağmen kolayca sayılabılırdi. Boone da öyle yaptı. Yoksa dehşet onu kolayca alt edebilirdi. Burada bile, doktorun hastasının durumunun bilinç dışı engelinden başka bir beni biçimlendirdiği bu odada bile, Boone’un soluğu böylesine dehşetten kesilmemişti. Boğazının arkasından kahvaltısının ya da bir gece öncesinin yemeğini tadinı alıyordu. Bağırsaklarından, doğaya aykırı olarak yükselen tat. Ağzında, yaptığı şeyin pisliği gibi yükselen bok.

Yaraları say dedi kendine. Bir abaküsteki boncuklar olduğunu varsay. Göğüs ve karında üç, dört, beş: Özellikle, zig zag biçimli olanı, yaradan çok bir yırtık gibi, iç organların fırlamasına yol açacak kadar büyük bir yırtık. Omuzda iki tane daha. Ve sonra kesiklerle harap olmuş bir yüz. En duygusuz gözlemcinin bile sayamayacağı kadar çok kesik. Kurbanı tanınmaz bir hale getirmişlerdi. Oyulup çıkarılmış gözler, yarılmış dudaklar, uzunlamasına parçalara bölünmüş burun.

“Yeterli mi” dedi Decker, böyle bir soru sormasına gerek varmış gibi.

“Evet.”

“Dahası var.”

İkinci bir fotoğraf çıkarıp, birinciyi yığının yanına koydu. Bu seferki bir kanapenin üzerinde yayılmış yatan bir kadına aitti. Bedenin üst ve alt kısmı, doğaya aykırı bir biçimde bükülmüştü. Muhtemelen ilk kurbanla arasında herhangi bir akrabalık yoktu ama kasap iğrenç bir benzerlik yaratmıştı. Burada da aynı dudaksız, gözsüz yüz vardı. Ayrı ana babadan doğan iki kişi, aynı elle yok edilip ölümden kardeş olmuşlardı.

Babaları ben miyim, diye düşündü Boone.

Gırtlğından çıkan yanıt, “Hayır” oldu. “Bunu ben yapmadım.”

Ama iki şey itirazını dile getirmesine engel oldu. Birincisi, Decker’in iyi bir nedeni olmadıkça, hastasının dengesini böyle tehlikeye atmayacağını biliyordu. İkincisi, itirazı değersizdi çünkü ikisi de Boone’un zihninin geçmişte kendisini nasıl kolayca kandırmış olduğunu biliyorlardı. Eğer bu korkunç cinayetlerden sorumluydu bilip bilmediği konusunda emin olunamazdı.

Bunun yerine sessizliğini korudu. Kayayı paramparça görmekten korktuğu için Decker’e bakmaya cesaret edemiyordu.

“Bir tane daha?” dedi Decker.

“Eğer gerekliyse.”

“Gerekli.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Decker üçüncü ve dördüncü bir fotoğraf çıkararak, Tarot

falındaki kartlar gibi masaya dizdi. Ama bu falda bütün kartlar ölümdü. Mutfakta, açık buzdolabının önünde. Yatak odasında lamba ve çalar saat arasında. Merdivenlerin tepesinde, pencerede. Kurbanlar her yaştan ve her ırktandı. Erkek, kadın, çocuk. Cinayetlerden sorumlu canavar her kimse, onun için ayırım yapmak önem taşımamıştı. Bulduğu yerde yaşamı silmişti. Çabuk ve acısız değil. Bu insanların öldüğü odalar katillerinin, keyfine göre onlarla nasıl oynadığının açık kanıtlarıydı. *Coup de grace*'ten kaçmak isteyip de sendelediklerinde devrilen mobilyalar, duvarlar ve tablolarla bıraktıkları kanlı parmak izleri. Biri, belki eliyle savuşturmak isterken parmaklarını bıçağa kurban etmişti, çoğu gözlerini kaybetmişti. Ama ne kadar cesurca direnmiş olurlarsa olsunlar hiçbiri kaçamamıştı. İç çamaşırlarına ayakları dolanarak ya da bir perdenin arkasına sığınmayı umarak hepsi de en sonunda ölmüştü. Ağlayarak, kusarak ölmüş.

Topu topu on bir fotoğraftı. Hepsi birbirinden farklıydı. Küçük, büyük odalar, çıplak, giyinik kurbanlar. Ama hepsi de birbirinin aynıydı: Aktör mekânı terk ettikten sonra çekilmiş, bir çılginlık gösterisinin fotoğrafları.

Ulu Tanrım, o adam kendisi miydi?

Kendisine verecek bir yanıt olmadığından, soruyu Ka-ya'ya sordu. Parlak kartlardan başını kaldırmadan konuşarak:

"Bunları ben mi yaptım?" diye sordu.

Decker'in iç çektiğini duydu ama adamdan bir yanıt gelmedi. Boone suçlayıcısına bir bakış atmayı göze aldı. Fotoğrafları önüne sıraladıkça Decker'in üzerinden ayrılmayan gözlerini, başını tırmalayan bir ağrı gibi hissetmişti. Ama şimdi bir kez daha bu bakışın kaçırıldığını fark etti.

"Lütfen bana söyle" dedi. "Bunu ben mi yaptım?"

Decker gri gözlerinin altındaki nemli torbaları sildi. Artık titremiyordu.

"Yapmadığını umuyorum" dedi.

Yanıt saçma olacak kadar ılımlıydı. Söz konusu olan zararsız bir suç değildi. Bu, on bir tane ölüm ve kimbilir görülme-

miş ve duyulmamış olan kaç tane daha vardı? “Ne hakkında konuştuğumu söyle” dedi. “Ne söylediğimi...”

“Çoğunlukla sayıklamalardı.”

“O zaman neden benim sorumlu olduğumu düşünüyorsun? Nedenlerin olmalı.”

“Parçaların tümünü birleştirmek” dedi Decker, “zaman aldı.” Masanın üzerindeki mezarlığa baktı, hafif yamuk duran bir fotoğrafı orta parmağıyla düzelterek diğerleriyle aynı hizaya getirdi.

“Kaydettiğimiz ilerleme üzerine dört haftada bir rapor yazmalıyım biliyorsun. Bu yüzden önceki seanslarımızın kayıtlarını sırayla dinledim. Çünkü tedavinin nasıl gittiği konusunda bir fikir edinmem gerekiyordu...” Yavaş yavaş, bitkin bir sesle konuşuyordu. “... ve verdiğin yanıtlarda bir takım kalıplar fark ettim. Çoğu zaman başka şeylerin arasında kayboluyordu ama oradaydılar. Sanki bir şey itiraf ediyor gibiydin ama bu senin için öyle tiksindirici bir şeydi ki transta bile bunu dile getiremiyordun. Bunun yerine bu şey... şifreli olarak çıkıyordu.”

Boone şifreleri bilirdi. Kötü zamanlarda onları her yerde duymuştu. Radyo kanallarının arasındaki statığın gürültüsünde ya da şafaktan önceki trafiğin mırıltısında hayali bir düşmandan gelen mesajlar vardı. Bu sanatı kendisinin de öğrenmiş olması onu şaşırtmadı.

Decker, “tedavi ettiğim polis memurlarına, öylesine birkaç soru sordum” dedi. “Özel değil ve onlar da bana cinayetlerden söz ettiler. Elbette, bazı ayrıntıları başından duydum. Görünüşe göre iki buçuk yıldır sürüyormuş. Birkaçı burada Calgary’de, diğerleri otomobille bir saat uzaklıkta. Tek kişinin işiymiş.”

“Benim.”

“Bilmiyorum” dedi Decker, en sonunda Boone’a bakmıştı. “Eğer emin olsaydım, hepsini polise bildirirdim.”

“Ama bildirmeyeceksin.”

“Bunun doğru olmamasını ben de senin kadar istiyorum. Eğer bunlar doğruysa ben de pek iyi gözükmeyeceğim.” Sesinde iyi gizleyemediği bir öfke vardı. “Bu yüzden bekledim. Bir sonraki cinayet işlendiğinde benim yanımda olacağını umdum.”

"Yani, bu insanların bazıları öldüğünde sen her şeyi biliyordun."

"Evet" dedi. Decker dümdüz bir sesle.

"Tanrım!"

Bu düşünceyle Boone ayağa fırlayınca bacağı masaya çarptı. Cinayet sahneleri dört bir yana uçuştı.

Decker, "Sesini fazla yükseltme" diye uyardı.

"İnsanlar ölürken sen *bekledin* mi yani"

"Bu riski senin için göze aldım, Boone. Buna saygı gösterebilirsin."

Boone yüzünü çevirdi. Omuriliğinde terler soğumuştı.

Decker "Otur" dedi. "Lütfen otur ve fotoğrafların senin için ne ifade ettiğini bana anlat."

Boone farkında olmadan elini çenesine götürmüştü. Decker'den aldığı bilgilerden bunun beden dilindeki özel anlamını biliyordu. Zihni, bedenini kullanarak bir açıklamayı bastırmak ya da kendini tamamen susturmak istiyordu.

"Boone. Yanıtlara ihtiyacım var."

Boone "Hiçbir şey ifade etmiyor" diye yanıtladı başını çevirmeden.

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Tekrar bak."

"Hayır" diye ısrar etti. "Yapamam."

Doktorun iç çektiğini duydu. Boone aynı dehşetle baştan yüzleşmesinin isteneceğini sanıyordu. Onun yerine Decker'in yatıştırıcı bir ses tonu vardı.

"Tamam, Aaron" dedi. "Tamam. Onları kaldıracam."

Boone ellerini kapalı gözlerine bastırdı. Göz çukurları sıcak ve nemliydi.

Decker, "Artık yoklar" dedi.

"Hayır buradalar."

Kusursuzca anımsadığı halleriyle hâlâ yanındaydılar. On bir oda ve on bir ceset aklında, hiçbir şeytan çıkarma işlemiyle kovulamayacak bir biçimde sabitlenmişti. Decker'in inşa ettiği

duvar yalnızca beş dakikada, üstelik de mimarı tarafından yıkılmış, Boone yine deliliğin eline geçmişti. Kafasında ulumasını duydu. Parçalanmış on bir nefes borusu ve delik deşik edilmiş on bir karından geliyordu. Nefes ve bağırsak gazı aynı eski delilik şarkılarını söylüyordu.

Neden savunması bu kadar çabadan sonra bu kadar kolay yıkılmıştı? Gözleri yanıtı biliyor, dilinin itiraf edemediğini dök-tüğü yaşla itiraf ediyordu. Suçluydu. Başka neden olabilirdi ki? Şu anda pantolonuna sildiği elleriyle işkence yapmış, insanları katletmişti. Hiçbir şey olmadığını varsaysa, onları daha fazla suç işlemeye tahrik edecekti. Hiçbir şey anımsamadığında ise bu elleri bir an boş bırakacağına itiraf etmek daha iyiydi.

Decker'e yüzünü döndü. Fotoğraflar toplanmış, masanın üzerinde ters çevrilmiş yatıyordu.

"Bir şeyler mi anımsadın?" dedi doktor, Boone'un yüzündeki değişimi okuyarak.

"Evet" diye yanıtladı.

"Nedir?"

"Ben yaptım" dedi Boone kısaca. "Hepsini ben yaptım."

Akademi

1

Decker, suçlanan bir insanın dileyebileceği en merhametli savcıydı. O ilk günden sonra Boone ile geçirdiği saatler, Boone'un gizli yaşamına ilişkin kanıtlarla, her cinayetin üzerinde tek tek dururken dikkatle düşünülmüş sorularla doluydu. Hasta, suçları kendisinin işlediğinde ısrar ederken, Decker temkinli olmayı salık veriyordu. Suçunu itiraf etmek somut kanıta girmezdi. İtirafı, Boone'un kendine zarar vermeye yönelik eğiliminin rolü olmadığından emin olmalıydılar. Cezalandırılma gereksinimi içinde de suçu itiraf ediyor olabilirdi.

Boone tartışabilecek durumda değildi. Decker onu kendisinden daha iyi tanıyordu. Ayrıca korktukları gerçekleştiği takdirde doktorun bir sağlık adamı olarak adının lekeleneyeceği gözlemine de unutmamıştı: Bu konuda hata yapmayı her ikisi de göze alamazdı. Emin olabilmek için yapabilecekleri tek şey, cinayetlerin ayrıntılarını gözden geçirmekti -tarihler, adlar ve yerler-, tek umut Boone'un hatırlamaya başlamasıydı. Ya da kesin olarak başkalarının yanında olduğu sırada işlenen bir cinayet bulmaktı.

Boone'un bu süreçte kabule yanaşmadığı tek şey fotoğraflara yeniden bakmaktı. Decker'in yumuşak baskısına kırk sekiz saat boyunca karşı koymuş yalnızca nezaket işe yaramayıp, Decker korkaklık ve yalancılıkla suçlayınca boyun eğmişti: Decker bütün bunlar bir oyundan mı ibaret, diye yüklenmişti. Boone'un kendi kendini küçük düşürme çabası mıydı? Bu durumda ikisi de yerlerinde saymış olacaktı. Eğer öyleyse Boone hemen onun bürosunu terk edip bir başkasının zamanını harcayabilirdi.

Boone fotoğrafları incelemeyi kabul etti.

Fotoğraflar, ona hiçbir şey anımsatmıyordu. Odaların çoğundaki ayrıntılar fotoğraf makinesinin parlak flaşıyla silikleşmiş, geriye her yerde olabilecek ayrıntılar kalmıştı. Bir tepki vermesine neden olabilecek tek görüntü -kurbanların yüzü- katil tarafından silinmiş, bıçak darbeleriyle tanınmayacak hale gelmişti. En iyi adli tıpçılar bile bu parçalanmış görünümünü bir araya getiremezdi. Böylece her şey Boone'un şu ya da bu geceyi nerede ve kiminle geçirdiğine ilişkin küçük ayrıntılara kalıyordu.

Hiçbir zaman bir günlük tutmamıştı, bu nedenle bilgileri doğrulamak zordu ama çoğu zaman -Lori'yle ve Decker'le olduğu zamanların dışında, ki bunların hiçbirisi cinayetlerin işlendiği zamanla çakışmıyordu- yalnızdı ve tanıdığı yoktu. Dördüncü günün sonunda suçlamalar son derece inanılır gözükmeye başlamıştı.

"Bu kadar yeter" dedi Decker'e. "Yeteri kadar yaptık."

"Bir kez daha üzerinden geçmek istiyorum."

"Ne yararı var?" dedi Boone. "Artık bu işin bitmesini istiyorum."

Geçmiş günler -ve gecelerde- pek çok eski belirti, sonsuza dek kurtulduğunu düşündüğü hastalığın işaretleri geri dönmüştü. Korkunç görüntüler onu bulanık bir uyanıklığa sürüklemekten önce, ancak birkaç dakikalığına uyuyabiliyordu. Doğru düzgün yemek yiyemiyor, sürekli içinden dışına doğru bir titreme alıyordu. Bunun artık sona ermesini, hikâyeyi anlatıp kurtulmayı ve cezalandırılmayı istiyordu.

Decker, "Bana biraz daha zaman ver" dedi. "Eğer şimdi polise gidersek seninle bir daha konuşamam. Seninle görüşme bile izin vermezler. Yalnız olursun."

Boone "Zaten yalnızım" diye yanıtladı. Fotoğrafları gördüğünden beri zarar vermekten korktuğu için kimseyle hatta Lori'yle bile görüşmemişti.

"Ben bir canavarım" dedi. "Bunu ikimiz de biliyoruz. İhtiyacımız olan bütün kanıtlar burada."

"Sorum kanıtlar değil."

“Nedir öyleyse?”

Decker, son zamanlarda kendisine ağır gelmeye başlayan gövdesini pencere pervazına yasladı.

“Seni anlamıyorum Boone” dedi.

Boone’un bakışları adamın üzerinden gökyüzüne doğru kaydı. Bugün güneydoğudan esen bir rüzgâr vardı, bulut parçacıklarını önüne katmış götürüyordu. Boone, iyi bir yaşam, diye düşündü, orada, havadan daha hafif uçmak. Aşağıda her şey ağırdı, beden ve suçluluk duygusu eziciydi.

“Hastalığını anlamak için dört yılımı verdim. Tedavi edebileceğimi umuyordum. Ve başardığımı da düşündüm. Herşeyin açığa çıkması için bir şans olduğunu düşündüm...”

Başarısızlığının verdiği sıkıntıyla sessizleşti. Boone, adamın ne kadar derinden etkilendiğini göremeyecek kadar acılarına gömülmemişti henüz. Ama adamın acısını dindirmek için ne yapabileceğini bilmiyordu. Yalnızca yukarıdaki aydınlıkta hareket eden bulutları izledi ve önündeki karanlığı düşündü.

Decker “Boone” diye mırıldandı. “Polis seni götürdüğünde bir tek sen yalnız kalmayacaksın. Ben de yalnız olacağım. Başka birinin hastası olacaksın, bir suçlu psikoloğunun. Seni göremeyeceğim. Bu yüzden senden... bana biraz daha zaman vermeni istiyorum. Bırak da birbirimizden kopmadan anlayabildiğim kadarını anlayayım.”

Tıpkı bir âşık gibi konuşuyor, diye düşündü Boone belli belirsizce. Sanki aramızda olanlar bütün hayatıymış gibi.

Decker, “Acı çektiğini biliyorum” diye devam etti. “Bu yüzden senin için ilaç yazdım. En kötüsünü engelleyecek bazı haplar. Yalnızca işimiz bitene kadar kullanacaksın.”

Boone, “Kendime güvenmiyorum” dedi. “Birilerine zarar verebilirim.”

Decker, “Hayır vermeyeceksin” dedi Boone’un hoşnutlukla karşıladığı bir kesinlikle. “İlaçlar seni geceleri sakinleştirecek. Gündüzleri ise benimle birlikte güvende olacaksın.”

“Daha ne kadar zaman istiyorsun?”

“En fazla birkaç gün. Bu çok fazla değil, öyle değil mi? Neden başarısız olduğumuzu bilmek zorundayım.”

Bu kanlı zemini yeni baştan aşmak tiksinti uyandırıyordu ama burada ödemesi gereken bir borç söz konusuydu. Decker'in yardımıyla yeni olasılıkları görmüştü, doktora bu görüntünün harabelerinden bir şeyler kapması için bir fırsat vermeliydi.

"O zaman acele etmeliyiz" dedi.

Decker "Teşekkür ederim" dedi. "Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Ve haplara da ihtiyacım olacak."

2

İstediği ilaçları aldı. Decker bu ilaçları alabilmesini sağladı. Öyle etkili haplar ki, aldıktan sonra kendi adını bile doğru olarak söyleyebileceğinden emin değildi. Uykuyu kolaylaştıran, uyanmayı, kurtulduğuna sevindiği bir komaya dönüş haline getiren, yirmi dört saat içinde bağımlısı olduğu ilaçlar.

Decker sözünü tutmuştu. Daha fazla hap istediğinde hemen sağladı. Ve ilaçların uyuşturucu etkisi altında kanıt işine geri döndüler. Doktor, anlama umuduyla Boone'un suçlarının ayrıntıları üzerinden tekrar tekrar geçti. Boone'un giderek edilginleşen zihninde bu seanslardan geriye kalan tek şey, cinayetleri işlerken geçtiği kapılar ve tırmandığı merdivenlerdi. Decker'in varlığının giderek daha az farkına varır oldu. O ise hâlâ hastasının kapalı zihninden dışı dokunur bir şeyler kurtarmak için çabalıyordu. Boone'un artık tek bildiği şey uyku, suçluluk duygusu ve umuttu, giderek değeri artan, her ikisine de son verme umudu.

Yalnızca Lori, daha doğrusu Lori'den anımsadıkları uyuşturucunun hâkimiyetini delebiliyordu. Bazen onun sesini kulağında, bir zil sesi kadar berrak olarak duyabiliyordu. Geçmişten kazıp çıkardığı gündelik konuşmalardan birinde söylediklerini tekrar ediyordu. Bu cümlelerin fazla bir önemi yoktu, belki içinde saklayıp değer verdiği bir bakışla ya da dokunuşla bağdaştırmıştı. Artık ne bakış ne de dokunuşu anımsayabiliyordu.

Uyuşturucular hayal edebilme yeteneğini elinden almıştı. Elinde kalan tek şey bu başı boş cümlelerdi yalnızca, bunları da yanı başındaki biri konuşmuş gibi algıladığından ona sıkıntı vermiyordu. Ayrıca anımsayabildiği hiçbir temelleri de yoktu. Ve en kötüsü tınıları ona sevdiği ama belki de artık yalnızca bir mahkeme salonunun sanık sandalyesinden görebileceği bir kadını anımsatıyordu. Verdikten birkaç hafta sonra artık sözünü tutmadığı bir kadın. Perişanlığı içinde düşüncelerinin zar zor inandırıcı olabildiği bir zamanda bu tutulmamış söz, fotoğraflardaki cinayetler kadar korkunçtu. Onu cehenneme layık kılıyordu.

Ya da ölmeye. Ölüm daha iyiydi. Decker'le birkaç günlük araştırmaya karşılık bu bilinç yitimini elde ettiği anlaşmayı ne zaman yaptığından tam olarak emin değildi. Ama anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirdiğinden emindi. Enine boyuna düşünmüştü. Söyleyecek ya da dinleyecek bir şey kalmamıştı. Geriye kalan tek şey hukuka teslim olup suçlarını itiraf etmek ya da artık eyaletin yapmaya yetkisi olmadığı şeyi yapıp kendini öldürmekti.

Decker'in bu plandan haberdar olmasını göze alamazdı. Doktorun, intihar etmesini önlemek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu. Bu nedenle uyumlu hasta rolünü oynamayı bir gün daha sürdürdü. Sonra Decker'e ertesi sabah büroya geleceğine dair söz vererek eve döndü ve kendini öldürmeye hazırlandı.

Evde onu Lori'den gelen bir başka mektup bekliyordu. Bu, Boone ortadan kaybolduğundan beri Lori'inin gönderdiği dördüncü mektuptu. Neyin ters gittiğini bilmek istiyordu. Boone karman çorman düşünceleri elverdiğince mektubu okudu, bir yanıt yazmaya çalıştı ama yazmaya çalıştığı sözcüklerin anlamını bilmiyordu. Bunun yerine Lori'nin mektubunu cebine koyup, ölümü aramak için günbatımına çıktı.

Kendisini önüne attığı kamyon zalimdi. Soluğunu kesti ama canını almadı. Sıyrık ve kesikleri kanarken ve bedeni çürüklerle dolu bir halde hastaneye kaldırıldı. Sonraları bütün bunların daha büyük bir planın parçası olduğunu ve kamyon tekerleklerinin altında ölümden esirgenmesinin bir nedeni bulunduğunu anlayacaktı. Ama hastanede otururken, beyaz bir odada kendisinden daha kötü durumda olanların tedavi edilmesini beklerken tek yapabildiği kötü talihine lanet okumaktı. Başka yaşamları korkutucu bir kolaylıkla alabilirken kendi ölümü ona direniyordu. Burada bile kendi içinde bölünmüştü.

Ama alelacele sokulduğu oda -bunu bilmemesine rağmen- sıradan duvarlarının açığa vurmadığı bir vaat taşıyordu. Burada zamanla onu yeni bir insan yapacak yerin adını duyacaktı. Onun çağrısıyla, olduğu canavar gibi gece yol alıp mucizevi olanla tanışacaktı.

O ad, Midian idi.

O ve Boone'un pek çok ortak yönü vardı. Söz vermek bunlardan yalnızca biriydi. Ama onun sonsuz aşk vaadi birkaç hafta içinde boş çıkarken, Midian'ın -gece yarısı, kendisinin en derin gece yarısı gibi- ölümün bile yerine gelmesini engelleyemeyeceği vaatleri vardı.

III

Rapsodici

Hastalıkla boğuştuğu yıllar boyunca Boone, bir akıl hastanesinden diğerine, kendisi gibi olup da zihinlerinin ve kalplerinin kapılarını koruyacak bir çeşit tılsıma, işarete ya da anıya tutunmayan pek az kişi görmüştü. Bu türden tılsımları küçük görmeyi çabuk öğrenmişti. *Geceyi geçirmene ne yardım ediyorsa*, sözü yaşayarak öğrendiği bir deyimdi. Baş edilemeyen büyük karmaşaya karşı kullanılan bu tılsımların çoğu taşıyana özel eşyalardı: Kötülüğe karşı, geçirilen iyi zamanlardan kalan hatıralar, boncuklar, anahtarlar, kitaplar ve fotoğraflar. Ama bir bölümü kolektif bilince aitti. Bunlar birçok kez duyacağı sözcüklerdi: Ritimleriyle acıyı köşeye sıkıştıran anlamsız uyaklar, Tanrıların adları.

İçlerinden biri, Midian.

Geçtiği yollardan geçen insanlardan pek çok kez bu yerin adını duymuştu, genellikle de gücü tamamen tükenmiş olanlardan. Midian'ı bir sığınak, götürülecekleri bir yer olarak anıyorlardı. Ve dahası, gerçek ya da hayal ürünü ne günah işlemiş olurlarsa olsunlar affedilecekleri yerdı. Boone bu mitolojinin kökenlerini bilmiyordu, hiçbir zaman soracak kadar ilgilenmemişti. Affedilmeye ihtiyacı olmadığını sanıyordu. Ama artık aklıbaşına gelmişti. Arınması gereken pek çok şey vardı. Dec-ker açığa çıkarana dek zihninin ondan sakladığı sapkınlıklar, bunları hiçbir aracı yok edemezdi. Artık başka bir yaratık türüne dahildi.

Midian çağırıyordu.

Kendi umutsuzluğunun içinde kaybolmuşken, beyaz oda da yalnız olmadığını ancak çatlak bir ses fısıldayınca fark etti:

“Midian...”

Önce bunun da Lori'nin sesi gibi geçmişten bir ses olduğunu düşündü. Ama bir kez daha duyduğunda bu kez Lori'nin sesi gibi yanı başından değil, odanın karşısından geldi. Gözlerini açtı, sol göz kapağı şakağındaki kesikten akan kanla yapış yapıştı. Konuşana baktı. Gecenin yürüyen yaralılarından biriydi. Belli ki iyileştirilmek için getirilmiş ve yamalanana dek kendi başının çaresine bakması için bırakılmıştı. Odanın, kapıdan en uzak köşesinde oturuyordu. Alev alev yanan gözleri, sanki her an kurtarıcısı gözükecekmiş gibi kapıya dikilmişti. Yaşını ya da gerçekte nasıl görüldüğünü anlamak neredeyse imkânsızdı: Kir ve kurumuş kan her ikisini de saklıyordu. Boone, ben de en az onun kadar belki daha da kötü görünüyorum, diye düşündü. Pek aldırıcı yoktu. İnsanlar ona her zaman bakardı. Şu halleriyle o ve köşedeki adam, insanların karşılaşmamak için karşı kaldırıma geçtikleri türden insanlardı.

Ama Boone blucini, yıpranmış ayakkabıları ve siyah tişörtüyle sokaktaki herhangi birinden farksızken öbür adamı diğerlerinden farklı kılan bazı şeyler vardı. Giydiği uzun palto keşişimsi bir ciddiyet havası taşıyordu, kır saçları iyice geriye toplanmış, sırtının ortasına kadar örülmüştü. Boynunda yüksek yakasının hemen hemen tümüyle sakladığı bir mücevher vardı ve her iki başparmağında da gümüş gibi görünen iki takma tırnak kanca biçiminde kıvrılıyordu.

Sonuncusu da adamın yinelediği o ad.

"...Beni götüreceksin?" diye sordu. "Beni Midian'a götüreceksin?"

Gözleri bir an için bile kapıdan ayrılmamıştı. Boone'un farkında değil gibiydi, ta ki aniden yaralı başını Boone'a doğru çevirip odanın ortasına doğru tükürene kadar. Kanlı balgam Boone'un ayaklarının dibine isabet etti.

"Defol git burdan!" dedi. "Onları benden uzak tutuyorsun. Sen buradayken gelmiyorlar."

Boone tartışamayacak kadar bitkin, ayağa kalkamayacak kadar ağır yaralıydı. Adamın sayıklamaları karşısında sesini çıkarmadı.

Öbürü, "Dışarı çık" diye yineledi.

"Senin gibilere kendilerini göstermezler. Anlamıyor musun?"

Boone başını geriye yaslayıp adamın acısını kendinden uzak tutmaya çalıştı.

"Kahretsin!" dedi adam. "Onları kaçırdım. Onları kaçırdım."

Kalkıp pencereye yürüdü. Dışarıda zifiri karanlık vardı.

"Geçip gittiler" diye mırıldandı, ağlamaklı bir sesle.

Bir an sonra Boone'dan bir otuz santim ötede, yüzündeki kirlerin arasından sırtıyordu.

"Ağrıya iyi gelecek bir şeyin var mı" diye bilmek istedi.

Boone, "Hemşire bana bir şeyler vermişti" diye yanıtladı.

Adam tekrar tükürdüğünde bu kez Boone'u değil, yeri hedef aldı.

"İçki be adam..." dedi. "İçkin var mı?"

"Hayır."

Sırtışı bir anda uçtu gitti ve gözyaşları hâkimiyeti ele geçirirken yüzü buruştu. Hıçkırarak Boone'a sırtını döndü ve duasına yeniden başladı.

"Neden beni almıyorlar? Neden benim için gelmiyorlar?"

Boone, "Belki sonra gelirler" dedi. "Ben gidince."

Adam ona baktı.

"Sen ne biliyorsun?" dedi.

Yanıt çok azdı ama Boone bildiğini kendine sakladı. Midian'ın mitolojisi hakkında aklında kalan bölük pörçük parçalar onu daha fazlasını öğrenmeye itiyordu. Burası sığınacak yeri kalmayanların bir yuva bulabilecekleri yer değil miydi? Kendi durumu da artık bu değil miydi? Huzur bulabileceği hiçbir yer kalmamıştı. Ne Decker ne Lori ne de ölüm. Midian da herhangi bir tılsımdı ama Boone hikâyeyi duymak istiyordu.

"Anlat bana" dedi.

Diğeri tıraşsız çenesinin altındaki eti, sol elinin kancasıyla yakalayarak "Ne bilmek istediğini sordum" diye yanıtladı.

Boone "Acıyı dindirdiğini biliyorum" dedi.

“Ve?..”

“Hiç kimseyi geri çevirmediğini biliyorum.”

Yanıt, “Doğru değil” oldu.

“Değil mi?”

“Hiç kimseyi geri çevirmiyor olsaydı ben burada olur muydum? Dünyanın en büyük kenti olmaz mıydı? Elbette insanları geri çevirir...”

Adamın gözyaşlarıyla parlayan gözleri Boone’un üzerinde sabitlenmişti. Boone, hiçbir şey bilmediğimin farkında mı, diye merak etti. Adam farkında değil gibiydi, sırrı daha doğrusu sır-ra duyduğu korkuyu tartışmaktan memnun konuşmaya devam ediyordu.

“Gitmiyorum, çünkü layık olmayabilirim” dedi. “Ve onlar, kolay affetmez. Aslında hiç affetmezler. Biliyor musun... layık olmayanlara ne yaptıklarını?”

Boone’u asıl ilgilendiren Midian’a geçiş törenleri değil, adamın bu yerin varolduğundan bu kadar emin olmasıydı. Midian’dan bir çığının *Shangri-la*’sı olarak değil, bulunacak, girilecek ve hesaplaşılacak bir yermiş gibi söz ediyordu.

“Oraya nasıl gidileceğini biliyor musun?”

Adam bakışlarını kaçırdı. Göz temasını bozarken Boone’un içinde bir endişe dalgası kabardı: Piç herifin, hikâyenin geri kalanını kendine saklayacağından korkuyordu.

“Bilmek zorundayım” dedi.

Diğeri başını tekrar kaldırdı.

“Bunu görebiliyorum” dediğinde sesinde, Boone’un umutsuzluğunun sunduğu karamsar manzaranın kendisini eğlendirdiğini düşündüren bir vurgu vardı. Adam, “Athabasca’nın güney-batısındadır” diye yanıtladı.

“Evet?”

“Benim duyduğum bu.”

“Orası bomboş bir toprak parçası” diye yanıtladı. “Eğer bir haritan yoksa, sonsuza kadar dolaşıp durabilirsin.”

Adam, “Midian’ı hiçbir haritada bulamazsın” dedi. “Peace Nehri’nin doğusuna bak, Shere Neck yakınları, Dwyer’in güneyi.”

Verilen bu yön bilgilerinde hiçbir kuşku iması yoktu. Adam, Midian'ın varlığına, hapsediği bu dört duvar kadar, belki de ona inandığından daha fazla inanıyordu.

Boone, "Adın ne?" diye sordu.

Soru aklını karıştırmış gibiydi. Biri adını soracak kadar onu umursayalı çok uzun zaman olmuştu.

Sonunda "Narsis" dedi. "Seninki?"

"Aaron Boone. Kimse bana Aaron demez. Yalnızca Boone." "Aaron" dedi adam. "Midian'ın adını nereden duydun?"

"Seninle aynı yerden" dedi Boone. "Herkes nereden duyuyorsa oradan. Başkalarından. Acı çeken insanlardan."

"Canavarlar" dedi Narsis.

Boone onları bu biçimde düşünmemişti ama belki de aldırışsız gözlere böyle görünüyorlardı. Kâbuslarını kilit altında tutamayan, sayıklayan ve gözyaşı döken insanlar.

Narsis "Midian'a yalnızca onlar kabul edilir" diye açıkladı.

"Eğer canavar değilsen, o zaman avsın. Bu doğru, değil mi? Yalnızca biri ya da öbürü olabilirsin. Bu yüzden yalnız gitmeye cesaret edemem. Dostlarımla beni almaya gelmesini bekliyorum."

"Daha önceden giden insanlar mı?"

Narsis, "Doğru bildin" dedi. "Bazıları canlı. Bazıları öldü ve sonradan gitti."

Boone bu hikâyeyi doğru işittiğinden emin değildi.

"Sonradan mı gitti?"

"Acıyı dindirecek bir şey yok mu be adam?" Sesinin tonu yine değişmiş bu kez yaltaklanmaya dönüşmüştü.

"Haplarım var." Decker'in verdiklerini anımsamıştı. "Onlardan ister misin?"

"Ne varsa olur."

Boone haplardan kurtulacağı için rahatlamıştı. Zihnini zincirlemiş, onu yaşamı ya da ölümü umursamadığı bir noktaya getirmişlerdi. Artık umursuyordu. Gideceği bir yer vardı, orada nihayet katlanmak zorunda olduğu dehşeti anlayabilecek birini bulabilirdi. Midian'a gitmek için haplara ihtiyacı olmayacaktı.

Gücüne ve affedilme isteğine ihtiyacı vardı. Sonuncusuna sahipti. İlkini, yaralı bedeni bulmak zorundaydı.

“Neredeler?” İştahı yüz hatlarını canlandırdı.

Boone’un deri ceketi, hastaneye ilk kabul edildiğinde, kendisine verdiği zararın anlaşılması için alınmıştı. İki kez atılmış post gibi bir sandalyenin arkasında asılıydı. İç cebine elini soktu ama şaşırarak bildik şişenin orada olmadığını fark etti.

“Birileri cebimi karıştırmış.”

Geri kalan ceplerini de telaşla aradı. Hepsi boştu. Lori’nin notları, cüzdanı, hapları, hepsi gitmişti. Kim olduğuna ilişkin kanıt istemelerinin nedenini ve bunun sonucunda olabilecekleri anlamak yalnızca birkaç saniyesini aldı. İntihara teşebbüs etmişti, hiç şüphesiz aynı şeyi tekrar yapabileceğini düşünüyorlardı. Cüzdanında Decker’in adresi vardı. Doktor, muhtemelen hata yapan hastasını alıp polise teslim etmek için yola çıkmış olmalıydı. Bir kez yasalar yakasına yapıştığında Midian’ı asla göremeyecekti.

“Hapların olduğunu söylemiştin.” Narsis, avaz avaz bağııyordu.

Ceketi Boone’un elinden kapıp, deli gibi ceplerini karıştırmaya başladı.

“Nerede?” diye bağırdı avaz avaz. “Nerede?”

Bir doz huzur alamayacağını fark ettiği süre boyunca yüzü yine buruşmaya başlamıştı. Ceketi bıraktı, Boone’dan uzaklaştı, gözyaşları yine akıyordu ama bu kez geniş bir gülümsemeye iniyorlardı.

“Ne yaptığını anladım” dedi parmağıyla Boone’u işaret ederek. Aynı anda hem kesik kesik ağlıyor hem de kahkahalar atıyordu. “Seni Midian gönderdi. Layık olup olmadığımı anlamak için. Sizden biri olup olmadığımı görmek için geldin!”

Boone’a söylediklerine itiraz etme fırsatı vermedi, mutluluğu isteriye doğru taşıyordu.

“Burada durmuş, birinin gelmesi için dua ediyorum, *yalnıyorum*. Oysa sen başından beri durmuş *sacmalamamı* izliyorsun. *Sacmalamamı* izliyorsun.”

Katıla katıla güldü. Sonra son derece ciddi: “Hiç şüphe duymadım. Asla, bir kez bile. Her zaman birilerinin geleceğini biliyordum. Ama tanıdığım bir yüz bekliyordum. Belki Marvin. Yeni birini göndereceklerini bilmeliydim. Mantıklı. Ve sen de gördün, öyle değil mi? Duydun. Utanmıyorum. Beni asla utandıramadılar. Kime istersen sor. Denediler. Tekrar tekrar. Bok kafama girip, beni çözmek istediler, Yaban olanları içimden çıkarmak istediler. Ama ben dayandım. Er ya da geç geleceğini biliyordum ve hazır olmak istiyordum. O yüzden bunları takıyorum.”

Başparmaklarını yüzüne doğru kaldırdı. “Sana gösterebilmek için.”

Başını sağa sola çevirdi.

“Görmek istiyor musun?” dedi.

Yanıtı ihtiyacı yoktu. Elleri yüzünün iki yanına gitti, kancalar kulaklarının altındaki deriye dokunuyordu. Boone izledi, itiraz etmek ya da yalvarmak gereksizdi. Narsis bu anın sayısız kez provasını yapmıştı. Bu andan mahrum edilmeye hiç niyeti yoktu. Ustura kadar keskin kancalar derisini yardığında çıt çıkmadı ama kan hemen boynuna ve kollarına akmaya başladı. Narsis’in yüzündeki ifade değişmedi, yalnızca daha da yoğunlaştı. Komiğin ve trajiğin birleştiği bir maskeydi. Sonra parmakları yüzünün her iki yanına yayıldı, hiç duraklamadan ustura kancaları çene çizgisinin altına kadar çekti. Bir cerrahın titizliğine sahipti. Yaralar kusursuz bir simetriyle, birbirinin eşi kancalar çenesinde buluşana kadar açıldı.

Ancak bundan sonra bir elini indirdi, kancasından ve bileğinden kan damlıyordu, diğer eli sarkık deriyi bulmak için yüzü boyunca hareket etti.

“Görmek istiyor musun?” dedi.

Boone mırıldandı:

“Yapma.”

Narsis onu duymadı. Yukarı doğru sert bir çekişle maske derisini altındaki kemikten ayırdı ve yırtmaya başlayarak, gerçek yüzünü gizleyen örtüyü kaldırdı.

Boone arkasında, birinin çılgınlığını duydu. Kapı açılmıştı,

hemşirelerden biri eşikte duruyordu. Göz ucuyla baktığında kadının yüzünün üniformasından daha beyaz olduğunu ve ağzının kocaman açıldığını gördü. Kadının arkasında koridor ve özgürlük vardı. Ama Boone gözünü Narsis'ten ayıramıyordu, fışkıran kan adamın yüzünü sakladıkça da alamazdı. Adamın gizli yüzünü görmek istiyordu: Onu Midian'ın huzuruna uygun kılan yaban olanı. Kırmızı yağmur hafiflemişti. Boşluk açılmaya başladı. Artık yüzü birazcık görebiliyordu ama karmaşıklığını adlandıramıyordu. Önünde yumrulaşıp hırlayan şey bir canavarın, anatomisine mi aitti yoksa kendi kendine zarar vermiş bir insanın yüzü müydü?

Sonra biri onu yakaladı ve kollarından tutup kapıya doğru sürükledi. Göz ucuyla kurtarıcılarını yanına yaklaştırmamak için elinin silahlarını kaldıran Narsis'i gördü. O anki itiş kakış içinde Boone şansını kullandı. Hemşireyi kendinden uzağa itti, deri ceketini kaptı ve korumasız kapıya doğru koştu. Zedelenmiş bedeni bu kadar ani bir harekete hazır değildi. Sendeledi, bulantı ve yara bere içindeki eklemlerine giren iğne gibi sancılar onu dizleri üzerine çöktürmek için yarıştı ama çevresi sarılmış ve bağlanmış Narsis'in görüntüsü ona güç vermeye yetti. Kimse'nin peşinden kovalamasına fırsat vermeden koridoru geçti.

Geceye açılan kapıya yönelirken Narsis'in itiraz eden haykırışını duydu, acınacak derecede insani bir öfke ulumasıydı.

Necropolis

1

Calgary-Athabaska arası üçyüz milden biraz daha az olmasına rağmen bu yolculuk, yolcuyu bir başka dünyanın sınırlarına götürüyordu. Buranın kuzeyinde otoyollar tek tüktü, nüfus oldukça seyrekti. Kırsal kesimin geniş kırlık alanları yerini düzenli bir biçimde orman, bataklık ve yabani otlara bıraktı. Bu, aynı zamanda Boone'un tecrübesinin sınırlarını da oluşturuyordu. Yirmilerindeyken kısa bir süre kamyon şoförlüğü yapmış, bu süre içinde güneydoğuda Borungville'e kadar, güney batıda Barhead'e, hatta Athabasca'ya da gitmişti. Ama bunun ötesinde bölgeye ilişkin bilgisi haritadaki adlarla sınırlıydı ya da daha doğrusu adların yokluğuyla. Burada yalnızca dağınık çiftliklerle işaretlenen geniş topraklar vardı ve bu noktalardan biri Narsis'in kullandığı adı taşıyordu: Shere Neck.

Bu bilgiyi veren haritayı, kendisine bir şişe brendi almaya yetecek kadar bozuklukla birlikte, Calgary'nin dış sınırlarında yaptığı beş dakikalık hırsızlıkla ele geçirmişti. Bir yeraltı otoparkında bırakılmış üç otomobili soymuş ve güvenlik, alarmların kaynağını bulamadan para ve haritayla birlikte oradan ayrılmıştı.

Yağmur yüzünü ıslatıyordu: Kanlı tişörtünü attı, çok sevdiği ceketinin tenine değmesinden mutluydu. Sonra onu Edmonton'a götürecek bir araç buldu. Sonra da Athabasca'dan geçirip High Praire'ye götürecek bir diğerini. Kolay olmuştu.

2

Kolay mı? Yalnızca deliler arasında söylentisini duyduğu bir yeri aramaya çıkmak mı kolaydı? Kolay denemezdi belki. Ama zorunluydu, hatta kaçınılmaz. Altında ölmeyi seçtiği kamyon onu bir kenara fırlattığı andan itibaren bu yolculuk onu çağırıyordu. Belki de daha öncesinden, yalnızca o davetiye için hiç görmemişti. Bunun *doğru olduğu* hissi onu kadercisi biri yapabilirdi. Midian gerçekten varsa ve onu kucaklamaya istekliyse, o halde en sonunda kendisine ait bir kucaklama ve huzur bulabileceği bir yere gidiyordu. Böyle bir yer yoksa da -yalnızca korkmuş ve kaybolmuş olanlar için bir tılsım olarak var oluyorsa- o zaman bu da yanlış değildi ve var olmayan bir yeri ararken kendisini bekleyen yok oluşla karşılaşacaktı. Haplardan daha iyiydi, Dec-ker'in beyninde neden ve mantık kovalamacasından daha iyiydi.

Doktorun, Boone'un içindeki canavarın kökünü kurutma çabaları boşarısız olmaya mahkûmdu. Bu yukarıdaki gökyüzü kadar açıktı. İnsan Boone ve canavar Boone birbirinden ayrılmaz bir bütündü. Birdiler, aynı ruh ve bedeni paylaşarak aynı yolu izliyorlardı. Ve bu yolun sonunda yatan her neyse, ölüm ya da zafer her ikisinin de ortak yazgısı olacaktı.

3

Narsis, Peace Nehri'nin doğusu, Shere Neck kasabasının yakınılarında, Dwyer'in kuzeyi, demişti.

High Prairie'de rahatsız bir uykudan sonra ertesi sabah Peace Nehri'ne gitmek üzere otostop çekti. Sürücü elli yaşlarında bir kadındı. Çocukluğundan beri bildiği bir bölgeden gurur duyuyordu, bu nedenle hızlı bir coğrafya dersi vermeye hevesliydi. Boone, Midian'dan hiç söz etmedi ama kadın Dwyer ve Shere Neck'i biliyordu. Shere Neck, 67 nolu otoyolun doğusunda beş bin kişilik bir kasabaydı. High Prairie'ye kadar gitmeyip daha önceden kuzeye yönelmediği için iki yüz mil fazladan yolculuk yapmıştı. Ama önemli değil, dedi kadın. Peace Nehri'nde çift-

çilerin evlerine gitmeden önce yemek yedikleri bir yer vardı. Boone oradan onu istediği yere götürecek birini bulabilirdi.

Kadın "orada tanıdıkların mı var?" diye sordu. Boone, "var" dedi.

En son bindiği araç onu Dwyer'in bir mil kadar uzağında bıraktığında, hava alacakaranlığa yaklaşıyordu. Boone kamyonun çakıl bir yola sapıp koyulaşan maviliğe doğru ilerleyişini izledikten sonra kasabaya kadar olan kısa mesafeyi yürümeye başladı. Rahatsız bir uykuyla geçen gece ve bozuk yollarda çiftlik araçlarıyla yolculuk yapmanın bedeli olarak yıpranmış bedeni iyice yorulmuştu. Dwyer'in dış bölgelerine ulaşması bir saat sürdü ki, bu bir saatte de karanlık basmıştı. Kader bir kez daha ondan yanaydı. Karanlık olmasaydı ileride, bir karşılamadan çok, uyarı biçiminde yanıp sönen ışıkları göremezdi.

Polis buraya ondan önce gelmişti. Üç ya da dört araç olduğuna karar verdi. Belki tamamen başka birinin peşindeydiler ama bundan şüpheliydi. Kendini kaybeden Narsis muhtemelen Boone'a söylediklerini polise de söylemişti. Bu durumda bu bir karşılama komitesi idi. Herhalde şimdiden ev ev onu aramaya başlamışlardı. Ve buraya geldilerse Shere Neck'e de gitmiş olmalıydılar. Demek bekleniyordu.

Gecenin koruyuculuğuna şükrederek, yoldan ayrılıp olgunlaşmış bir buğday tarlasının ortasına saptı. Burada gizlenebilir ve ne yapacağını düşünebilirdi. Dwyer'in içine girmeye çalışmak kesinlikle akıllıca değildi. En iyisi şimdi Midian'a doğru yola çıkmaktı. Açlığını ve yorgunluğunu bir yana bırakıp, yönünü bulmak için yıldızlara ve içgüdülerine güvenmeliydi.

Ayağa kalktı. Toprak kokuyordu. Kuzey olduğuna karar verdiği yönde ilerlemeye başladı. Çevresi hakkında bu kadar kaba taslak bilgisi varken hedefinden millerce uzaklaşabileceğini çok iyi biliyordu. Önemli değildi, başka şansı yoktu, ki bu da onun için bir ölçüde rahatlatıcıydı.

Beş dakikalık hırsızlığı süresince bir saat bulamamıştı. Bu yüzden zamanın geçtiğini yalnızca yukarıdaki yıldızların ağır ağır ilerleyişlerinden anlayabiliyordu. Hava önce soğudu sonra

ısırtıcı bir soğuşa çevirdi. Ama Boone acı dolu adımlarını bozmadan mümkün olduğunca yolları izlemekten kaçınarak ilerledi. Sabanla sürülmüş ve tohum ekilmiş topraktansa yolda yürümek daha kolay olacağı halde, bu ihtiyatının bir noktada yerinde olduğu ortaya çıktı. Siyah bir limuzinin iki yanında giden iki polis aracı yalnızca bir dakika önce karşıya geçtiği yoldan neredeyse sessizce geçti. Otomobiller geçerken onu pençesine alan duyguyu doğrulayacak bir kanıtı yoktu. Ama limuzinin yolcusunun Decker, hâlâ kavrayışın peşindeki o iyi doktor olduğundan neredeyse *emindi*.

4

Sonra, Midian.

Bir an önce önündeki gece biçimsiz bir karanlıktı, bir sonraki an ise ufukta, boyalı duvarları yıldızların ışığında gri mavi parlayan bir bina kümesi gözüktü. Boone birkaç dakika durup önündeki manzarayı inceledi. Ne bir pencerede ne de bir verandada ışık vardı. Zaman çoktan gece yarısını geçmiş olmalıydı. Ertesi sabah yapılacak işleri için uyanacak olan kasabanın kadın ve erkekleri yataklarında uyuyor olmalıydı. Ama tek bir ışık bile olmaması? Bu ona garip geldi. Midian ne kadar küçük olursa olsun -haritacılar ve tabela yazıcıları tarafından unutulacak kadar- uykusuzluk çeken tek bir kişi ya da gece saatlerinde yanan bir lambanın verdiği güvenlik hissine ihtiyacı olan bir çocuk da mı yoktu? Decker ve polisin, bir aptallık yapıp tuzağa adım atacağı ana kadar gölgelerin içinde gizlenip onu bekliyor olması daha büyük bir olasılıktı. En kolay çözüm dönüp kaçmak ve onları gece nöbetlerinde bırakmaktı. Ama bunun için hiç gücü kalmamıştı. Eğer şimdi geri çekilirse geri dönmek için ne kadar beklemek zorunda kalacaktı? Ve her geçen saat tanınma ve tutuklanma olasılığını artırmayacak mıydı?

Kasabanın kıyısından dolaşıp, arazinin genel görünümünü hakkında bir fikir edinmeye karar verdi. Eğer polisin varlığını

gösteren bir işaret yoksa kasabaya girip, sonuçlarına katlanacaktı. Bu kadar yolu geri dönmek için gelmemiştir.

Güneydoğu yamacını kolaçan ederken Midian'ın ele verdiği tek şey boşluğuydu. Sokaklarda ya da evlerin arasında gizlenmiş polis araçlarından bir iz olmaması bir yana, herhangi bir otomobil bile göremiyordu: Ne bir kamyonet ne de çiftlik aracı. Kasaba halkının, inançları elektriği ya da yakıcı motorları yasaklayan o dinsel topluluklardan biri olup olmadığını düşünmeye başladı.

Ama Midian'ın zirvesinde olduğu küçük tepenin sırtını tırmanırken, aklına daha basit ikinci bir açıklama geldi. Midian'da hiç kimse yoktu. Bu düşünceyle olduğu yerde kalakaldı. Dikkatle karşısındaki evlere baktı. Çürüme belirtisi aradı ama bulamadı. Çatılar görebildiği kadarıyla sağlamdı, yıkıntı halinde bina yoktu. Ama kayan yıldızların sesini bile duyabileceği kadar sessiz bir gecede kasabadan hiçbir ses gelmiyordu. Eğer Midian'da biri uykusunda mırıldanmış olsaydı gece sesini Bone'a taşırdı ama yalnızca sessizlik vardı.

Midian terk edilmiş bir kasabaydı.

Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Evine dönüp de sahiplerini bulamamış bir köpek gibi kalakaldı. Yaşamının artık ne anlama geldiğini ya da bir daha anlamı olup olmayacağını bilmiyordu.

Kıpırdaması ve kasabanın çevresini dolaşmayı sürdürmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Durduğu yerden bir metre ilerde tepe yükselince, boş Midian'dan bile daha gizemli bir manzara ortaya çıktı.

Kasabanın uzak ucunda bir mezarlık vardı. Durduğu yerden, araziye sınırlayan yüksek duvarlara rağmen kesintisiz bir bakış açısına sahipti. Mezarlık muhtemelen bölgenin bütünü için yapılmıştı çünkü Midian boyutlarında bir kasabanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha büyük boyutlardaydı. Mozelelerin çoğu etkileyici ölçekteydi, bu kadarı uzaktan bile açıkça belli oluyordu. Yolların konumu, ağaçlar ve mezartaşları mezarlığa küçük bir şehir görüntüsü vermişti.

Boone tepeden aşağı, mezarlığa doğru inmeye başladı. İzlediği yol onu hâlâ kasabanın uzağından geçiriyordu. Midian'ı bulmanın ve ona yaklaşmanın verdiği heyecan dalgasından sonra güç kaynaklarının hızla iflas ettiğini hissediyordu. Beklentinin uyuşturduğu acı ve bitkinlik şimdi öncesinin acısını çıkarmak istercesine geri dönmüştü. Kasalarının bütünüyle iflas etmesi fazla uzun sürmeyecekti, biliyordu. Belki mezarlığın duvarları ardında peşindekilerden korunabileceği ve yorgun bedenini dinlendirebileceği bir girinti bulabilirdi.

Mezarlığa girmenin iki yolu vardı: Yan duvardaki küçük bir geçit ve kasabaya bakan büyük, çift kapılı geçit. İlkini seçti. Sürgülüydü ama kilitli değildi. Yavaşça açıp, içeri girdi. Tepede edindiği izlenim, mezarlığın bir şehre benzemesi burada doğrulanmıştı. Her yerde ev yüksekliğinde mozeleler vardı. Yakından incelediğinde boyutları, ince işçilikleri karşısında şaşırdı. Kasaba ve çevresinde oturmuş aileler zengin ve güçlü olmalıydı ki ölülerini böyle bir görkem içinde gömebilmişlerdi. Ama nasıl? Kırdan yaşayan küçük topluluklar geçimlerini topraktan sağlardı ama bu yolla zengin olmaları enderdi. Ve toprağın zengin ettiği durumlarda da bu ya altın ya da petrolle olurdu ve hiçbir zaman bu kadar çok kişi zengin olmazdı. Yine de işte muhteşem mezarlar dizi dizi uzanıyordu. Klasikten, baroka her üslupta yapılmış ve -yorgun duygularına ne kadar güvenebileceğinden pek emin olmasa da- birbirinin zıddı teolojilerin motifleriyle bezenmişti.

Bu kadarı fazlaydı. Uykuya ihtiyacı vardı. Mezarlar yüzyıllardır buradaydı, bilmece şafakta ortadan kaybolmayacaktı.

İki mezarın arasında, görünmeyen bir yatak bularak başını toprağa koydu. İlkbaharla büyümüş otlar güzel kokuyordu. Daha kötü yastıklarda uyumuştı ve gelecekte yine uyuyacaktı.

Farklı Bir Maymun

Uçuşan rüyalarına bir hayvanın hırıltısı karıştı ve onu gerçeğe döndürdü. Boone gözlerini açıp oturdu. Köpeği göremiyordu ama sesini hâlâ duyabiliyordu. Arkasında mıydı? Mezartaşlarının yakınlığı yankıları bir ileri bir geri savuruyordu. Yavaşça omzunun üzerinden bakmak için döndü. Koyu bir karanlık vardı ama türünün ne olduğu anlaşılamayan büyük hayvanı da tam olarak gizleyemiyordu. Ama gırtlğından gelen tehdidi yanlış anlamak olanaksızdı. Hırıltılarının kesinliğine bakılacak olursa Boone'un incelemesinden hoşlanmamıştı.

"Hey, oğlum" dedi yavaşça, "Tamam."

Eklemleri çıtırdayarak ayağı kalkmaya çalıştı. Toprakta yatmaya devam ederse hayvanın boğazına kolayca ulaşabileceğini biliyordu. Bacakları soğuk toprak yüzünden kaskatıydı, romatizmalı biri gibi hareket ediyordu. Belki de bu nedenle hayvan saldırıya geçmedi ve Boone'u izlemekle yetindi. Boone'un karanlıkta seçebildiği tek ayrıntı olan gözünün hilal biçimli ak-ları, onun ayağı kalkmasını izlerken genişledi. Boone ayağı kalkar kalkmaz yüzünü kendisine doğru ilerlemeye başlayan yaratığı döndü. Yaratığın ilerleyişinde insana yaralı olduğunu düşündüren bir şey vardı. Hayvan ayaklarından birini arkasından sürüyordu. Baş eğik, adımları uyumsuzdu.

Dudaklarındaki rahatlatma sözcüklerini dile getiremeden boynuna kanca gibi dolanan kol, nefesini ve sözcüklerini kesti.

"Kıpırdarsan, bağırırsaklarını deşerim."

Bu tehditle birlikte bedenine ikinci bir kol dolandı. Parmakları karnını öyle bir güçle deliyordu ki adamın söylediğini çıplak elle yapacağından hiç kuşku kalmadı.

Boone hani bir nefes aldı. Bu küçük hareket bile boy-

nundaki ve karnındaki ölüm pençesinin daha da sıkı kavramasına yol açtı. Karnından pantolonuna akan kanı hissetti.

Ses, "Sen de kimsin kahrolası?" diye hesap soran bir tonla konuştu.

Kötü bir yalancıydı, doğruyu söylemek daha güvenliydi.

"Adım Boone. Buraya... Buraya Midian'ı bulmaya geldim."

Amacını dile getirdiğinde karnındaki kol gevşemiş miydi?

"Neden?" Bu sefer yanıt isteyen ikinci bir sestti. Boone bir kalp atışı kadar kısa bir sürede sesin önündeki gölgelerden, yaralı hayvanın durduğu yerden geldiğini anladı. Aslında ses hayvandan gelmişti.

"Arkadaşım sana bir soru sordu" dedi kulağının dibindeki ses. "Ona cevap ver."

Saldırıyla başı dönen Boone, bakışını gölgelerin içinde duran her neyse ona kilitledi ve gördüğüne inanmadığını fark etti. Sorgucusunun başı *katı* değildi. Gereksiz olan hatlarını *içine çekiyor* gibiydi. Bu hatların maddesi kararıyor ve göz çukurları, burun deliği ve ağzının içinden tekrar kendine doğru akıyordu.

Boone tehlikede olduğunu unuttu. İçini bir sevinç kapladı. *Narsis yalan söylememişti*. Karşısındaki, gerçeğin şekil değiştirmekte olan haliydi.

"Aranıza katılmaya geldim" diye mucizenin sorusunu yanıtladı. "Geldim, çünkü buraya aitim."

Arkasındaki hafif gülüşten bir soru geldi.

"Neye benziyor Peloquin?"

Yaratık hayvan yüzünü içip bitirmişti. Hayvanın memeliden çok sürüngeninkine benzeyen bir bedeni vardı ve bu bedenin üstündeki yüzü insan hatları taşıyordu. Arkasında sürüklediği organ bir kuyruktu. Uzun adımları, yaralanmış gibi sıçrayan bir kertenkelenin yürüyüşüydü. Değişim sarsıntısı sıkıntılı omurgasından aşağı inerken bu da yeniden düzenleniyordu.

"Doğal gibi gözüküyor" diye yanıtladı Peloquin. "Bu bir şey ifade ettiğinden değil ya."

Boone, kendisine saldıranın bunu kendi başına neden göremediğini merak etti.

Karnındaki ele baktı. Altı parmağı vardı. Parmakların ucunda tırnak değil yarım santim kadar kasının içine girmiş olan pençeler vardı.

"Beni öldürme" dedi. "Buraya çok uzun yoldan geldim."

"Duyuyor musun Jackie?" dedi Peloquin. Dört ayağıyla yerden yükselip Boone'un önünde dimdik durdu. Gözleri artık Boone'un kilerle aynı seviyedeydi. Parlak mavi. Nefesi ağzı açık bir fırından gelen esinti kadar sıcaktı.

"Öyleyse sen nasıl bir hayvansın?" diye sordu. Dönüşüm neredeyse tamamlanmıştı. Canavarın altındaki adam sıradandı. Kırk yaşlarında, ince ve sarı benizli.

"Onu aşağı götürmeliyiz" dedi Jackie. "Lylesburg onu görmek isteyecektir."

"Muhtemelen" dedi Peloquin. "Ama bence yalnızca zamanını harcamış oluruz. Bu doğallardan biri, Jackie. Onların kokusunu alırım."

"Kan döktüm..." diye mırıldandı Boone. "Onbir kişiyi öldürdüm."

Mavi gözler onu dikkatle değerlendirdi. İçten içe bir gülümseme yansıtıyorlardı.

Peloquin "Sanmıyorum" dedi.

Jackie, "Bu bize düşmez" diye araya girdi. "Onun ne olduğuna sen karar veremezsin."

"Gözlerim var, değil mi?" dedi Peloquin. "Temiz bir adam gördüğümde anlarım." Parmağını Boone'a salladı. "Sen Gece-dölü değilsin." dedi. "Sen etsin. İşte busun. Hayvan için et."

Konuştukça ifadesindeki gülümseme eridi gitti ve yerine açlık geldi.

Diğer yaratık, "Bunu yapamayız" diye itiraz etti.

"Nereden bilecekler?" dedi Peloquin. "Kim nereden bilecek?"

"Yasayı çiğniyoruz."

Peloquin buna aldırış etmedi. Kenetlenen dişlerinin

arasındaki boşluklardan sızan koyu duman yüzüne yükseldi. Boone biraz sonra ne olacağını biliyordu. Adam dakikalar önce içine çektiği kertenkele benliğini dışarıya soluyordu: Başının oranları şimdiden gözle görülür biçimde değişmişti. Sanki kafatası parçalara ayrılıp, etinin örtüsü altında yeniden düzenliyordu.

“Beni öldüremezsiniz!” dedi. “Ben sizlerden biriyim.”

Önündeki dumanda bir inkâr mı vardı? Öyle bile olsa dönüşüm sırasında kaybolup gitti. Daha fazla tartışma olmayacaktı. Hayvan onu yemeye hazırlanıyordu.

Karnında keskin bir acı hissetti ve aşağı baktığında pençeli elin karnından uzaklaştığını gördü. Boynundaki kanca gevşedi ve arkasındaki yaratık konuştu.

“Git.”

İkna edilmesi gerekmiyordu. Peloquin yeniden bir biçim alamadan Boone, Jackie’nin kollarından kurtulup koştu. Bütün yön duygusu da o anın acımasız umutsuzluğunda kayboldu. Aç hayvandan öfkeli bir kükreme geliyordu ve hemen hemen aynı andan başlayarak Boone’u takip etmeye başladı.

Nekropol bir labirentti. Önünü görmeden koştu. Bir açıklıkla karşılaştığında sağa sola sinerek izini kaybettirmeye çalışıyordu. Ama aç avcısının ona yaklaştığını görmek için omzunun üstünden bakması gerekmiyordu. Koşarken suçlamaları kulağında çınılıyordu.

Sen Gecedölü değilsin. Sen etsin. Hayvan için et.

Sözcükler ciğerlerindeki ya da bacaklarındaki acıdan çok daha derin bir ızdıraptı. Burada bile, Midian’ın canavarları arasında bile bir yeri yoktu. Buraya da ait değilse nereye aitti? Aç hayvanın kovaladığı av gibi koşuyordu. Ama bu kazanamayacağı bir yarıştı.

Durdu. Döndü.

Peloquin dört ya da beş metre arkasındaydı. Bedeni hâlâ insan bedeniydi. Çıplak ve zarar görebilir durumdaydı. Ama başı tümüyle hayvansıydı. Diken gibi dişlerle çevrili geniş bir ağız vardı. O da kosmayı bırakmıştı. Belki Boone’un bir silah çıkarmasını bekliyordu. Hiçbir şey olmayınca kollarını kurba-

nına doğru kaldırdı. Peloquin'in arkasında Jackie göründü ve Boone adamı ilk kez gördü. Yoksa adamları mı? Jackie'nin yamru yumru başında iki yüz vardı. Her iki yüzün de hatları tümüyle bozuktu. Yerinden çıkmış gözleri, önü dışında her yere bakıyordu. İki ağzı tek bir yara halinde üst üste binmişti. Burunlar, kemikleri olmayan uzunlamasına yarıklardı. Ucubelerin sergisindeki bir fetüsün yüzüydü.

Jackie, Peloquin'i vazgeçirmek için son bir girişimde bulundu. Ama Peloquin'in öne doğru uzanmış kolları parmak ucundan dirseğe kadar değişmeye başlamıştı. Narin görünümle-ri giderek yenilmez bir güce dönüşüyordu.

Peloquin kasları sabitlenmeden önce kurbanın üzerine atılıp onu yere indirmek istedi. Boone, Peloquin'in tam önüne düştü. Artık ataleti yüzünden pişman olmak için çok geçti. Pençelerin çıplak göğsünün taze etini açığa çıkarmak için ceketini yırttığını hissetti. Peloquin başını kaldırıp sırtıttı, ağzı bu ifadeye uygun değildi. Sonra ısırıldı. Dişleri uzun değildi ama çoktu. Önce canı beklediği kadar yanmadı. Peloquin başını geri çekip bir ağız dolusu kasla birlikte deri ve göğüs ucunu da kopardı.

Acının şoku Boone'un teslimiyetini bozdu. Peloquin'in ağırlığı altında debelenmeye başladı. Ama canavar lokmayı ağızından tükürdü ve daha iyisini almak için avının yüzüne kan kokulu nefesini vererek geri geldi. Bu nefes vermenin nedeni vardı. Bir sonraki nefesinde Boone'un kalbini ve ciğerlerini emecekti. Peloquin, ölümcül nefesini alamadan Jackie onu yakaladı ve yeminin üstünden çekti. Boone yaratığın ağırlığının üzerinden kalktığını hissetti. Acıdan bulanık gözlerle kurtarıcısının Peloquin'le boğuştuğunu gördü. İkisinin çırpınan uvuzları birbirlerine dolanmıştı. Kazananı kutlamak için beklemedi. Avcunu göğsündeki yaraya bastırarak ayağa kalktı.

Burası onun için güvenli değildi. Peloquin, Midian'ın insan etine susamış tek sakini olamazdı. Nekropolisin içinde sendeleyerek yürürken kendisini izleyen başka gözlerin farkındaydı. Sendeleyp düşmesini bekliyorlardı. Böylece ceza görmeden onu öldürebilirlerdi.

Ama bu kadar sarsıntı geçirmiş bedeni nasıl olduysa yıkılmadı. Kaslarında yaralandığından beri duymadığı bir canlılık vardı. Kendi kendini incitmek: Şimdi bu düşünce onu hiçbir zaman olmadığı kadar iğrendiriyordu. Elinin altında sızlayan yara bile canlı bir varlık gibiydi ve canlı olmaktan haz alıyordu. Böyle anlamsız düşüncelerle zihnini meşgul ederek içgüdülerinin adımlarını yönlendirmesine izin verdiğinde kendini çift kanatlı kapının önünde buldu. Kandan kayganlaşan elleri sürgüyle baş edemeyince, tırmandı. Kapının kanatlarını gülünç bir kolaylıkla aştı. Sonra Midian'a doğru ilerliyordu. Bu kez kovalanma korkusuyla değil kaslarının kullanılmaktan ve duyularının hızdan aldığı bir hazla koşuyordu.

Kilden Ayaklar

Şehir tahmin ettiği gibi boştu. Yarım mil mesafeden evlerin iyi durumda olduğunu düşünmüştü. Ama yakından bakıldığında mevsimler boyu boş bırakılmaktan kötü etkilenmiş gözüküyorlardı. Hâlâ içi huzurla dolu olsa da, yakında kan kaybından yıkılacağından endişeleniyordu. Yarasını saracak bir şeye ihtiyacı vardı. Ne kadar ilkel olursa olsun herhangi bir şey. Uzun bir perde ya da bırakılmış bir çarşaf parçası. Evlerden birinin kapısını açıp, içerideki karanlığa daldı.

İçeri girene kadar duyularının tuhaf bir biçimde hassaslaşmış olduğunu fark etmemişti. Gözleri, karanlığı seri bir biçimde deldi. Bir zamanlar bu evde oturanların geride bıraktığı acınacak haldeki kalıntılar, kurak geçen yıllar boyunca rüzgârın kırık pencere ile iğreti kapıdan içeri taşıdığı toprakla tozlanmıştı. Burada bir kumaş buldu, nemli, lekeli uzun bir parça çarşaf. Kumaşı dişlerinin arasında tutup sağ eliyle bir parça yırtarken sol elini yarasının üzerinde tuttu.

Kapı eşiğindeki tahtaların gıcırtısını duyduğunda bu işi yapmaktaydı. Bandaj dişlerinin arasından düştü. Kapı açıldı. Eşikte bir adamın silueti duruyordu. Bütününü karanlıktayken bile ad verebileceği bir yüzdü. Havada Decker'in kolonyasının kokusu vardı: Duyduğu Decker'in kalp atışıydı. Aralarındaki boşlukta Decker'in terinin tadını alıyordu.

"Demek" dedi doktor. "Buradasın."

Yıldızların aydınlatığı sokakta polis devriyeleri toplanıyordu. Olağanüstü hassas kulaklarla tedirgin fısıltıların sesini, alt üst olmuş bağırsakların gaz sesini, ve manyak kaçmaya çalıştığı takdirde onu mıhlamaya hazır silahların sesini duydu.

"Beni nasıl buldun?" dedi.

Decker, "Narsis'ti, değil mi?" dedi. "Hastanedeki arkadaşın..."

"Öldü mü?"

"Maalesef öyle. Mücadele ederek öldü."

Decker evin içine doğru bir adım attı.

"Yaralısın" dedi. "Kendine ne yaptın?"

Bir şeyler Boone'u cevap vermekten alıkoydu. Midian'ın gizemlerinin inanılmayacak kadar tuhaf olmasından mıydı? Yoksa Decker'in bu gizemin doğasını öğrenmeye hakkı olmasından mıydı? Sonuncusu olamazdı elbette. Decker'in korkunç olanı anlamaya kendini adadığı şüphe götürmezdi. Bu gizemi Decker'den başka kiminle paylaşabilirdi? Ama yine de duraksadı.

"Anlat bana" dedi Decker. "Nasıl yaralandın?"

"Sonra" dedi Boone.

"Sonrası olmayacak. Bunu biliyorsun herhalde."

Boone, "Yaşayacağım" dedi. "Yaram görüldüğü kadar kötü değil."

"Ben yarayı kastetmedim. Polisi kastettim. Seni bekliyorlar."

"Biliyorum."

"Ve sessizce gelmeyeceksin, değil mi?"

Boone artık emin değildi. Decker'in sesi ona güvenlikte olmayı o kadar çok hatırlatıyordu ki, eğer doktor bunu yapmak isterse yine güvenlikte olabileceğine neredeyse inanıyordu.

Ama Decker artık güvenlikten söz etmiyordu. Dudaklarındaki tek sözcük ölümdü.

"Sen pek çok kişiyi öldürdün, Boone. Umutsuz, tehlikeli bir katilsin. Yanına gelebilmek için onları razı etmem çok zor oldu."

"Bunu yaptığına sevindim."

"Ben de sevindim" diye yanıtladı Decker. "Veda etmek için bir fırsatım olmasını istiyordum."

"Neden böyle olmak zorunda?"

"Neden olduğunu biliyorsun."

Bilmiyordu, aslında bilmiyordu. Ama bildiği ve giderek emin olduğu tek şey Peloquin'in doğruyu söylemiş olduğuydu.

Sen Gecedörlü değilsin, demişti.

Ve değildi de. Masumdu.

"Ben kimseyi öldürmedim" diye mırıldandı.

"Bunu biliyorum" diye yanıtladı Decker.

"Bu yüzden o odaların hiçbirini hatırlayamadım. Çünkü hiç *oralarda* olmadım."

"Ama şimdi anımsıyorsun" dedi Decker.

"Yalnızca..." Boone durdu ve kömür karası takım elbise içindeki adama bakakaldı. "Onları bana gösterdiğin için."

Doktor, "Sana öğrettiğim için" diye düzeltti.

Boone hâlâ ona bakıyor, aklındaki açıklamadan bir başkasını duymak için bekliyordu. Decker olamazdı. Decker, Mantık'tı, Decker Soğukkanlılık'tı.

"Westlock'da bu gece iki çocuk öldü" diyordu doktor. "Seni suçluyorlar."

Boone, "Ben Westlock'a hiç gitmedim" diye itiraz etti.

"Ama ben gittim" diye yanıtladı Decker. "Dışarıdaki adamlar. Fotoğrafları görmelerini sağladım. Çocuk katilleri en kötüsüdür. Burada ölmen onlara teslim edilmenden daha iyi."

"Sen?" dedi Boone "Sen mi yaptın?"

"Evet."

"Hepsini mi?"

"Ve daha fazlasını."

"Neden?"

Decker bunun üzerine bir an düşündü.

"Çünkü hoşuma gidiyor" dedi ifadesiz bir sesle.

İyi kesimli giysisiyle hâlâ ne kadar akli başında gözüküyordu. Boone'un artık net olarak görebildiği yüzü bile altındaki çılgınlığı gösteren bir ipucu taşımıyordu. Kan revan içindeki adamlar temiz giysiler içindeki adamı gören hiç kimse kimin tedavi gören, kimin tedavi eden olduğundan şüphe etmezdi. Ama görünümüler aldatıcıydı. Yalnızca canavar, Midian'ın çocuğu, görüntüsünü değiştirerek kendi gerçek benliğini gösteri-

yordu. Geri kalanı sakinliklerinin ardında çocukları nasıl öldüreceğini planlıyordu.

Decker ceketinin iç cebinden bir silah çıkardı.

“Bana bir silah verdiler” dedi. “Denetimini yitirmen olasılığına karşılık.”

Doktorun eli titriyordu ama bu mesafeden ıskalaması olanaksızdı. Her şeyin bitmesine saniyeler vardı. Kurşun fırlayacak ve Boone geride çözülmemiş bir sürü gizemle ölecekti. Yara, Midian, Decker. Asla yanıtını bulamayacağı sorular.

Başka zaman yoktu. Hâlâ elinde tuttuğu çarşafı Decker’in yüzüne doğru fırlatarak kendini yana attı. Decker odayı ses ve ışıkla doldurarak ateş etti: Kumaş yere düştüğünde Boone kapıya ulaşmıştı. Kapının bir metre yakınındayken tabancadan tekrar bir ışık patladı. Bir an sonra da ses geldi. Sesle birlikte Boone’un sırtına, onu öne doğru, kapının dışına, verandaya iten bir darbe indi.

Decker’in içerden bağırdığını duyuldu.

“Silahlı!”

Boone gölgelerin onu öldürmeye hazırlandıklarını duydu. Kollarını teslim olduğunu göstermek için kaldırdı. Masum olduğunu söylemek için ağzını açtı.

Otomobillerinin arkasında toplanmış adamlar yalnızca onun kanlı ellerini gördüler. Suçlu olduğu yeterince açıktı. Silahlarını ateşlediler.

Boone kendisine doğru gelen kurşunları gördü. Soldan iki, sağdan üç, tam karşıdan kalbini hedefleyen bir tane. Kurşunların yavaşlığına, seslerinin uyumuna şaşacak kadar zamanı oldu. Sonra kurşunlar tek tek saplandı: Bacak, kasık, dalak, omuz, yanak ve kalp. Birkaç saniye dimdik durdu. Sonra biri tekrar ateş etti ve titrek parmakları, ikinci bir şarjörü boşalttı. Kurşunlardan ikisi ona isabet etmedi. Geri kalanı hedefi buldu: Karın boşluğu, diz, iki kurşun göğsüne ve bir tane şakağına. Bu kez düştü.

Yere düştüğünde Peloquin’in açtığı yaranın ikinci bir kalp gibi kasıldığını hissetti. Yaşamının son saniyelerinde tuhaf bir biçimde rahatlatıcıydı.

Yakınlarında bir yerde, Decker'in sesini ve evden çıkıp yerde yatan bedeni incelemek üzere yaklaşan ayak seslerini duydu.

Biri, "Orospu çocuğunu yakaladık" dedi.

"Ölmüş" dedi Decker.

"Hayır, ölmedim" diye düşündü Boone.

Bu son düşüncesi idi.

İKİNCİ BÖLÜM

Ölüm Bir Kaltaktır

“Mucievi olan da doğar, yaşar ve ölür...”

Carmel Sands
Orthodoxies

VII

Zorlu Yollar

1

Boone'un kendisinden uzaklaştığını bilmek yeterince kötüydü ama sonrası çok daha kötüydü. Elbette, ilk önce o telefon konuşması. Philip Decker'le yalnızca bir kez karşılaşmıştı. Ve adını söyleyene kadar adamın sesini tanıyamadı.

"Ne yazık ki, bazı kötü haberlerim var."

"Boone'u buldunuz."

"Evet."

"Yaralı mı?"

Bir duraksama oldu. Sessizlik bozulmadan önce, ne olduğunu biliyordu.

"Maalesef öldü, Lori."

İşte. Aslında bu haberi duyacağını biliyordu. Çünkü fazla mutlu olmuştu ve uzun sürmesi beklenemezdi. Boone hayatını tamamen değiştirmişti. Ölümü de aynı şeyi yapacaktı.

Doktora, bu işi polise bırakmayıp haberi şahsen verdiği için teşekkür etti. Sonra telefonu kapadı ve inanmayı bekledi.

Arkadaşları eğer aklını kaybetmiş olmasaydı hiçbir zaman Boone gibi bir erkeğin ona yaklaşmayacağını söylemişti. Bu yalnızca Boone'un, hastalığı yüzünden rastgele bir seçim yaptığı anlamına gelmiyordu. Ama yüzlere düşkün insanlarda sevecenlik duygusu uyandıran onun yüzü gibi bir yüz, ardındaki ruh dengeli olsaydı kendisi kadar güzel bir yüzün arkadaşlığını yeğlerdi. Bu yorumlar Lori'yi incitirdi. Çünkü kalbinin derinliklerinde gerçeği dile getirdiklerini düşünürdü. Boone hayatta mal mülk adına fazla bir şeye sahip değildi ama yüzü onun

öväncüydü. İnsanları, onu utandıran ve canını sıkkan bir incele-meye davet ederdi. Bakılmak Boone'a zevk vermiyordu. Aslında Lori, onun insanların dikkatini çeken şeyin bu etkiyi boz-mak için kendi kendini yaralayacağından pek çok kez korkmuştu. Bu, görünüşüyle ilgilenmeyerek gösterdiği bir dür-tüydü. Lori, onun günlerce banyo yapmadan, haftalarca tıraş olmadan, altı ay saçını kestirmeden yaşadığına tanık olmuştu. Böyle yapmasının, hayranlarını vazgeçirmek adına fazla bir ya-rarı olmamıştı. Onların aklından çıkmıyordu çünkü. O da kar-şılığında aklında onu her zaman meşgul eden bir şey taşıyordu. Bu kadar basitti.

Arkadaşlarını bu gerçek konusunda ikna etmek için za-man harcamadı. Aslında Boone'la ilgili olarak hiçbir zaman fazla konuşmamıştı, özellikle de konu cinsel yaşamlarına geldi-ğinde. Boone'la yalnızca üç kez birlikte olmuştu ve hepsi de fe-laketle sonuçlanmıştı. Dedikoducuların bunu nasıl kullanaca-ğını biliyordu. Ama Boone'un birlikteyken gösterdiği şefkat ve heves Lori'ye sevişme girişimlerinin samimi olduğunu düşün-dürüyordu. Yalnızca birleşmeyi sonuna kadar götüremiyordu. Bu da onun öfkelenmesine ve öyle bir sıkıntıya girmesine yol açıyordu ki, Lori kendini geriye çekip daha fazla başarısızlığa yol açmamak için buluşmalarında soğukkanlı davranmaya baş-lamıştı.

Ama onun hakkında çok sık hayal kurmuştu. Anlaşılır bi-çimde bütün senaryolar cinsellik içeriyordu. Sembolizm yoktu. Yalnızca o ve Boone, boş odalarda, sevişirken. Bazen içeri girip görmek için kapıları vuran insanlar olurdu ama hiçbir zaman içeri giremezlerdi. Boone yalnızca ona aitti. Bütün güzelliği ve bütün perişanlığıyla.

Ama yalnızca rüyalarında ve şimdi her zaman rüyalarla sı-nırlı kalmaya mahkûmdu.

Buraya kadardı. Artık konuşmasının dönüp dolaşıp yenil-giyle bittiği karanlık günler yoktu. Lori şans eseri ona umut ve-ren bir cümle söylediği için gözleri parlamayacaktı. Lori ani bir sona hazırlıksız değildi ama böylesini hiç düşünmemişti. Katil

olduğu anlaşılan Boone, adını hiç duymadığı bir kasabada vurulmuştu. Bu yanlış sondu.

Kötü olmasına kötüydü ama sonrası daha da kötüydü.

Telefon konuşmasından sonra polis kaçınılmaz olarak onu soruya çekmişti: Boone'un suçlu olabileceğinden şüphelenmiş miydi? Boone ona karşı hiç şiddet kullanmış mıydı? Onlara pek çok kez Boone'un kendisine her zaman sevgiyle dokunduğunu, o zaman bile onu dokunmaya kandırması gerektiğini söylemişti. Boone'un tereddütlü halini anlatırken dile getirilmeyen bir doğrulama bulmuş gibiydiler. Lori sevişmelerini yüzü kızarak anlatırken birbirlerine bilmiş bakışlar fırlattılar. Soruları bittiğinde cesedi teşhis edip edemeyeceğini sordular. Bu görevi üstlenmeyi kabul etti. Tatsız olacağı uyarılarına rağmen, veda etmek istiyordu.

İşte o zaman, zaten tuhaflaşan yaşam daha da tuhaflaştı.

Boone'un cesedi kaybolmuştu.

İlk başta kimse, neden kimlik tespit sürecinin geciktirildiğini ona söylemedi. Uyduruk bahanelerle atlatılıyordu. Ama en sonunda ona doğruyu söylemekten başka çareleri kalmadı. Gece polis morgunda bırakılan ceset düpedüz ortadan kaybolmuştu. Kimse nasıl, hatta neden çalındığını bilmiyordu: Morg kilitliydi, kapılarda zorlanma izi yoktu. Çok yakında aranmaya başlanacaktı ama bu haberi veren tedirgin yüzlere bakılacak olursa ceset hırsızlarını bulmak için fazla umut yoktu. Aaron Boone hakkında yapılan adli tahkikat ceset olmadan devam etmek zorundaydı.

2

Artık Boone'un hiç huzura kavuşamayacak oluşu aklından çıkmıyordu. Bedeninin bir sapığın oyuncağı ya da daha da kötüsü korkunç bir tür ikon olduğu düşüncesi gece gündüz aklını kurcalıyordu. Boone'un zavallı bedeninin ne biçimlerde kullanıla-

bileceğini kuran hayal gücü kendisini bile şaşırttı. Korkunç görüntülerin batağına saplanan zihni hayatında ilk kez akli dengesi konusunda kaygılanmasına neden oldu.

Boone yaşarken bir gizem olmuştu. Gösterdiği şefkat Lori'ye hiçbir zaman tatmadığı bir ben duygusu vermişti. Şimdi ölümüyle gizem daha da içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Boone'u sanki hiç tanımamıştı. Aralarındaki o sarsıcı şeffaf anlarda bile, Lori sıkıntıyı çıkarana kadar kafatasını ikiye bölmeye hazır olduğu zamanlarda bile, Boone cinayetlerle dolu bir gizli yaşamı ondan saklamıştı.

Olanaksız gibi gözüküyordu. Şimdi onu aptalca suratlar yaparken, kucağında ağlarken gözünün önüne getirdiğinde aslında onu hiçbir zaman olması gerektiği gibi tanımamış olduğunu bilmek içini acıtıyordu. Bir yolunu bulup bu acıyı dindirmek zorundaydı, yoksa ihanetin yarasını sonsuza dek taşımaya hazırlanmalıydı. Diğer hayatının Boone'u neden böylesine farklı yerlere götürdüğünü bulmalıydı. Belki de en iyisi, çözümü bulunduğu yerde aramak olacaktı: Midian'da. Gizemin yanıtını belki de orada bulabilirdi.

Polis adli tahkikat bitene kadar Calgary'i terk etmemesini söylemişti. Ama o da annesi gibi aklına eseni yapan biriydi. Sabah saat üçte aklında Midian'a gitme düşüncesiyle uyandı. Saat beşte eşyalarını topluyordu ve şafağın sökmesine bir saat kala iki numaralı otoyolda Kuzeye doğru yol alıyordu.

3

Önceleri işler iyi gitti. Büroda yokluğu fark edilecekti ama kimin umrundaydı? Ayrıca Boone'la geçirdiği zamanları hatırlatan dairesinden uzak olmak iyiydi. Otomobili tam olarak bilinçsizce sürdüğü söylenemezdi ama buna çok yakındı. Eline geçirdiği hiçbir haritada Midian adında bir kasaba yoktu. Ama polislerin konuşmaları sırasında başka kasabaların adlarının geçtiğini duymuştu. Bunlardan birinin Shere Neck olduğunu

anımsıyordu ve burası haritada yer alıyordu. Shere Neck'i hedef olarak seçti.

Geçtiği arazi hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Ailesi Torontolu'ydu. Annesi ölünceye kadar buraya uygar batı demişti ve büyük şehirden uzağa, iç bölgelere taşınmalarına neden olduğu için kocasını hiç affetmemişti. Annesinin önyargısı ona da geçmişti. Göz alabildiğine uzanan buğday tarlaları hiçbir zaman Lori'nin hayal gücünü fazla etkilememişti ve otomobilini sürerken gördükleri de fikrini değiştirmede. Tohumlar büyümeye bırakılmıştı. Ekenler ve biçenler kendi işlerine bakıyorlardı. Bütünüyle tekdüze olan manzara onu tahmininden daha fazla yordu. Peace Nehri'ne arabayla bir saat uzaklıkta olan McLennan'da mola verdi. Bir motel odasında çektiği deliksiz uykudan sonra sabah erkenden canlı bir biçimde kalkıp yine yola koyuldu. Shere Neck'e öğle saatlerinde ulaşacağını hesapladı.

Ama işler pek düşündüğü gibi gitmedi. Peace Nehri'nin doğusunda bir yerlerde yolunu kaybetti. Bir benzin istasyonu ve yol soracak birini bulana kadar kırk mil boyunca, yanlış yönde gittiğini düşünerek ilerledi.

Benzin istasyonunun bürosuna giden tozlu basamaklarda plastik ordularıyla oynayan ikiz erkek kardeşler vardı. Sarı saçlarını aldıkları babaları, sigarasını taburların arasına atıp ayağıyla söndürdükten sonra otomobilin yanına geldi.

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Benzin lütfen. Ve biraz bilgiye ihtiyacım var."

"Size pahalıya patlar" dedi adam gülümsemeden.

"Shere Neck adında bir kasaba arıyorum. Biliyor musunuz?"

Adamın arkasında sürüp giden savaş oyunu iyice şiddetlenmişti. Çocuklara döndü.

"Çenenizi kapatacak mısınız?"

Çocuklar birbirine kaçamak bakışlar atıp, sessizleşti. Adam yine Lori'ye döndü. Açık havada, yaz güneşinde uzun yıllar çalışmak onu zamanından önce yaşlandırmıştı.

"Shere Neck'e neden gitmek istiyorsunuz?"

"Ben... birinin izini bulmaya çalışıyorum."

"Öyle mi?" dedi. Meraklandığı belliydi. Sırtınca çarpık dişleri gözüktü. "Belki tanıyorumdur" dedi. "Buralara fazla yabancı gelmez."

Sormanın bir zararı yoktu. Otomobilindeki çantasının içinden bir fotoğraf çıkardı.

"Herhalde bu adamı daha önce görmediniz?"

Basamaklarda kıyamet kopuyordu. Boone'un fotoğrafına bakmadan önce çocuklara döndü.

"*Lanet olası çenenizi kapamanızı* söylemiştim!" Sonra dönüp fotoğrafı inceledi. Tepkisi hemen geldi. "Bunun kim olduğunu biliyor musunuz?"

Lori duraksadı. Karşısındaki kırmızı yüz kaşlarını çatıyordu. Ama artık hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranamazdı.

"Evet" dedi karşısındakini herhangi bir biçimde kızdırmaya çalışarak. "Kim olduğunu biliyorum."

"Ya ne yaptığını biliyor musun?" Adamın dudağı bükülmüştü. "Fotoğrafları vardı. Onları gördüm." Yine çocuklara döndü. "*Çenenizi kapatacak mısınız?*"

"Ben yapmadım" dedi çocuklardan biri.

"Kimin yaptığı umrumda değil."

Onlara doğru hareketlendi. Kolunu kaldırmıştı. Çocuklar birkaç saniye içinde adamın gölgesinden kaçmış, korkularından ordularını boşvermişlerdi. Adamın çocuklara duyduğu öfkeyle, fotoğrafa duyduğu nefret birleşip tiksintiye dönüşmüştü.

"Kahrolası bir hayvan." Lori'ye döndü. "İşte o buydu. "Kahrolası bir hayvan."

Buruşmuş fotoğrafı Lori'ye uzattı.

"Onu öldürmeleri çok iyi olmuş. Niyetin ne, öldüğü yerde dua mı edeceksin?"

Lori fotoğrafı yağlı parmaklardan geri aldı. Yanıt vermemişti ama adam yüzündeki ifadeyi yeterince anlamıştı. Vazgeçmeden sözlerine devam etti.

"Onun gibileri bir köpek gibi öldürülmeli bayan. Kahrolası bir köpek gibi."

Lori adamın öfkesi karşısında geri çekildi. Elleri o kadar çok titriyordu ki otomobilin kapısını zorlukla açabildi.

"Benzin istemiyor musun?" dedi adam aniden.

"Cenenneme kadar yolun var."

Adam şaşırılmış görünüyordu.

"Senin sorunun ne?" diye yanıtını yapıştırdı.

Lori kontağı çevirip arabanın çalışması için bir dua mırıldandı. Şanslıydı. Hızla oradan uzaklaşırken toz bulutunun içinden adamın arkasından bağırdığını görebiliyordu.

Adamın öfkesinin kaynağını bilmiyordu ama nereye yönelteceğini biliyordu: Çocuklara. Bunun için endişelenmenin bir yararı yoktu. Dünya sert babalarla, dediği dedik annelerle, bir o kadar da zalim ve umursamaz çocuklarla doluydu. İşler böyle yürüyordu. İnsan ırkına polislik yapamazdı.

Kaçışından duyduğu rahatlama on dakika boyunca başka bir tepki göstermesini engelledi. Ama sonra tükendi. Daha sonra başlayan titreme o kadar şiddetliydi ki, gördüğü ilk uygarlık belirtisinde durup sakinleşecek bir yer bulmak zorunda kaldı. Bir düzine kadar dükkânın arasında küçük bir restoran vardı. Orada kendine bir kahve ve şeker ihtiyacını karşılayacak bir kek söyledi. Sonra da kızarmış yanaklarına soğuk su çarpmak için tuvalete çekildi. Çalıntı bile olsa yalnızlık, gözyaşlarının beklediği tek işaretti. Kırık aynada şişmiş gözlerine, gergin yüzüne bakarak hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Öyle ki hiçbir şey, başka bir müşterinin içeriye girmesi bile utanıp ağlamasını durduramadı.

Yeni gelen aynı durumda olsa Lori'nin yapacağını yapıp, geri çekilmedi. Onun yerine aynada Lori'nin gözünü yakaladı ve:

"Ne oldu? Erkek mi, para mı?" dedi.

Lori parmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

"Efendim?"

"Ben ağladığım zaman" dedi kız, kınalı saçlarını tarayarak, "Sorun ya erkekler ya da paradır."

"Ah." Kızın çekingenlikten uzak merakı, daha fazla ağlamasını engelledi. Lori "Bir erkek" dedi.

“Seni terk etti. Öyle mi?”

“Tam olarak değil.”

“Allah’ım” dedi kız. “Geri mi geldi? Bu daha da kötü.”

Bu söz Lori’dan hafif bir gülümseme kazandı. “Genelde istemediklerin olur, haksız mıyım?” diye devam etti kız. “Onlara defolmalarını söylersin ama onlar köpek gibi hep geri gelir...”

Köpeklerden söz etmesiyle birlikte Lori tekrar benzin istasyonundaki sahneyi anımsadı. Ve gözlerinin tekrar dolduğunu hissetti.

Kız “Ah, kapa çeneni Sheryl” diye kendi kendini azarladı. “Her şeyi berbat ediyorsun.”

“Hayır” dedi Lori. “Gerçekten hayır. Konuşmaya ihtiyacım var.”

“Benim de kahveye.”

Adı Sheryl Margaret Clark’tı ve tatlı diliyle meleklerin bile çenesini düşürebilirdi. İki saate yakın konuşmalarında, beşinci kahvelerini içtikleri sırada Lori ona Boone’la ilk karşılaşmasından, aynada göz göze geldikleri ana kadar bütün hikâyesini anlatmıştı. Sheryl’in de bir hikâyesi vardı bir tragedyadan çok komediydi. Erkek arkadaşı otomobillere, kendisi de erkek arkadaşının kardeşine âşıktı, ilişkileri kırıcı sözler ve ayrılıkla sonuçlanmıştı. Kafasını toplamak için yollara düşmüştü.

“Çocukluğumdan beri böyle bir şey yapmamıştım” dedi. “Dilediğim yere gidiyorum. Ne kadar iyi bir duygu olduğunu unutmuşum. Belki birlikte devam edebiliriz. Shere Neck’e yani. Her zaman orayı görmek istemişimdir.”

“Gerçekten mi?”

Sheryl güldü.

“Hayır. Ama her yer uyar. Kalbi boş olanlar için bütün yönler aynıdır.”

VIII

Yıkıldığı Yer

Böylece birlikte yola koyuldular. Restoran sahibinden tarif almışlardı. Adam Midian'ın nerede olduğuna dair belirgin bir fikri olduğunu iddia ediyordu. Verdiği tarif doğrudu. Yolları onları Lori'nin beklediğinden daha büyük olan Shere Neck'ten ve teoride onları Midian'a götürecek haritada yer almayan bir yoldan geçirdi.

"Neden oraya gitmek istiyorsunuz?" diyen restoran sahibi meraklıydı. "Oraya artık hiç kimse gitmiyor. Boştur."

Hevesli bir yalancı olan Sheri, "Ben altına hücum üzerine bir makale yazıyorum" diye yanıtlamıştı. "O *da* çevreyi görmek istiyor." Adamın karşılığı "Ne çevre ama!" olmuştu.

Yanıt alaylı da olsa, sahibinin düşündüğünden çok daha doğrudu. Öğleden sonraydı. Kasaba görüldüğünde çakıllı yollara vuran ışık altın rengindeydi. Ve caddeleri kendi gözleriyle görene kadar buranın doğru yer olamayacağından emindiler. Çünkü hangi hayalet kasaba bu kadar sıcak görünebilirdi. Ama bir kez gölgelere gelince bu izlenimleri değişti. Terk edilmiş evlerde umutsuzca romantik bir şeyler vardı ama sonuçta manzara cesaret kırıcı ve azımsanmayacak derecede ürkütücüydü. Kasabayı görür görmez Lori'nin ilk düşüncesi, "Boone nereden buraya geldi?" ikinci düşüncesi de "Kendi isteğiyle buraya gelmedi. Kovalandı. Burada olması şans eseri idi" oldu.

Otomobili ana caddenin ortasında park ettiler. Bir iki dar sokak sayılmazsa burası kasabadaki tek caddeydi.

"Kilitlemeye gerek yok" dedi Sheryl. "Nasıl olsa çalacak kimse olamaz."

Kasabaya eriştiklerinde Lori, Sheryl yanında olduğu için her zamankinden daha fazla memnundu. Kızın enerjisi ve iyim-

serliği bu kasvetli yere bir tür aşağılama gibiydi. Her ne hayalet dolaşıyorsa onu da uzak tutuyordu.

Hayaletler kahkahalarla uzak tutulabilirdi. Ama umutsuzluk daha dayanıklıydı. Decker'in telefonundan bu yana ilk kez yas denebilecek bir duygu hissetti. Boone'u buradayken hayal etmek zor değildi. Yalnız başına, kafası karışmış, avcılarının giderek yaklaştığını bilirken. Vurulduğu yeri bulmak daha da kolaydı. Başboş kurşunların açtığı delikler tebeşirle daire içine alınmıştı. Verandanın döşemesine bulaşmış ve oraya buraya sıçramış kan izleri vardı. Birkaç dakika uzaktan baktı. Ne uzaklaşabiliyor ne de yaklaşabiliyordu: Boone'un ölüm yatağının onun üzerinde yarattığı büyü etkisini bozacak hiç kimse yoktu.

Onu sonsuza dek özleyecekti ama yine de ağlamıyordu. Belki de bütün gözyaşlarını restoranın tuvaletinde akıtmıştı. Onun yerine kaybını besleyen başka bir şey hissediyordu: Tanıdığı ve sevdiği adamın ya da tanıdığını sanıp sevdiği adamın burada, hiçbir zaman işlemediğinden kuşkulandığı suçlar yüzünden öldürülmesinin gizemini. Gözyaşlarına engel olan belki de Boone'a duyduğu öfkeydi. Aşkını ifade eden bütün o sözcüklere rağmen ondan çok şey saklamıştı ve artık hiçbir şey açıklayamazdı. En azından bir ipucu bırakamaz mıydı? Kendini kan lekelerine bakarken buldu. Belki onunkilerden daha keskin gözler bu biçimlerde bir anlam bulabilirdi. Eğer bir kahve fincanındaki telveden gelecek okunabiliyorsa elbette Boone'un da dünyada bıraktığı son izlerin bir anlamı olmalıydı. Ama o falcı değildi. İşaretler de çözülmemiş sayısız gizemden yalnızca biriydi. Bunların en başında da merdivenlere bakarken dile getirdiği duygu geliyordu:

"Seni hâlâ seviyorum Boone."

İşte bu tam bir bilmeceydi. Öfkesine ve şaşkınlığına rağmen Boone'un o anda kapıdan çıkıp onu kucaklayabilmesi için kalan ömrünü verebilirdi.

Ama itirafına, dolaylı bile olsa hiçbir yanıt gelmedi. Yanağında bir hayaletin soluşunu, kulağında iç çekişini duymadı. Boone bir hayal biçiminde hâlâ buradaysa bile dilsiz ve nefessizdi. Ölümle özgürleşmemiş, onun esiri olmuştu.

Biri adını söyledi. Başını kaldırdı.

"Sence de öyle değil mi?" diyordu Sheryl.

"Efendim?"

"Gitme zamanı" diye tekrarladı Sheryl. "Sence de gitme zamanı gelmedi mi?"

"Ah."

"Şey, söylememe kızmazsın herhalde ama berbat görünüyorsun."

"Sağol."

Lori sakinleştirilme ihtiyacıyla elini uzattı. Sheryl elini sıkı sıkı kavradı.

"Görebileceğin her şeyi gördün tatlım" dedi.

"Evet..."

"Artık üzülme."

"Biliyor musun hâlâ tam anlamıyla *gerçekmiş* gibi durmuyor. Burada dururken bile. Burayı gördükten sonra bile. Hâlâ inanmakta zorluk çekiyorum. Yeniden kavuşmamız nasıl bu kadar *imkânsız* olabilir? Kavuşabilmenin bir yolu olmalı. Sence de öyle değil mi, onlara ulaşip dokunmanın *bir yolu* olmalı?"

"Kimlere?"

"Ölülere. Yoksa her şey çok anlamsız olmaz mı? Her şey sadistçe bir anlamsızlık olurdu" Sheryl'in elini bırakıp parmak uçlarıyla alnını ovuşturdu.

"Affedersin" dedi. "Saçmalıyorum, öyle değil mi?"

"Dürüst olmam gerekirse, hayır."

Lori özür diler gibi ona baktı.

"Dinle" dedi Sheryl. "Bu kasaba eskisi gibi değil. Bence buradan gitmeli ve yıkılmasına izin vermeliyiz. Ne dersin?"

"Kabul."

"Düşünüyordum da..." Sheryl durdu.

"Ne?"

"Bu arkadaşlıktan fazla hoşlanmadım" dedi. "Seni kastetmedim" diye de çabucak ekledi.

"Kim o zaman?"

"Bütün bu ölüler."

"Hangi ölüler?"

"Tepenin öbür tarafında. Lanet bir mezarlık var."

"Gerçekten mi?"

"Şu halindeyken senin için uygun bir manzara olduğu pek de söylenemez" dedi çabucak. Ama Lori'nin yüzündeki ifadeden, ortaya hiç böyle bir şey atmamış olması gerektiğini anladı.

"Görmek istemiyorsun. Eminim istemezsin."

"Yalnızca bir iki dakika."

"Eğer burada daha fazla oyalanırsak, karanlığa kalacağız."

"Bir daha buraya hiç gelmeyeceğim."

"Ah elbette. Manzarayı görmelisin. Doğrusu harika. Ölü insanların evleri."

Lori yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirdi.

"Gecikmem" dedi ve mezarlık yönüne doğru caddede yürümeye başladı. Sheryl duraksadı. Kazağını otomobilde bırakmıştı ve üşümeye başlıyordu. Ama burada oldukları süre boyunca nedense gözetlendikleri hissini üzerinden atamamıştı. Alacakaranlık bu kadar yakinken sokakta yalnız kalmak istemiyordu.

"Beni bekle" dedi ve çoktan mezarlık duvarlarına yaklaşmış olan Lori'ye yetiştii.

Lori, "Neden bu kadar büyük" diye yüksek sesle düşündü.

"Tanrı bilir. Belki de hepsi aynı anda ölmüştür."

"Bu kadar çok insan mı? Olamaz. Burası küçük bir kasaba."

"Haklısın."

"Mezartaşlarının büyüklüğüne bak."

"Etkilenmeli miyim?"

"İçeri girdin mi?"

"Hayır ve pek de istemiyorum."

"Birazcık ilerlesek."

"Bunu daha önce nerede duymuştum acaba?"

Lori yanıt vermedi. Mezarlık kapısına ulaşmıştı. Demir süslemelerin arasından uzanıp sürgüyü çekmeye çalıştı. Başardı. Kapılardan birini sığabileceği kadar itip içeri girdi. Sheryl isteksizce onu izledi.

Lori, "Neden bu kadar çok?" dedi yine. Bu soruyu sorma-

sına yol açan yalnızca merak değildi. Bu tuhaf manzara karşısında, Boone'un burada tesadüfen mi kısıtırıldığını yoksa Midian'ın *asıl hedefi* mi olduğunu bir kez daha düşünmüştü. Canlı görmeyi umduğu biri mi gömülüydü burada. Ya da bu kişinin mezarında suçlarını mı itiraf etmek istemişti. Bütün bunlar varsayımı ama mezarların dizildiği dar yollar, olan biteni anlamak için Boone'un döktüğü kanı karanlık çökene kadar incelese bile elde edemeyeceği zayıf bir kavrayış umudu veriyordu.

Sheryl, "Geç oldu" diye hatırlattı.

"Evet."

"Ve ben de üşüdüm."

"Üşüyor musun?"

"Gitmek istiyorum Lori."

"Ah... Üzgünüm. Evet. Tabii ya. Zaten hava bir şey göremeyecek kadar karardı."

"Fark ettin demek."

Tepeyi tırmanıp kasabaya yöneldiler.

Sheryl önden gidiyordu.

Kasabanın dış sınırına ulaştıklarında azalan günışığı yerini neredeyse tam bir karanlığa bıraktı. Sheryl dosdoğru otomobile ilerlerken Lori son bir kez mezarlığa bakmak için durdu. Durduğu yerden mezarlık bir kaleyi andırıyordu. Yüksek duvarlar hayvanlardan korumak için yapılmış olabilirdi ama bu gereksiz bir önlem gibi gözüküyordu. Ölüler anıt taşlarının altında güvenlikydiler. Duvarlar daha çok yas tutanların ölülerden etkilenmeme yolu olmalıydı. Bu kapılar içinde kalan topraklar bu dünyadan göçenler için kutsaldı, onlar adına bakılıyordu. Dışında ise dünya, yaşayanlara, kaybettikleri insanlardan öğrenecek hiçbir şeyi kalmamış olanlara aitti.

Lori bu kadar kibirli değildi. Bu gece ölümlere söylemek ve onlardan duymak istediği çok şey vardı. Kötü olan da buydu.

Tuhaf bir biçimde canlanmış olarak arabaya döndü. Kapılar kilitlenip motor çalıştıktan sonra Sheryl, "Bizi izleyen biri vardı" dedi.

"Emin misin?"

“Yemin ederim. Onu otomobilin yanına geldiğimde gördüm.”

Hararetle göğüslerini ovuşturuyordu. “Tanrım, üşüyünce göğüs uçlarım uyuşuyor.”

“Nasıl biriydi?”

Sheryl omuz silkti. “Çok karanlıktı” dedi. “Artık önemli değil. Söylediğin gibi bir daha buraya gelmeyeceğiz.”

Lori, doğru, diye düşündü. Dümdüz bir yolda ilerleyip asla arkalarına bakmayabilirlerdi. Belki de Midian’ın, kale duvarlarının ardındaki ölü sakinleri bunu yapabilmelerini kıskanıyorlardı.

IX

Temas

1

Shere Neck'te geceyi geçirecekleri yeri seçmeleri zor olmadı. Kalabilecekleri iki yer vardı: Biri, henüz bitmiş bir çiftlik makineleri satışına gelen alıcı ve satıcılarla tamamen dolmuştu. Buraya sığmayan kalabalığın bir kısmı diğer otel olan Sweetgrass Moteli'ride kalıyordu. Sheryl gülümsemesiyle bir mucize yaratmasaydı buraya da kabul edilmeyebilirlerdi ama resepsiyonda biraz tartıştıktan sonra birlikte kalabilecekleri iki kişilik yatağı olan bir oda buldular. Oda gösterişsiz ama rahattı.

"Annem bana ne derdi biliyor musun?" dedi Sheryl. Banyoda tuvalet malzemelerini yerleştiriyordu.

"Ne?"

"Şöyle derdi: 'Sheryl, orada bir yerlerde senin için bir erkek var. Alnında senin adın yazıyor.' Unutma, bunu otuz yıldır o adamı arayan ve hiç bulamayan bir kadın söylüyor. Ama bu romantik fikir aklına takılıp kalmış. Bilirsin, rüyalarının erkeği çok yakındadır. Aynı şeyi benim de aklıma soktu kahrolası."

"Hâlâ mı?"

"Ah evet. Hâlâ arıyorum. Bütün yaşadıklarımın sonras aklımda başıma gelmiş olması gerektiğini düşünürsün. İlk sen mi banyo yapmak istersin?"

"Hayır. Sen gir."

Bitişik odada bir parti başlamıştı. Duvarlar odadan gelen gürültüyü engelleyemeyecek kadar inceydi. Sheryl duş yaparken Lori yatakta yatıp günün olaylarını gözden geçirdi. Bu egzersizi fazla uzun sürmedi. Sonra duşunu yapmış ve kasabada bir gece gezmesi için hazır olan Sheryl onu uykudan uyandırıyordu.

"Geliyor musun?" diye sordu.

"Çok yorgunum" dedi Lori. "Sen git ve eğlenmene bak."

"Tabii eğlenilecek bir yer varsa" dedi Sheryl hüzünle.

Lori, "Sen bir yer bulursun" dedi. "Onlara haftalarca dillerinden düşmeyecek bir şeyler ver."

Sheryl buna söz verdi ve Lori'yi dinlenmesi için yalnız bıraktı ama Lori'nin yorgunluğunun büyük kısmı uçup gitmişti. Uyulamaktan başka bir şey yapamadı ama o bile yan odadan gelen sarhoş kahkahalarıyla zaman zaman kesildi.

Bir soda makinesi ve buz aramak üzere kalktı. Kalorisiz alkollü içkisiyle huzur vermeyen yatağına döndü. Bitişik komşuları yorgunluktan ya da içkiden sızana kadar uzun bir banyo yapmaya karar verdi. Boynuna kadar girdiği sıcak suda bütün kaslarının gevşediğini hissediyordu. Banyodan çıktığında iyice gevşemişti. Banyoda aspiratör olmadığından her iki ayna da buhar olmuştu. Aynaların hiçbir şey göstermemesinden memnun oldu. Zayıf yönlerinin listesi, kendini bir kez daha inceleyerek abartmadan da yeterince uzundu. Boynu fazla kalın, yüzü fazla zayıf, gözleri fazla büyük, burnu fazla küçüktü. İşin aslı o aşırılıkların bir toplamıydı, bu kusurlarını ne kadar çok gidermeye çalışsa her şeyi bir o kadar kötüleştiriyordu. Boynunun kalınlığını örtecek kadar uzun olan saçları o kadar gür ve koyuydu ki yüzü hastalıklı görünüyordu. Son kerteye kadar annesinden aldığı ağzı doğal hatta ahlaksız görünecek kadar kırmızıydı ama bu rengi soluk renkte bir rujla kapamak yalnızca gözlerini daha irileştiriyor, bakışlarını daha bir kırılğan yapıyordu.

Sorun, hatlarının bir bütün olarak çekici olmaması değildi. Onun da ayaklarına zamanında pek çok erkek kapanmıştı. Hayır, sorun görüldüğü gibi hissetmemesiydi. Onunkisi *tatlı* bir yüzdü ve kendisi tatlı değildi, tatlı *olmak* istemiyor, tatlı olarak *düşünülmek* istemiyordu. Belki de son birkaç saatte hissettikleri, kanı ve mezarları görmek, zamanla görünüşüne damgasını vuracaktı. Öyle olmasını umdu. Anıları hâlâ tazeydi ve ne kadar acı verici olurlarsa olsunlar onlar sayesinde daha zenginleşmişti.

Hâlâ çıplak olduğu halde yatak odasına geri döndü. Bitişik odada eğlenenler beklediği gibi sessizleşmişti. Müzik rock'n'roll'dan daha yumuşak bir şeylere geçmişti. Yatağın kenarında oturdu. Avuçlarını göğüslerinin üzerinde ileri geri gezdirdi. Pürüzsüzlüklerinden keyif alarak duvardan sızan müziğin yavaş ritmine göre soluk alıp vermeye başladı. Et ete ağız ağıza değerek dans etmeye uygun bir müzikti. Yatağa yattı, sağ eli vücudunda aşağılara kaydı. Yattığı çarşafa sinmiş olan sigara kokusunu duyabiliyordu. Odayı neredeyse gecelik gidip gelinen umumi bir yere dönüştürüyordu. Böyle bir odada çıplak olduğunu düşünmek, kullanılmış çarşaflarda temiz bedeninin kokusunu duymak son derece tahrik ediciydi.

İkinci ve üçüncü parmağını vajinasına yerleştirdi ve doğru noktayı bulabilmek için kalçalarını biraz kaldırdı. Bu kendisine ender olarak yaşattığı bir zevkti. Aldığı Katolik eğitim parmaklarının ucuyla içgüdüleri arasına suçluluk duygusunu koymuştu. Ama bu gece farklı bir kadındı. Soluklarını hızlandıran noktaları kolayca buldu. Bacaklarını karyolanın kenarına koyarak iyice açtı ve her iki eline de hareket edebilecekleri geniş bir alan sundu.

Tüylerini diken diken eden ilk haz dalgası sırasında hayal ettiği Boone değildi. Ölülerden iyi âşık olmazdı. Boone'un güzel bir yüzü vardı ama onu bir daha hiç öpemeyecekti. Kamışı da güzeldi ama onu bir daha ne içine alabilecek ne de okşayabilecekti. Tek sahip olduğu şey kendisiydi ve aldığı zevkten duyduğu hazdı. İşte gözünün önüne getirdiği de buydu: Eskimiş bir yatakta yatan çıplak, temiz bir bedenin mastürbasyon yapması. Tuhaf bir odada, kendi tuhaf bedeninden zevk alan bir kadın.

Artık müziğin ritmiyle hareket etmiyordu. Yükselen alçalan, yükselen alçalan kendi ritmini tutturmuştu. Her seferinde daha yükseğe tırmanıyordu. Doruk noktası yoktu yalnızca sonu olmayan bir tırmanış. Ta ki terden sıırılsıklam olup zevkten sarhoş olana kadar. Birkaç dakika hareketsizce yattı. Sonra uykuya dalmak üzere olduğunu, geceyi bu konumda geçiremeyeceğini anlayıp tek bir ince çarşaf dışında bütün örtüleri attı. Başını yastığa koydu ve kapalı gözlerinin ardındaki boşluğa düştü.

2

İnce çarşafın altında teri soğudu. Uykusunda Midian'ın nekropolisindeydi. Rüzgâr bütün yönlerden -kuzey, güney, doğu, batı- ona doğru esiyordu. Saçını havalandırırken onu titretti ve tişörtünün içine girdi. Rüzgâr görünmez değildi. Bir dokusu vardı. Sanki bir toz bulutu taşıyordu. Zerrecikleri gözlerine doluyor, burun deliklerini tıkıyor iç çamaşırlarına giriyor ve buralardan da bedenine girmenin yollarını buluyordu.

Yalnızca toz bulutuyla bütününü gözleri dolduktan sonra onun ne olduğunu anlayabildi. Ölülerin kalıntılarıydı. Ters yönlerden esen esintilerin piramitlerden, mozolelerden, dolmenlerden, mahzen mezarlardan ve krematoryumlardan getirdiği eski ölülerin kalıntılarıydı. Tabut tozu, insan külü ve parçalanmış kemiklerin hepsi Midian'a doğru esiyor ve Lori'yi dörtyol ağzında yakalıyordu.

Ölüleri içinde hissetti. Gözkapaklarının arkasında, boğazında, rahmine doğru giderken. Serinliğe rağmen, dört yönden esen sert fırtınaya rağmen onlardan korkmadı. Onları uzaklaştırmak istemedi. Onun sıcaklığına ve kadınlığına geliyorlardı. Onları reddedemezdi.

Rüyasında "Boone nerede?" diye sordu. Ölülerin bilebileceğini tahmin ediyordu. Ne de olsa Boone da onlardan biriydi.

Boone'un fazla uzakta olamayacağını biliyordu ama rüzgâr gittikçe sertleşiyor, dört bir yandan bastırıp başının etrafında uluyordu.

"Boone" diye yineledi. "Boone'u istiyorum. Onu bana getirin."

Rüzgâr onu duydu. Uğultusu artmıştı.

Ama yakınında biri daha vardı ve sesi rüzgârın yanıtını duymasını engelledi.

"O öldü Lori" dedi ses.

Bu aptalca konuşan sesi duymazdan gelmeye ve rüzgârı

dinlemeye çalıştı. Ama konuşmada nerede kaldığını unutmuştu ve yeniden başlamak zorundaydı.

"İstediğim Boone. Onu bana..."

"Hayır!"

Yine o kahrolası ses.

Bir kez daha denedi ama rüzgârın şiddeti başka bir şiddete dönüşmüştü. Biri onu sarsıyordu.

"Lori! Uyan!"

Uykuya, rüzgâr rüyasına tutunmaya çalıştı. Bilincinin saldırısına bir saniye daha direnebilirse rüzgâr ona bilmek istediklerini söyleyebilirdi.

"Boone" diye seslendi yeniden ama rüzgâr artık geri çekiyor ölüleri de beraberinde götürüyordu. Damarlarından ve duvarlarından çıkarken geçtikleri yerlerin karıncalandığını hissetti. Bırakabilecekleri bilgi de onlarla birlikte gidiyordu. Onları tutacak gücü yoktu.

"Lori."

Gitmişlerdi. Hepsi gitmişti. Fırtınayla uçup gitmişlerdi.

Et ve kandan oluşan Sheryl'i göreceğini bilerek gözlerini açmaktan başka çaresi yoktu. Sheryl yatağın ucunda oturmuş ona gülümsüyordu.

"Kâbus mu görüyordun?" dedi.

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Onun adını sayıklayıp duruyordun. Benimle birlikte dışarı çıkmalıydın. Kafanı dağıtmana yardımcı olurdu."

"Belki de."

Sheryl mutlulukla ışıldıyordu. Haberleri vardı.

Lori, "Biriyle tanıştın" diye tahmin yürüttü.

Sheryl'in gülümsemesi sırtmaya dönüştü.

"Kimin aklına gelirdi ki?" dedi. "Belki de annem baştan beri haklıydı."

"O kadar mı iyi?"

"O kadar iyi."

"Her şeyi anlatmalısın."

"Anlatacak fazla bir şey yok. Bir bar bulmak için dolanır-

ken harika bir adamla tanıştım. Kimin aklına gelirdi ki?" dedi yine. "Kahrolası otlakların ortasında aşk beni buldu." Heyecanı görülmeye değirdi. Lori'ye bir gecede bulduğu aşkı anlatırken sevincini güç bela bastırabiliyordu. Adamın adı Curtis'ti. Vancouverli bir bankacı. Duldu, kısa bir süre önce Edmonton'a taşınmıştı. Birbirlerini kusursuz bir biçimde tamamlıyorlardı. Burçları, yemek ve içki zevkleri, geçmişleri. Ve daha da iyisi, saatlerce konuşmalarına rağmen Curtis, Sheryl'i iç çamaşırlarını çıkarması için zorlamamıştı. Tam bir beyefendi idi. Konuşkan ve zekiydi, Batı kıyısının seçkin yaşamını özlüyordu. Doğru kişiyi bulduğunda oraya geri dönebileceğini ima etmişti. Belki Sheryl bu doğru kişiydi.

"Yarın akşam tekrar buluşuyoruz" dedi Sheryl. "İşler yolunda giderse birkaç hafta kalmayı bile düşünebilirim."

Lori, "Yolunda gidecektir" dedi. "İyi şeyler yaşamayı hak ediyorsun."

"Sen yarın Calgary'ye dönecek misin?"

Aklında hazırladığı yanıt "evet"ti. Ama gözünün önünden gitmeyen rüya bu soruyu başka türlü yanıtlıyordu.

"Sanırım önce Midian'a geri gideceğim" dedi. "Orayı bir kez daha görmek istiyorum."

Sheryl yüzünü buruşturdu.

"Lütfen benden gelmemi isteme" dedi. "Oraya bir kez daha gitmeyi kaldıramam."

"Sorun değil" dedi Lori. "Ben yalnız da gidebilirim."

Güneş ve Gölge

Midian'ın üzerindeki gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Hava heyecan yüklüydü. İlk gelişinde duyduğu tedirginlikten eser yoktu. Burası Boone'un öldüğü kasabaydı. Bu gerçek hâlâ değişmemişti ama bunun için buradan nefret edemezdi. Daha çok tam tersi söz konusuydu: O ve kasaba sırdaştlar. İkisi de bir adamın hayatlarına girmesinden etkilenmişti.

Ama kasabayı değil mezarlığı görmeye gelmişti ve düş kırıklığına uğramadı. Mozolelerin üzerinde parlayan güneş onların görkemli yapılarını iyice öne çıkarıyordu. Mezarlar arasında fışkıran otlar bile bugün daha bir yeşildi. Rüzgâr yoktu. Ölülerini getiren düş fırtınalarının nefesi yoktu. Yüksek duvarların arkasında olağanüstü bir sessizlik vardı. Sanki bütün dünya buradan ibaretti. Burası ölümler için kutsal bir yerdi. Burada ölümler artık *yaşamayanlar* değil, neredeyse yalnızca kendilerine ait dualar, ritüeller talep eden başka bir türdü. Lori her yerde bunun işaretlerini görüyordu. Mezartaşlarındaki İngilizce, Fransızca, Lehçe, Rusça yazılar, peçeli kadınlar ve ölü küllerinin konulduğu parçalanmış vazoların resimleri, nasıl öldüklerini yalnızca tahmin edebileceği azizler... bu öteki türe eşlik eden bütün sembolizm. Ne kadar çok şey keşfederse dün sorduğu soru aklını daha çok kurcalıyordu: Neden mezarlık bu kadar büyüktü? Ve mezarlıkları inceledikçe ortaya çıktığı gibi neden bu kadar farklı ülkeden insan aynı mezarlıkta toplanmıştı. Rüyasını, dört yönden esen rüzgârı düşündü. Rüyasında kehaneti andıran bir şeyler varmış gibiydi. Bu düşünce onu endişelendirmedi. Eğer dünyanın işleyişi böyleyse -işaretler ve kehanetlerle- en azından bu bir düzendi ve bir *düzeni* olmadan çok uzun süre yaşamıştı. Aşk onu düş kırıklığına uğratmıştı belki bu, umutlarını boşa çıkarmazdı.

Sessiz yollardan mezarlığın arka duvarına ulaşmak bir saatini aldı. Burada bir dizi hayvan mezarı buldu. Kediler kuşların, köpekler kedilerin yanında toprağa verilmişti. Sıradan toprakken birbirleriyle barış içinde yaşıyorlardı. Tuhaf bir görüntüydü. Başka hayvan mezarlıkları da görmüştü ama hayvanların sahipleriyle aynı kutsanmış toprağa gömüldüğünü hiç duymamıştı. Ama burada gördüğü herhangi bir şey karşısında şaşırması mıydı? Buranın dış dünyadan farklı, kendi kuralları vardı. Umursayacak ya da yargılayacak herkesten uzaktı. Güvenlikte hissediyordu ve daha görmek istediği bir sürü şey vardı. Mimarisiyle diğerlerinin üzerinde yükselen kabirler incelenmeyi bekliyordu. En çarpıcı olan yarım düzinesini görerek oyalana oyalana yürüyebileceği bir dönüş yolu seçti. Güneş öğle vaktine doğru yükseldikçe her dakika daha fazla ısıtıyordu. Yavaş yürümesine rağmen terledi ve yürüdükçe boğazı daha fazla kurudu. Susuzluğunu giderecek bir yer bulması için uzun süre otomobil kullanması gerekecekti. Ama boğazı kavrulsa da kavrulmasa da acele etmedi. Buraya bir daha gelmeyeceğini biliyordu. Anılarını iyice saklamış olarak ayrılmak niyetindeydi.

Yolda, önlerine ekilen fidanlar tarafından kelimenin tam anlamıyla istila edilmiş birkaç mezara rastladı. Fidanların çoğu ebedi yaşamı hatırlatan yaprak dökmeyen ağaçlardı. Duvarların sağladığı sığınakta büyümüşlerdi, zengin topraktan alabildiğine yararlanıyorlardı. Bazı mezarlarda gölge yapmaları ve korumaları için dikilen anıtları çatlatmışlardı. Taze yeşillik ve yıkıntıların bir araya geldiği bu manzaraları özellikle acıklı buldu. Mutlak sessizlik bozulduğunda bunlardan birinin önünde oyalanıyordu.

Yaprakların gizlediği biri ya da bir şey nefes nefese soluk alıyordu. Düşünmeden geri çekilerek ağacın gölgesinden sıcak güneşe çıktı. Şok, kalbinin deli gibi çarpmasına neden olmuştu. Kalbinin atışından heyecanlanmasına neden olan sesi duyamıyordu. Hayal etmediğinden emin olmak için birkaç dakika bekleyip iyice kulak kabartmak zorunda kaldı. Yanılmamıştı. Yapraklarının ağırlığından dalları yere değecek kadar sarkmış olan

ağacın altında bir şey saklanıyordu. Şimdi daha dikkatli dinleyince sesin bir insana ait olmadığını ve sahibinin durumunun kötü olduğunu anladı. Kısıklığı ve kesik kesik çıkması ölü bir hayvanı akla getiriyordu.

Bir dakika kadar güneşin sıcaklığında durup, yapraklar ve gölgelerden oluşan ağın arasından yarattığı görmeye çalıştı. Zaman zaman bir hareket oluyordu: Kendi kendini doğrultmak için boş yere uğraşan bir beden, yaratık umutsuzca yeri eşeleterek ayağa kalkmaya çalışıyordu. Çaresizliği Lori'ye dokundu. Eğer onun için bir şeyler yapamazsa yaratık birinin acısını duyduğu halde yanından geçip gittiğini bilerek ölecekti ve Lori'yi harekete geçiren düşünce de bu oldu.

Gölgelerin oraya doğru adım attı. Bir an için sık soluklar bütünüyle kesildi. Belki yaratık ondan korkmuştu ve yaklaşmasını bir saldırı olarak algılayarak kendini son kez savunmaya hazırlıyordu. Lori pençeler ve dişlerle karşılaşırca kendini geri çekilmeye hazırlayarak dıştaki ince sapsarı araladı ve dallardan oluşan ağın içini görmeye çalıştı. İlk izlenimi ne ses ne de görünüydü. Kötü olmayan, keskin, tatlı bir *koku* duydu. Karanlıkta seçebildiği ona ardına kadar açılmış gözlerle bakan bir yaratıktan geliyordu. Baktığı yerden böğrünün soluk rengi görülüyordu. Bir yavru olduğunu tahmin etti ama ne tür bir hayvan olduğunu bilmiyordu. Belki bir tür yaban kedisiydi ama postu kürkten çok geyik derisini andırıyordu. Hayvan başını zorlukla kaldırarak temkinle Lori'yi izledi. Lori onun bakışına yanıt verirken yaşamdan umudunu kesmiş göründü. Gözleri kapandı, başı yere düştü.

Dalların katılığı daha fazla ilerlemesine izin vermiyordu. Ölmek üzere olan yaratığa ulaşabilmek için onları eğmeye çalışmaktansa kırmaya başladı. Dallar canlıydı onunla mücadele etti. Yarı yolu aşmıştı ki diğerlerinden daha sert bir dal birden yüzüne öyle bir şiddetle çarptı ki, Lori acıyla haykırdı. Elini yavaşlığına götürdü. Ağzının sağ tarafındaki deri sıyrılmıştı. Kanı eliyle silerek vargücüyle dala saldırdı. En sonunda hayvana ulaşabileceği yere gelmişti. Yaratık Lori'nin dokunuşuna cevap ve-

remeyecek durumdaydı. Böğrü okşanırken gözlerini bir anlığına kırıştıtarak açtı sonra yine kapadı. Lori bir yara göremedi ama elinin altındaki vücut ateş gibiydi ve titriyordu.

Hayvanı kaldırmaya çalışırken elleri ve bluzu hayvanın yaptığı çişle ıslandı ama Lori yine de onu kendine çekti. Yaratık kollarında hareketsiz bir ağırlıktı. Sinir sisteminden gelen kasılmalar dışında kaslarında hiç güç kalmamıştı. Yalnızca ilk duyduğu koku hâlâ güçlüydü, yaratığın son dakikaları yaklaştıkça da yoğunlaşıyordu.

Kulağına kesik bir ağlama sesi gelince olduğu yerde donakaldı.

Ses yine geldi. Solunda, biraz uzağında kalan, güçlkle bastırılan bir ses. Geri çekilip ağacın gölgesinden çıktı, can çekişen hayvan kucağındaydı. Günişığı yaratığa değdiğinde görünürdeki zayıflığının yanlış bir izlenim olduğunu ortaya çıkaran bir şiddetle tepki verdi. Bütün uzuvlarıyla deli gibi çırpınıyordu. Lori yine gölgeye çekildi. Gözlemden çok bir içgüdü yaratığın hareketlenmesinden ışığın sorumlu olduğunu söylüyordu. Tekrar gölgedeyken sesi duyduğu yöne baktı.

Yolun ilerisindeki mozolelerden -yüzeyinde çatlaklar olan mermer, büyük bir yapı- birinin kapısı aralık duruyordu. Ve kapının arkasındaki karanlıkta belli belirsiz bir insan silueti vardı. Belli belirsiz, çünkü siluet siyahlar içindeydi ve bir peçe takmış gibi görünüyordu.

Lori olanlardan hiçbir şey anlamamıştı. Işığa çıktığında acı çeken ölmek üzere olan bir hayvan ve kapı ağzında durmuş, yas giysileri içinde ağlayan bir kadın. Kesinlikle bir kadındı. Aralarındaki bağlantı neydi?

"Kimsiniz?" diye seslendi.

Yas tutan kadın kendine seslenilince gölgelere karışır gibi oldu, sonra bu hareketinden pişman olarak açık kapıya yine yanaştı ama bunu öyle tereddütle yaptı ki kadın ve hayvan arasındaki bağlantı açığa çıktı.

O da güneşten korkuyor diye düşündü Lori. Kadın ve hayvan birlikteydi. Kadın Lori'nin kucağında tuttuğu yaratık için ağlıyordu.

Durduğu yerle mozole arasındaki kaldırıma baktı. Güneş çıkararak yaratığın sonunu çabuklaştırmadan mezarın kapısına ulaşabilir miydi? Dikkat ederse belki. Harekete geçmeden önce izleyeceği yolu planlayarak mozoleye doğru yürümeye başladı. Gölgelemleri atlama taşı olarak kullanıyordu. Başını kaldırıp kapıya bakmadı, dikkatini bütünüyle hayvanı ışıktan korumaya vermişti ama yas tutan kadının ilerlemesi için onu teşvik eden varlığını hissediyordu. Kadın bir kez ses çıkardı: Bir sözcük değil hafif bir ses, Lori'ye değil kucağındaki hayvana yönelttiği beşik başında duyulabilecek bir ses.

Mozole kapısının iki üç metre kadar uzağında Lori başını kaldırmaya cesaret etti. Kapıdaki kadın daha fazla sabredemeyecekti. Sığınağından uzandı. Giysisi sıvanırken kolları çıplak kaldı ve eti güneş ışığına çıktı. Teni beyazdı -buz ya da kâğıt kadar- ama yalnızca bir an için öyle kaldı. Parmakları Lori'nin yükünü almak için uzanırken hemen morarmış gibi karardı ve şişti. Yas tutan kadın bir acı çılgılığıyla kollarını çekti ama ondan önce derisi çatladı ve sarı polenimsi toz bulutu parmaklarından patlayıp güneş ışığının içinden süzülerek taşa düştü.

Saniyeler sonra Lori kapıya ve gerideki karanlığın güvenliğine ulaştı. Oda bir holden daha büyük değildi. İki kapısı vardı: Biri bir tür şapele diğeri de yeraltına açılıyordu. Matem tutan kadın açık olan bu ikinci kapıda, kendisini yaralayan ışıktan olabildiğince uzakta duruyordu. Telaştan peçesini düştürmüştü. Peçenin altındaki yüz ince kemikliydi, neredeyse erimiş kadar zayıftı. Zayıflığı, odanın en karanlık köşesinde durmasına karşın açık kapıdan gelen günışığını yakalamış kor gibi parlayan gözlerinin etkisini artırıyordu.

Lori korkmadı. Güneş çarpmış ellerini titreyerek iyileştirmeye çalışan öbür kadındı. Bakışları Lori'nin hayret dolu yüzünden hayvana kaydı.

"Korkarım öldü" dedi Lori. Kadının ne tür bir hastalığı olduğunu bilmiyordu ama acısı fazlasıyla taze bir anı yüzünden tanıdıktı.

"Hayır" dedi kadın sessiz bir inançla. "Ö ölemez."

Sözleri bir yalvarma değil açıklamaydı ama Lori'nin kollarındaki hayvanın hareketsizliği böylesine bir kesinlikle çelişiyordu. Yaratık henüz ölmediyse bile hayata geri döndürülemezcek bir noktadaydı.

"Onu bana getirebilir misin?"

Lori duraksadı. Ağırılıktan kolları sızlıyor ve başladığı işi bir an önce bitirmek istiyordu ama ön odaya da girmek istemiyordu.

"Lütfen" dedi kadın ve yaralı ellerini uzattı.

Lori boyun eğerek kapının ve aydınlık avlunun rahatlığını geride bıraktı. Ama iki üç adım atmıştı ki fısıltı sesleri duydu. Seslerin tek bir kaynağı olabilirdi: Merdivenler. Yeraltı odasının içinde insanlar vardı. Durdu, içinde çocukluktan kalma boş inançlar uyanıyordu. Mezarlık korkusu, aşağı inen merdivenlerden duyulan korku, yeraltı dünyasından duyulan korku.

"Kimse yok" dedi kadın. Yüzü sıkıntılıydı. "Lütfen bana Babette'i getir."

Lori'yi daha fazla ikna etmek istercesine Babette dediği hayvana mırıldanarak merdivenlerden bir adım uzaklaştı. Ya sözler ya kadının yakınlığı ya da odanın serin karanlığı yüzünden yaratıktan bir tepki geldi. Omurgasından aşağı bir elektrik şoku gibi yayılan titreme o denli güçlüydü ki Lori onu neredeyse kucağından düşürüyordu. Kadının mırıltısı yarattığı azarlar gibi güçlendi, Lori'nin kucağındaki yarattığı sakinleştirmek aniden önem kazanmıştı. Ama bir çıkmaz vardı. Lori mahzenin girişine yaklaşmaya ne kadar isteksizse kadın da dış kapıya doğru bir adım daha atmaya o kadar isteksizdi. Ve bu durağanlık dakikalarında yaratık yeniden canlandı. Lori'nin kucağında kıvranmaya başlarken pençelerinden biri Lori'nin göğsüne yapıştı.

Azarlama bağırmaya dönüştü:

"Babette!"

Ama yaratık duyduysa bile dinlemekle ilgilenmiyordu. Hareketleri gittikçe güç kazanıyordu: Nöbet geçiriyormuş ya da tensel bir haz alıyormuş gibi kıvranıyordu. Bir an işkence görür-

yormuş gibi titriyor bir an sonra ölü derisini atan bir yılan gibi hareket ediyordu.

Lori, kadının "*Bakma! Bakma!*" dediğini duydu ama bu korkunç danstan gözlerini kaçırmaya niyeti yoktu. Pençesiyle göğsüne sıkı sıkı yapışmışken yarattığı kadına virmek için yapacağı en ufak bir harekette yaralanabilirdi. Ama *Bakma!* sözü boşuna söylenmemiştir. Kollarında olan bitenin mantığının ötesinde olduğunu kavrarken panikle sesini yükseltme sırası Lori'ye gelmişti.

"*Aman Allah'ım!*"

Hayvan gözlerinin önünde değişiyordu. Deri dökme ve kasılmalar arasında hayvanlığını kaybediyordu. Bunu anatomisini yeniden düzenleyerek değil, en sonunda katı olan vücut karmakarışık bir maddeye dönüşene kadar bütün etini ve kemini sıvılaştırarak yapıyordu. Ağacın altında duyduğu keskin tatlı kokunun kaynağı işte buydu: Hayvanın çözülmesiyle oluşan madde. Sabitliğini kaybettiği anda madde kollarından akıp gidecekmiş gibi oldu ama bir biçimde hayvanın özü -belki iradesi, belki de *ruhu*- maddeyi tekrar toplayarak yeniden oluşum işine devam etti. Hayvanın eriyen en son parçası olan pençesi de çözülünce Lori bedeninde bir rahatlama hissetti. Bu, Lori'ye serbest kaldığını unutturamadı. Dehşete kapılmıştı, tek istediği kucağındaki şeyden bir an önce kurtulmaktı. Yarattığı yas tutan kadının uzanmış kollarına bir pislikmiş gibi bıraktı.

"*Allah'ım*" dedi gerileyerek. "*Allah'ım. Allah'ım.*"

Ama kadının yüzünde dehşet değil yalnızca sevinç vardı. Kavuşmanın sevinciyle dökülen gözyaşları yüzünden aşağı kucağında tuttuğu eritme potasına akıyordu. Lori günışığına baktı. İçerinin karanlığından sonra kör ediciydi. Bir an başı döndü ve hem mezarı hem de ışığı bir anlığına da olsa uzaklaştırmak için gözlerini kapadı.

Hıçkırık sesleri gözlerini açmasına neden oldu. Bu kez ağlayan kadın değil, dönüşümden geriye kalan pisliğin ortasında yatan dört beş yaşlarında çıplak bir kız çocuğuydu.

"*Babette*" dedi kadın.

Mantiğı, olanaksız diye yanıt verdi. Bu zayıf, solgun çocuk ağacın altından kurtardığı hayvan olamazdı. Kendi kendine, zekice bir hile ya da aptalca bir göz aldanmasını zorla kabul ettirmişti. Olanaksız, bütünüyle olanaksızdı.

“Dışarıda oynamayı seviyor” diyordu kadın, gözlerini çocuktan Lori’ye kaldırmıştı. “Ona her zaman söylüyorum, asla güneşte oynama, diye. Ama çocuk işte. Anlamıyor.”

Mantiğı, olamaz diye yineledi. Ama Lori içinde bir yerlerde, çoktan inkâr etmeyi bırakmıştı. Gördüğü hayvan gerçektir. Dönüşüm de gerçektir. Şimdi de önünde annesinin kollarında ağlayan canlı bir çocuk vardı. O da gerçektir. Bildiğine hayır demekle harcadığı her dakika, olup biteni anlamasından çalınan zamandı. Dünya görüşünün parçalanmadan böylesine bir gizemi kaldıramaması onun sorumluluğuydu, bunu başka bir zaman düşünürdü. Şimdilik tek istediği uzaklaşmak, bu biçim değiştirenlerin izleyemeyeceğini bildiği günışığına çıkmaktır. Güneşe çıkana kadar gözlerini onlardan ayırmaya cesaret edemediğinden tereddütle attığı adımlarını yönlendirmek için duvara uzandı. Ama Babette’in annesi onu biraz daha tutmak istiyordu.

“Sana minnettarım...” dedi.

Lori, “Hayır” diye yanıtladı. “Senden... hiçbir şey... istemiyorum.”

Tiksintisini ifade etme isteği duydu ama önündeki kavuşma sahnesi -hıçkırıkları dinen çocuk annesinin çenesine dokunmak için uzanıyordu- öyle dokunaklıydı ki tiksinti, hayrete korku, kafa karışıklığına dönüştü.

“İzin ver sana yardım edeyim” dedi kadın. “Buraya neden geldiğini biliyorum.”

“Hiç sanmam” dedi Lori.

“Burada zamanını boş yere harcama.” diye yanıtladı. “Burada senin için hiçbir şey yok. Midian Gecedölüne aittir. Yalnızca Gecedölüne.”

Sesi alçalmış, neredeyse fısıltıya dönüşmüştü.

“Gecedölü mü?” dedi Lori daha yüksek bir sesle.

Kadın sıkıntılı gözüktü.

"Şışt..." dedi. "Bunu söylememeliydim ama sana hiç değilse bu kadarını söylemek borcum sayılır."

Lori artık geri çekilmiyordu. İçgüdüleri ona beklemesini söylüyordu.

"Boone adında bir adamı tanıyor musun?"

Kadın yanıt vermek üzere ağzını açtı yüzü çelişkili duyguları yansıtan bir keşmekeşti. Yanıt vermek istediği açıktı ama korku konuşmasını engelliyordu. Önemli değildi. Tereddüt etmesi Lori için yeterli bir yanıtı. Boone'u *tanıyordu* ya da *tanı* mıştı.

"Rachel."

Yerin altına inen kapıdan bir ses yükseldi. Bir erkek sesi.

"Buraya gel" diye sertçe. "Söyleyecek hiçbir şeyin yok."

Kadın basamaklara döndü.

"Bay Lylesburg" dedi resmi bir tonla. "Babette'i kurtardı."

"Biliyoruz" dedi karanlıktan gelen yanıt. "Gördük. Yine de gelmelisin."

Gördük. Yerin altında daha kaç kişi, kaç *Gecedölü* vardı?

Lori açık kapıya yakın olmasından cesaret alarak bilgi kaynağını susturmaya çalışan sese meydan okudu.

"Çocuğun hayatını kurtardım" dedi. "Sanırım bunun için bir şeyler hak ediyorum."

Karanlıktan ses çıkmadı. Sonra gölgelerin ortasında, yanan bir sigaranın ucu parladı ve Lori bir şey fark etti. Bay Lylesburg'un merdivenlerin başına yakın, dışarıdan gelen ışıkla az da olsa aydınlanabileceği bir yerde durmasına karşın gölgeler etrafına toplanmıştı ve onu sigarasının ucu dışında görünmez kılıyordu.

"Çocuğun kurtarılacak bir hayatı yok" dedi Lori'ye. "Ama sahip olduğu şey senindir, eğer istiyorsan." Durakladı. "İstiyor musun? Eğer istiyorsan al, senin olsun."

Bu değiş tokuş fikri Lori'yi dehşete soktu.

"Beni ne sanıyorsunuz?"

"Bilmiyorum" dedi Lylesburg. "İyiliğine karşılık isteyen sensin."

“Yalnızca bazı sorularımın yanıtlanmasını istiyorum” diye karşı koydu. “Çocuğu istemiyorum. Ben vahşi değilim.”

“Hayır” dedi ses yavaşça. “Hayır, değilsin. Bu yüzden git. Burada işin yok.”

Sigarasından bir nefes çektiğinde Lori zayıf ışıktaki konuşmacının yüz hatlarını yakaladı. Adamın o anda kendini bilerek açığa çıkardığını hissetti. Onunla yüzyüze gelmek için gölgelerden oluşan örtüsünü bir anlığına kaldırmıştı. O da Rachel gibi çok zayıftı ama kemikleri daha iri ve daha sağlam bir yapıya uygun olduğundan onun siskalığı daha belirgindi. Çukurlarına kaçmış gözleri ve kağıt gibi teninin altından fazlasıyla belli olan yüz kaslarıyla solgun ve buruşuk kaşlarının kavisi öne çıkıyordu.

“Böyle olmaması gerekiyordu” dedi. “Görmemen gerekiyordu.”

“Bunu biliyorum” dedi Lori.

“Öyleyse bunun hakkında konuşmanın korkunç sonuçlara yol açacağını da biliyorsundur.”

“Beni tehdit etme.”

“Senin için değil” dedi Lylesburg. “Bizim için.”

Yanlış anladığı için ani bir utanç duydu. Kendisi güneşin altında yürüyebiliyordu, zarar görecektir olan o değildi.

“Hiçbir şey söylemem” dedi Lylesburg’a.

“Teşekkür ederim.”

Sigarasından bir nefes daha çektiğinde karanlık duman yüzünü kapadı.

Duman örtüsünün altından “Aşağıda olan...” dedi, “...aşağıda kalır.”

Rachel bu sözlerle karşılık olarak içini çekti ve kucığında hafifçe salladığı çocuğa baktı.

“Buraya gel” dedi Lylesburg kadına ve onu gizleyen gölgeler basamaklardan aşağı süzüldü.

“Gitmek zorundayım” dedi Rachel, Lylesburg’u izlemek için döndü. “Buraya geldiğini unut. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Bay Lylesburg’u duydun. Aşağıda olan...”

“...aşağıda kalır. Evet, duydum.”

“Midian Gecedölü’nün yeridir. Burada sana ihtiyacı olan hiç kimse yok.”

Lori “Yalnızca söyle” diye rica etti. “Boone burada mı?”

Rachel çoktan merdivenlerin üst basamağına ulaşmış aşağı inmeye başlamıştı.

“Burada, öyle değil mi?” dedi Lori açık kapının güvenliğini feda ederek odada ilerledi. “Sizler cesedini çaldınız!”

Her şey korkunç, ürkütücü bir tür anlam kazanıyordu. Bu mezarlık sakinleri, Gecedölleri, Boone’un huzura kavuşmasını engelliyorlardı.

“Siz yaptınız! Onu çaldınız!”

Rachel duraksadı ve başını Lori’ye doğru kaldırdı, yüzü merdivenlerin karanlığında belli belirsiz görünüyordu.

“Biz hiçbir şey çalmadık” dedi, sesinde bir nefret belirtisi olmaksızın.

“Öyleyse nerede?” diye bilmek istedi.

Rachel arkasını döndü ve gölgeler onu bütünüyle sakladı.

“Lütfen söyle! Lütfen Allah aşkına!” Aniden öfke, korku ve sabırsızlıktan altüst olarak ağlamaya başladı. “Lütfen söyle bana.”

Umutsuzluk onu Rachel’in peşinden sürükledi, bağırması yalvarmaya dönüşmüştü.

“Bekle... konuş benimle...”

Üç adım attı, sonra bir dördüncüsünü. Beşincisinde durdu ya da kendisi istemeden bedeni durdu. Bacak kasları istemdişi kaskatı kesilmiş, onu mahzenin karanlığına götürmeyi reddediyordu. Tüyleri aniden diken diken olmuştu. Nabız atışlarını kulaklarında duyabiliyordu. Ona inmesini yasaklayan hayvansı dürtüyü hiçbir irade yenemezdi. Bütün yapabildiği olduğu yerde mihlanmış olarak mahzenin derinliklerine bakmaktı. Gözyaşları bile aniden durmuş, ağzı kupkuru olmuştu, yürüyemediği gibi konuşamıyordu da. Artık karanlığa doğru bağlamak da istemiyordu. Oradaki güçlerin kendisini yanıtlamasından korkuyordu. Onlardan hiçbir iz görmüyordu ama içinde bir ses, Rachel

ve hayvan çocuğundan çok daha korkunç bulduklarını söylüyordu. Öbürlerinin sahip olduğu becerilerin yanında biçim-değiştirme neredeyse doğal bir yetenek gibi kalıyordu. Onların sapkınlıklarını havanın bir parçası olarak hissediyordu. Nefesiyle alıp veriyordu. Bu hava ciğerlerini yakıyor kalbinin hızla atmasına neden oluyordu.

Eğer Boone'un cesediyle bir oyuncak gibi oynuyorlarsa artık onu geri alamazdı. Ruhunun daha aydınlık bir yerlerde olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu.

Yenilgiye uğrayarak bir adım geriledi. Ama gölgelerin onu bırakmaya niyeti yoktu. Bluzuna dolandıklarını, kirpiklerine küçük kancalarla yapıştıklarını hissetti. Üzerine kenetlenen binlerce küçük kelepçe geri çekilmesini yavaşlatıyordu.

"Kimseye söylemem" diye mırıldandı. "Lütfen gitmeme izin verin."

Ama gölgeler onu bırakmadı, güçleri onlara karşı gelindiğinde alacakları öcün bir habercisiydi.

"Söz veriyorum" dedi. "Başka ne yapabilirim?"

Aniden boyun eğdiler. Lori ancak ondan sonra iradelerinin ne kadar güçlü olduğunu fark etti. Geriye doğru sendeledi merdivenlerden yukarı ön odanın ışığına doğru düştü. Mahzene arkasını dönerek kapıya koştu ve güneşe çıktı.

Çok aydınlıktı. Işığın şiddetine alışmak için gözlerini kapadı ve kendini dengede tutmak için girişteki sütunlardan birine tutundu. Kendine gelmesi birkaç dakika sürdü. Mozoleye dayanmıştı. Önce titredi sonra da kaskatı kesildi. Yalnızca yarı kapalı gözleri arasından tekrar görebileceğini hissettiğinde yürümeyi denedi. Ana kapıya kadar çıkmaz spaklardan ve kaçırıldığı dönemeçlerden oluşan karmakarışık bir yol izledi.

Ana kapıya ulaştığında ışığın ve gökyüzünün parlaklığına az çok alışmıştı. Ama bedeni hâlâ beyninin verdiği emirleri yerine getirmiyordu. Bacakları düşme tehlikesi olmadan Midian'a giden birkaç adımlık yolu tırmanmayı reddediyordu. Fazla miktarda adrenalin salgılayan sistemini denetleyemiyordu. En azından hâlâ hayattaydı. Merdivenlerde birkaç saniye için de

olsa hayatı tehlikeye girmişti. Hareket etmesini engelleyen gölgeler istemiş olsalar onu alabilirdi, bundan hiç kuşkusu yoktu. Onu yeraltı dünyasına çekip işini bitirebilirlerdi. Neden onu bırakmışlardı? Belki çocuğu kurtardığı için, belki de sessiz olacağına söz verdiğinde ona güvendikleri için. Ama ikisi de canavarların niyeti olabilecek olasılıklar değildi. Ve Midian'ın mezarlığının altında yaşayan yaratıkların canavar olduğuna inanmak zorundaydı. Canavarlardan başka kim evini ölülerin arasına kurardı? Kendilerine Gecedölü diyebilirlerdi ama iyi niyet gösteren sözcükler ya da davranışlar gerçek doğalarını gizleyemezdi.

İblislerin -kötülüğün ve hastalığın yaratıklarının- elinden kurtulmuştu. Eğer gökyüzü bu kadar geniş ve parlak olmasaydı, kendisini dinleyecek bir tanrıdan bu kadar açıkça yoksun gözükmeseydi bir şükran duası mırıldanabilirdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Karanlık Çağlar

“...şehirde, iki deriyleyim. Biri deri, biri ten. Üç, evet efendim, bu gece dokunulmaya hazırız. Bu gece ovuşturulmak ve okşanmak ve sevilmek için, evet efendim.

Charles Kyd

Bir İple Asılıyken

Av Alanı

1

Otomobille Shere Neck'e dönerken hem hâlâ hayatta olduğunu kendine hatırlatmak, hem de ruhunun bedeninden ayrılmasını engellemek için, radyoyu sonuna kadar açmıştı. Söz vermiş olmasına karşın yaşadıklarını Sheryl'den saklayamayacağından emindi. Nasıl olurdu da sesinden, yüzünden hiçbir şey belli olmazdı? Korktuğu gibi olmadı. Ya saklama işinde sandığından daha iyiydi ya da Sheryl düşündüğü kadar duyarlı değildi. Ne olursa olsun, Sheryl, Lori'nin Midian'ı yeniden ziyareti konusunu öylesine birkaç soruyla geçiştirip Curtis konusuna geçti.

"Onunla tanışmanı istiyorum" dedi. "Hayal görmediğimden emin olmam gerek."

"Ben eve döneceğim, Sheryl" dedi Lori.

"Herhalde bu akşam değil. Çok geç oldu."

Haklıydı. Eve dönmeyi düşünmek için zaman çok ilerlemişti. Hem Sheryl'i kırmadan ricasını geri çevirmek için bir bahane de bulamıyordu.

Sheryl, "Söz veriyorum kendini aptal gibi hissetmeyeceksin" dedi. "Seninle tanışmak istediğini söyledim. Ona senden söz ettim. Yani... her şeyi anlatmadım elbette. Bilirsin işte, yeteri kadar, nasıl tanıştığımızı falan anlattım." Yalnız bırakılmış gibi yüzüne acıklı bir ifade verdi. "Hadi ama, geleceğini söyle."

"Geleceğim."

"Harika! Hemen onu arayacağım." Sheryl telefon konuşmasını yaparken Lori bir duş aldı. İki dakika sonra gece için yapılan planları öğrendi.

Sheryl, "Bildiği bir restoran varmış. Saat sekiz civarında

bizimle orada buluşacak" diye seslendi. "Hatta senin için bir ar-kadaş bulmaktan..."

"Hayır, Sheryl..."

"Sanırım şaka yapıyordu" diye yanıtlandı. Sheryl banyo kapısında belirdi. "Tuhaf bir espri anlayışı var. Şaka yapıp yapmadığını anlayamadığın insanlar vardır ya, onlardan işte."

Harika, diye düşündü Lori, beceriksiz bir komedyen. Ama Sheryl'e ve bu çocuksu aşka dönmenin rahatlatıcı bir tarafı vardı, bunu inkâr edemezdi. Durmadan Curtis hakkında konuşması -Lori bu konuşmalardan adamın üstünkörü bir portresini çıkarabilmişti: Yalnızca yüzeysel olarak adamın nasıl biri olduğunu biliyordu- Midian ve orada karşılaştıklarından uzaklaşmak için kusursuz bir araçtı. Akşamüstü, gece dışarı çıkma hazırlıklarıyla öyle keyifli geçti ki, Lori, kendini zaman zaman nekropoliste olup biten her şeyin bir sanrı olup olmadığını düşünürken buldu. Ama belleğindeki doğruleyen bir şey vardı: İnatçı dalın ağzının kenarında bıraktığı sıyrık. Küçük bir izdi ama keskin acısı onu, aklını sorgulamaktan alıkoyuyordu. Midian'a gitmişti. Biçim değiştiren yarattığı kollarında tutmuş ve mahzenin merdivenlerinde durup bir azizin bile inancını yoke-decek kadar yoğun bir karanlık bir pusa bakmıştı.

Mezarlığın altındaki dünya, Sheryl ve yıldırım aşkından gece ve gündüz kadar uzak olsa da en az onun kadar gerçektir. Zamanla bu gerçeği de ele almak, sağduyuyla ya da mantıkla çelişse bile onu bir yere koymak zorundaydı. Şimdilik bu gerçeği aklında tutmakla yetinecek -sıyrık bu anıya muhafızlık yapardı- ve önündeki gecenin keyfini çıkartacaktı.

2

"Bir şaka" dedi Sheryl. Hudson Bay Sunset'in dışındaydılar. "Sana tuhaf bir espri anlayışı olduğunu söylememiş miydim?"

Curtis'in söylediği restoranın içi ahşabından anlaşıldığı kadarıyla birkaç hafta önce bütünüyle yanmıştı.

Lori "Adresi doğru aldığından emin misin?" diye sordu. Sheryl güldü.

"Sana söylüyorum ya, bu da onun şakalarından biri."

"İyi, şakasına güldük o zaman" dedi Lori. "Peki yemeği ne zaman yiyeceğiz?"

"Muhtemelen şu anda bizi izliyordur" dedi Sheryl, sesindeki keyifli tonlama biraz zorlamaydı.

Lori gözetleyiciden bir iz görmek için etrafına bakındı. Böyle bir kasabanın caddelerinde bir Cumartesi gecesi bile korulacak bir şey olmazdı ama bulundukları semt pek tekin gözüküyordu. Restoranın sırasındaki bütün dükkânlar -birkaç tanesi de bir daha açılmamak üzere- kapalıydı ve kaldırımlarda her iki yönde de kimse gözüküyordu. İnsanın oyalanmak isteyebileceği bir yer değildi.

"Onu görmüyorum" dedi.

"Ben de."

"Şimdi ne yapacağız öyleyse?" Lori sesinden huzursuzluğunun belli olmaması için elinden geleni yaptı. Eğer Âşık Curtis'in eğlence anlayışı buysa Sheryl'in zevkine güvenilmezdi. Ama kendisi de zamanında bir sapığa âşık olmuş ve onu kaybetmişken kim oluyordu da insanları yargılıyordu.

"Buralarda bir yerde olmalı" dedi Sheryl umutla. "Curtis" diye seslendi ve ısıdan şişmiş kapıyı iterek açtı.

"Sheryl, neden onu burada beklemiyoruz?"

"Büyük olasılıkla içerdedir."

"İçerisi tehlikeli olabilir."

Sheryl uyarısını dikkate almadı.

"Sheryl."

"Seni duyuyorum. Ben iyiyim." Sheryl çoktan içerinin karanlığında kaybolmuştu. Yanık ahşap ve kumaş kokusu Lori'nin burnunu yaktı.

Sheryl'in seslendiğini duydu. "Curtis?"

Caddeden motoru ayarsız bir otomobil geçti. Sürücünün yanında oturan saçları erken dökülmeye başlamış genç pencereden eğildi.

“Yardım ister misin?”

“Hayır sağol” diye seslendi Lori, sorunun küçük kasabaya özgü bir nezaket davranışı mı yoksa bir asılma mı olduğundan emin değildi. Otomobil hızlanıp gözden kaybolurken asılma olduğuna karar verdi. İnsanlar her yerde aynıydı. Sheryl’in yanında hızla yerine gelen keyfi, aynı hızla kaçıyordu. Bu boş caddede olmaktan hoşnut değildi, hele de gün geceye dönerken. Her zaman bilinmezlik içeren gece, fazlasıyla adını sahiplenmiş olan bu Gecedölü’ne aitti. Ve neden olmasın? Bütün karanlıklar sonuçta birdi. Yüreğe ya da göğe ait olsun tek bir karanlık vardı. Kendisi bunları düşünürken Midian’da yıldızların ışığının onları kavurmayacağını bilerek mozolelerin kapılarını açıyor olmalıydılar. Bu düşünceyle titredi.

Caddenin aşağılarından bir otomobilin motorunun hızını artırıp gürlediğini duydu, ardından da bir fren sesi. İyiliksever Yurttaşlar ikinci bir yoklama için mi geliyorlardı?

“Sheryl” diye seslendi. “Neredesin?”

Şaka, eğer Sheryl’in hatası değil de gerçekten bir şakaysa, zaten tartışmalı olan gülünçlüğüne çoktan kaybetmişti. Otomobile binmek ve gerekirse dosdoğru otele sürmek istiyordu.

“Sheryl? Orada mısın?”

Binanın içinden gülüşmeler geldi. Sheryl’in çığıldayan kahkahası. Lori bu fiyaskoda Sheryl’in parmağı olduğundan kuşkulanmaya başlayarak şakacıları aramak için kapıdan içeri girdi.

Kahkaha tekrar duyuldu ama Sheryl’in sesiyle kesildi.

“Curtis” Yapmacık bir öfke taşıyan ses aptalca bir kahkahayla yine kesildi. Demek büyük âşık buradaydı. Lori bir an için caddeye geri dönüp otomobile atlamayı ve ikisini kahrolası oyunlarını oynamak üzere başbaşa bırakmayı düşündü. Ama otel odasında bitişikteki odadaki eğlenceyi dinleyerek yalnız bir gece daha geçireceğini düşündüğünde yanmış eşyalardan oluşan komando eğitim alanından geçmeye ikna oldu. Yer döşemelerinin parlaklığı, caddeden gelen ışığı kafes gibi örülü duvar kirişlerine doğru yansıtmasaydı fazla ilerlemeyi göze ala-

mazdı. Ama ileride Sheryl'in kahkahasının geldiği kemerli geçitleri belli belirsiz seçebiliyordu. Oraya doğru molozların arasından kendine yol açmaya başladı. Bütün sesler kesilmişti. Yoklayarak attığı her adımı izliyorlardı. Üzerindeki gözleri hissedebiliyordu.

"Haydi çocuklar" dedi Lori. "Şaka bitti. Acıktım."

Yanıt yoktu. Ardında kalan caddede İyi Yurttaşların bağırıldığını duyabiliyordu. Geri çekilmek akıllıca olmazdı. İlerleyerek kemerli geçitten içeri adım attı.

İlk düşüncesi, Curtis'in tam olarak yalan söylemediği, burasının gerçekten bir restoran olduğuydu. Keşif gezisi Lori'yi muhtemelen yangının başladığı yer olan mutfığa götürmüştü. Burası da beyaz fayans kaplıydı. Yüzeyleri dumanla islenmiş olsa da oldukça büyük olan mekana tuhaf bir aydınlık veriyorlardı. Kapı eşiğinde durup odaya göz gezdirdi. En büyük fırın ortadaydı, üzerinde hâlâ dizi dizi asılı duran parlak mutfak aletleri odanın öbür tarafını görmesini engelliyordu. Şakacılar göremediği tarafta olmalıydılar, odada saklanabilecekleri tek yer orasıydı.

Endişelerine rağmen unutmadığı saklambaç oyununun yinelendiğini hissetti. En basiti olduğu için, ilk oyunu olan saklambaç. Babasının onu korkutmasından, sonra da kovalayıp yakalamasından ne kadar da hoşlanırdı. Orada saklanan babası olsaydı ve onu kucaklamaya hazır bekleseydi. Ama babası yıllar önce onu gırtlğından yakalayan kansere yenik düşmüştü.

"Sheryl?" dedi. "Teslim oluyorum. Neredesin?"

Sözlerini bitirmemişti ki ilerlemesiyle birlikte oyuncular-dan birini gördü ve oyun sona erdi.

Sheryl saklanmıyordu, tıpkı ölümün saklanamayacağı gibi. Fırının yanında çömelmiş duruyordu, etrafındaki karaltı, gölge olamayacak kadar ıslaktı. Başı geriye düşmüş, yüzü boydan boya kesilmişti.

"Aman Allah'ım."

Lori'nin arkasında bir ses. Biri onu bulmaya geliyordu. Saklanmak için çok geçti. Yakalanacaktı. Ve sevecen kollar tarafından değil, canavarı oynayan babası tarafından değil, canavarın ta kendisi onu yakalayacaktı.

Canavar onu almadan önce Lori yüzünü görmek için döndü ama ona doğru koşan bez bir bebeğin yüzüydü. Fermuardan ağzı, düğmeden gözleri vardı, hepsi beyaz ketene dikilmiş ve canavarın yüzüne öyle sıkı bağlanmıştı ki, ağzının etrafı tükürüğünden koyulaşmıştı. Yüzünü göremedi ama dişler oradaydı. Canavarın başının üstünde tuttuğu parlak bıçakların sırtları ot sapı kadar inceydi ve Lori'nin gözlerini çıkarmak için uzun bir kavisle aşağı iniyordu. Lori onlardan kaçtı ama anında peşinden geldiler. Fermuarın arkasındaki ağız, adını söyledi.

"Bu işi bir an önce bitirmek en iyisi, Lori."

Bıçaklar yine geliyordu ama Lori daha hızlıydı. Maske acelesi yokmuş gibi davranıyordu, özgüveni pis bir şaka gibiydi.

"Sheryl daha akıllıca davrandı, durup olmasına izin verdi."

"Siktir."

"Belki daha sonra."

Bıçaklardan birini asılı duran tencerele sürttü, gıcırtilar ve kıvılcımlar.

"Belki daha sonra, sen soğuduktan sonra."

Güldü, fermuar ağız açıldı.

"İşte, heyecanla beklenecek bir şey."

Lori çevresine bakıp bir kaçış yolu düşünmeye çalışırken konuşmasına izin verdi. Haberler iyi değildi. Yangın çıkışının önünü yanmış kalaslar örtüyordu. Tek çıkış yolu girdiği kemerli geçitti ama onunla arasında da dişlerini birbirine sürterek bileyen Maske vardı.

Canavar yine Lori'ye yöneldi. Artık alaylı cümleler yoktu, konuşma sona ermişti. Maske yaklaşırken Midian'ı düşündü. Midian'ın dehşetinden kurtulup yalnız bir sapık tarafından parçalanması olanaksızdı.

Kahrolası!

Bıçaklar havada ona doğru kayarken elinin uzanabildiği raftan bir tava aldı ve adamın yüzüne yapıştırdı. Tam isabet. Gücü kendisini de şaşırttı. Maske bıçaklarından birini düşürerek geri sendeledi. Ama keten bezin arkasından hiç ses çıkmadı. Yalnızca elinde kalan bıçağı sağ elinden sol eline geçirdi.

Sanki çınlamasını durdurmak istermiş gibi başını salladı ve hızla saldırıya geçti. Lori'nin kendini savunmak için tavayı kaldırmaya ancak zamanı oldu. Bıçak tavaya isabet edip kaydı ve Lori'nin eline denk geldi. Bir ses çıkarıyordu, yumuşak bir sevgi sesi, başının eğimine bakılırsa Lori'nin elindeki yaradan akan kana bakıyordu.

Lori kapıya bakarak yakalanmadan ne kadar zamanda ulaşacağını hesapladı. Ama o harekete geçmeden Maske son saldırısını yaptı. Bıçağını kaldırmadı. Konuştuğunda sesi de yüksek değildi.

"Lori" dedi. "Konuşmalıyız, sen ve ben."

"Benden uzak dur, kahrolası."

Hayretle adamın emre itaat ettiğini gördü. Bu fırsatı yere düşmüş olan bıçağını almak için kullandı. Yaralı eliyle fazla iş göremezdi ama maske geniş bir hedefti. Ona zarar verebilirdi, tercihen kalbinden.

Maske "Onunla Sheryl'i öldürmüştüm" dedi. "Yerinde ol-sam onu aldığım yere bırakırdım."

Çelik avcunu yapış yapış yapmıştı.

Maske "Evet, işte o, küçük Sheryl'i bir kulağından öbürüne kadar yarı" diye devam etti. "Ve şimdi her yerinde senin parmak izin var. Benim gibi eldiven takmalıydın."

Bıçağın nasıl kullanıldığını düşünmek Lori'yi tiksindiriyordu ama bırakıp da silahsız kalmaya hiç niyeti yoktu.

"Elbette her zaman için suçu Boone'a atabilirsin" diyordu Maske. "Polise onun yaptığını söylersin."

"Boone'u nereden biliyorsun?" Sheryl sevgilisine hiçbir şey söylemediğine yemin etmemiş miydi?

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Maske.

"O öldü" diye yanıtladı.

Bez bebeğin yüzü başını sallayarak reddetti.

"Hayır korkarım ölmedi. Ayağa kalktı ve yürüyüp gitti. Tanrı bilir nasıl. Ama ayağa kalktı ve yürüyüp gitti. Bir düşün-sene. Herife bir sürü kurşun saplandı. Kaybettiği kanı gördün..."

Lori, bizi başından beri izliyordu, diye düşündü. İlk gün Midian'a gittiğimizde bizi izliyordu. Ama neden? Anlayamadığı şey de buydu, neden?

"Bütün o kan, bütün o kurşunlar ve yine de ölüp rahat durmuyor."

Lori "Biri cesedi çaldı" dedi.

Yanıt "Hayır" oldu. "Hiç de öyle olmadı."

"Sen kimsin kahrolası?"

"İyi bir soru. Yanıtlanmaması için bir neden yok."

Eli yüzüne gitti ve maskeyi çekip çıkardı. Altından Decker'in terli, gülümseyen yüzü gözüktü.

"Keşke fotoğraf makinemi getirseydim" dedi. "Suratının ifadesi."

Lori onu eğlendirmiş olmaktan nefret ediyordu ama yüzündeki ifadeyi silemezdi. Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. Decker, Curtis'ti, Sheryl'in beyaz atlı prensi.

Lori "Neden?" diye sordu.

"Ne neden?"

"Neden Sheryl'i öldürdün?"

"Diğerlerini neden öldürdüysem ondan" dedi. Soru onu sıkmamış gibi rahattı. Sonra ölümcül bir ciddiyete büründü. "Eğlence olsun diye elbette. Zevk için. Boone ile nedenler üzerine çok konuşurduk biliyor musun? Derinlere inerdik bilirsin, anlamaya çalışırdık. Ama işin aslını sorarsan, yapıyorum çünkü hoşuma gidiyor."

"Boone masumdu."

"Masum. Her nerede saklanıyorsa, ki bu da benim için sorun yaratıyor çünkü o gerçekleri biliyor ve bu arada ikna edebileceği birilerini bulabilir."

"Öyleyse onu durdurmak istiyorsun?"

"Sen ne yapardın? Suçlu bir adam olarak ölmesi için girdiğim bunca zahmet. Ona ben bile bir kurşun sıktım ama o ne yaptı, ayağa kalktı ve yürüyüp gitti."

"Bana öldüğünü söylediler. Emindiler."

"Morg içerden kilitliydi. Bunu da söylediler mi? Kapı kolu-

nun üzerinde parmak izleri yerde ayak izleri vardı. *Bunu* da söylediler mi? Hayır, elbette söylemediler. Ama ben söylüyorum. Biliyorum. *Boone yaşıyor*. Ve senin ölümün, bahse girerim onu saklandığı yerden çıkaracak. Ortaya çıkmak zorunda kalacak.”

Konuşurken yavaş yavaş bıçağı kaldırıyordu.

“Bütün yapabileceği yas tutmak olsa da.”

Birden Lori'nin üzerine çullandı. Lori, Sheryl'i öldüren bıçağı önünde tuttu. Bu, adamı yavaşlattı ama ilerlemesini engellemedi.

Maske “Gerçekten yapabilir miydin?” dedi. “Hiç sanmıyorum. Deneyimli biri olarak konuşuyorum. İnsanlar yaşamları tehlikeye girdiğinde bile kan görünce korkar. Ve elbette, o bıçak zavallı Sheryl'in üzerinde kullandığım sırada köreldi. Beni etkilemesi için oldukça derine saplaman gerekecek.”

Neredeyse neşeli bir tonla konuşarak yaklaşmayı sürdürdü.

“Ama denemeni görmek isterdim” dedi. “Gerçekten isterdim. Denediğini görmek isterdim.”

Lori, göz ucuyla, üst üste dizilmiş bir tabak yığınının yanında olduğunu gördü. Dirseğine çok yakındılar. Kapıya ulaşacak kadar zaman kazandırabilirler miydi? Bu manyakla göğüs göğüse çarpışacak olursa kaybetmesi kesindi. Ama onu kandırmak için henüz geç değildi.

“Haydi. Dene bakalım. Beni öldürebilirsen öldür. Boone için. Zavallı, deli Boone için...”

Sözcükleri kahkahaya dönüşürken Lori yaralı elini tabaklara doğru uzattı ve bir kavisle Decker'in önüne savurdu. İkinci yığın ve ardından üçüncü yığın geldi, porselen parçaları her tarafa uçtu. Decker yüzünü korumak için ellerini kaldırırken Lori elindeki tek şansı kullandı ve kemerli geçide doğru ok gibi fırladı. İzlenme seslerini duyduğunda hâlâ restoranın içindeydi. Dış kapıya ulaşıp kendini caddeye atacak kadar adamın önündeydi. Kaldırırma çıkar çıkmaz yüzünü adamın geleceği kapıya döndü. Ama adamın onu ışığa kadar takip etmeye hiç niyeti yoktu.

“Akıllı kaltak” dedi karanlıktan. “Ama seni bulacağım.

Boone'u bulduğumda sıra sana gelecek. O zamana kadar sıkı dur."

Lori gözlerini kapıdan ayırmadan otomobiline doğru geri ledi. Cinayet aletinin elinde olduğunu ancak o zaman fark etti. Bıçağı öyle sıkı tutuyordu ki eline yapışmış gibiydi. Bıçağı yanına almaktan başka çaresi yoktu, onu polise verecek, her şeyi anlatacaktı. Otomobilin kapısını açıp içeri girdi, ancak kapıları kilitledikten sonra yanmış binadan gözünü ayırdı. Sonra bıçağı yanındaki koltuğun altına atıp kontağı çevirdi ve oradan uzaklaştı.

3

Önündeki seçenekler şöyle özetlenebilirdi: Polis ya da Midian. Sorguyla geçirilecek bir gece ya da nekropolise dönmek. Eğer polise giderse Boone'u uyarıp Decker'in peşinde olduğunu söyleyemeyecekti. Ama diyelim ki Decker yalan söylüyordu ve Boone kurşunlarla ölmüştü? Yalnızca cinayet mahallinden kaçmış olmakla kalmayacak, kendini Gecedölü'nün ellerine bırakmış olacaktı, hem de boşu boşuna.

Dün olsaydı polise gitmeyi seçebilirdi. Yasaların işlemlerinin bütün bu gizemleri açığa kavuşturacağına güvenebilirdi. Hikâyesine inanıp Decker'i adalete teslim edeceklerine inanırdı. Ama dün canavarların canavar, çocukların da çocuk olduğunu düşünüyordu. Yalnızca ölülerin toprak altında yaşadığını ve orada huzurlu olduklarını düşünüyordu. Doktorların tedavi ettiğini düşünüyordu ve canavarın maskesi kaldırıldığında "Ama elbette bu bir canavarın yüzü" derdi.

Hepsi yanlış, tamamen yanlıştı. Dün doğru olduğunu sandıkları bugün rüzgârla uçup gitmişti. Her şey doğru olabilirdi.

Boone yaşıyor olabilirdi.

Otomobili Midian'a doğru sürdü.

XII

Yukarısı ve Aşağısı

Otoyolda sanrılar başladı. Bu, hem şoktan hem de elindeki yarıdan kaybettiği kan yüzündendi. Hayaller otomobilin ön camına savrulan kar taneleri gibiydi. Cama meydan okuyan ve yanından uğuldayarak geçen parlak tanelerdi. Uykulu hali kötüleştikçe kendisine doğru uçuşan yüzler görür gibi oldu. Fısıldayarak yuvarlanan fetüslara benzer virgüller. Bu manzara onu tedirgin etmedi. Aksine, hayal gören zihninin yarattığı bir senaryoyu doğruluyorlardı. O da Boone gibi büyülü bir yaşam sürüyordu. Ona hiçbir şey zarar veremezdi, en azından bu gece, bu olanaksızdı. Kesik eli direksiyonu kavrayamayacak kadar uyuşmuştu. Karanlık bir yolda tek elle son sürat otomobil sürüyordu ama kader onu Decker'in elinden otoyolda ölmesi için sağ kurtarmamıştı.

Havada yeniden birleşmenin tılsımı vardı. Bu yüzden görüntüler farlara doğru uçuşuyor ve otomobile değmeden beyaz ışıklar saçarak üzerine yağıyorlardı. Ona "hoşgeldin" diyorlardı.

Midian'a hoşgeldin.

2

Bir kez aynaya baktı ve arkasında farları sönük ilerleyen bir otomobil gördüğünü sandı. Ama aynaya yine baktığında kaybolmuştu. Belki de hiçbir zaman arkasında bir otomobil olmamıştı. İleride, evlerinin pencerelerine farlarının yansıdığı kasaba vardı. Otomobili ana caddenin sonuna mezarlık kapılarına kadar sürdü.

Kan kaybı ve yorgunluğun verdiği sarhoşluk, buraya karşı

beslediği bütün korkuyu silip süpürmüştü. Yaşayanların kötülüğünden sağ kurtulduğuna göre, ölülerin ya da onların dostlarının elinden de kurtulabilirdi. Ve Boone buradaydı, bu umut otomobili sürerken kesin bir güvene dönüşmüştü. Boone buradaydı ve en sonunda onu kollarına alabilecekti. Sendeleyerek kendini otomobilden dışarı attığında neredeyse yüzükoyun düşecekti.

“Ayağa kalk” dedi kendi kendine.

Hareket etmediği halde ışıklar hâlâ ona doğru geliyordu ama artık hiçbir ayrıntıları kalmamaştı. Yalnızca parlaklığıyla diğer her şeyi karanlığa boğan bir aydınlık vardı. Lori çok yakında bütününü yıkılacağının farkındaydı, Boone’un adını haykırarak kapılara doğru koştu. Yanıt onun beklediği olmasa da hemen geldi.

“Burada mı?” dedi birisi. “Boone *burada* mı?”

Kapıya tutunarak kurşun gibi ağır olan kafasını çevirdiğinde ışık dalgaları arasında kendisinden bir iki metre uzakta duran Decker’i gördü. Adamın arkasında farları sönmük otomobili duruyordu. Bu sersemlemiş halinde bile nasıl kullanıldığını anlayabiliyordu. Decker düşmanını arayacağını bildiği için onun kaçmasına izin vermişti.

“Budala” dedi kendi kendine.

“Eh, evet. Başka ne yapabilirdin ki? Hiç kuşku yok ki onu kurtaracağını düşündün.”

Adama karşı koyacak ne gücü ne de aklı kalmıştı. Kapılardan aldığı desteği bırakarak mezarlığa doğru sendeledi.

“Boone” diye haykırdı. “Boone!”

Decker onu hemen izlemedi, gereği de yoktu. Lori yaralı bir hayvandı ve bir başka yaralı hayvanı bulmaya gidiyordu. Arkasına baktığında adamın, farlarının ışığında tabancasını kontrol ettiğini gördü. Sonra Decker kapıları ardına kadar açtı ve Lori’yi izlemeye başladı.

Lori gözlerindeki ışık patlamaları yüzünden önünü zorlukla görebiliyordu. Tökezleyip ağlayan kör bir kadındı. Decker’in artık önünde mi yoksa arkasında mı olduğunu bile bilmiyordu.

Onu bulup yok etmesi an meselesiydi. Tek bir kurşunla büyüğü yaşamı sona erecekti.

3

Yerin altındaki dölün üyeleri panik ve umutsuzluğa karşı has-saslaşmış duyularıyla geldiğini duymuşlardı. Avcının ayak sesle-rini iyi biliyorlardı. Peşlerinden gelirken sık sık duymuşlardı. Şimdi, son anlarını yaşayan bu kadına acıyarak, beklediler. Sı-ğınakları tehlikeye atamayacakları kadar değerliydi. Dünya yü-zünde canavarın huzur bulup saklanabileceği pek az yer kalmış-tı. İnzivalarını bir insanın hayatı için tehlikeye atınayacaklardı.

Ama yine de yalvarmalarını ve seslenmelerini duymak onlara acı veriyordu. Ve içlerinden biri için sesler neredeyse dayanılmazdı.

“Bırakın ona gideyim.”

“Gidemezsin. Gidemeyeceğini biliyorsun.”

“Onu öldürebilirim. Burada olduğunu kim bilecek?”

“Yalnız olmayacaktır. Duvarların dışında bekleyen başkaları olacaktır. Senin peşinden nasıl geldiklerini unutma.”

“Onu ölüme terk edemem.”

“Boone! Tanrı aşkına...”

Lori'nin, kendisine seslenen sesini duymak ve Midian'ın yasalarının onu yanıtlamasına izin vermediğini bilmek şimdiye kadar çektiği bütün acılardan daha kötüydü.

“Tanrı aşkına, onu bir dinleyin” dedi. “Dinleyin onu.”

“Seni aldığımızda bazı sözler verdin” diye hatırlattı Lyles-burg.

“Biliyorum. Anlıyorum.”

“Acaba? Bunlar senden laf olsun diye istenmedi. Eğer verdiğin sözleri tutmazsan hiçbir yere ait olamayacaksın. Ne bizle kalabilirsin ne de onlarla.”

“Benden onun ölmesini dinlememi istiyorsunuz.”

“O zaman kulaklarını kapa. Çok yakında bitecek.”

4

Artık "Boone" diye seslenecek nefesi kalmamıştı. Önemli değildi. Burada değildi. Ya da burdaysa bile toprağa karışmış, çürümüştü. Ne yardım alabilir ne de yardım edebilirdi.

Yalnızdı ve tabancalı adam ona çok yaklaşmıştı.

Decker cebinden maskeyi çıkardı, ardında kendini güvencede hissettiği o düğme maskesini. Ah, Boone'la birlikte geçirdiği o yorucu günlerde, ona miras alacağı cinayetlerin tarihlerini ve yerlerini öğretirken, kaç kez Decker'in gururu kabarmış, suçlarına sahip çıkmak için dayanılmaz bir arzu duymuştu. Ama şüpheleri kendinden uzak tutabilmek için bir günah keçisine, suçlarına sahip çıkmanın getireceği gelip geçici heyecandan daha fazla ihtiyacı vardı. Elbette Boone'un cinayetleri işlediğini itiraf etmesi bütün her şeyi sona erdirmeyecekti. Zamanla Maske, sahibiyle tekrar konuşmaya başlayacak, kanlanmayı talep edecek ve cinayetler yeni baştan başlayacaktı. Ama Decker sanatını sürdürmek için kendine başka bir ad, başka bir kent bulduktan sonra. Boone, Decker'in dikkatle yaptığı planlarını bozmuştu ama bildiklerini anlatacak şansı olmayacaktı. Koca Düğme Surat bunu halledecekti.

Decker maskeyi yüzüne geçirdi. Maskede heyecanının koku vardı. Nefes alır almaz ereksiyon oldu. Küçük seks sertliği değil, ölüm sertliği, cinayet sertliği. İç çamaşırının ve pantolonunun ardında penisi havayı onun için kokladı. Önünde koşan kurbanın kokusunu aldı. Maske, kurbanın bir kadın olmasına aldırımıyordu. Kim olursa olsun cinayet sertliğine geçerdi. Zamanında, önünde ölümler pantolonlarına işeyen yaşlı erkekleri de, bazen kızları, bazen kadınları hatta çocukları bile arzulamıştı. Koca Düğme Surat bütün insanlara aynı çapraz dikişli gözlerle bakardı.

Bu seferki, önündeki karanlıktaki kadın, Maske için di-

ğerlerinden daha fazla şey ifade ediyordu. Bir kez paniğe kapılıp, kanları akmaya başladığında hepsi aynıydı. Kadını düzenli adımlarla izledi. Bunlar celladın adımlarıydı. Bu, Koca Dügme Surat'ın ayırt edici özelliklerinden biriydi. Ve kadın onun önünde kaçmayı sürdürüyordu, yalvarmaları yavaş yavaş sümük ve sık soluklara dönüşmüştü. Kahramanına seslenecek nefesi kalmamıştı ama hiç kuşkusuz yine de içinden hâlâ kendini kurtarmaya gelmesi için dua ediyordu. Zavallı kaltak. Kahramanların hiçbir zaman ortaya çıkmadıklarını bilmiyor muydu? Zamanında, kurbanlarının hepsinin seslendiğini duymuştu. Yalvarılan, pazarlık edilen Kutsal Ruhlar, Kutsal Bakireler, kahramanlar, arabulucular ama hiçbiri ortaya çıkmamıştı.

Kadının acısı çok yakında bitecekti. Başının arkasına tek bir kurşun işini bitirirdi. O zaman Decker diğerlerine yaptığı gibi büyük bıçağı, ağır bıçağı onun da yüzüne götürecekti. Zig zag, zig zag tıpkı gözündeki iplikler gibi, ta ki etten başka bakılacak bir şey kalmayana kadar.

Ah! Düşüyordu. Daha fazla koşamayacak kadar yorulmuştu.

Koca Dügme Surat'ın metal ağzını açtı ve yerde yatan kızla konuştu:

“Rahat dur” dedi. “Böyle daha çabuk olur.”

Lori son bir kez ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları onu bütünüyle yüz üstü bırakmıştı ve beyazlık neredeyse diğer her şeyi yok ediyordu. Sersemlemiş bir halde başını Decker'in sesinin geldiği yöne çevirdi ve beyaz dalgaların koyağı arasından maskeini yeniden takmış olduğunu gördü. Yüzü ölümün başıydı.

Maske tabancasını kaldırdı.

Lori üzerinde yattığı toprağın titrediğini hissetti.

Belki de tabancanın sesiydi? Artık tabancayı göremiyordu hatta Decker'i bile görmüyordu. Son bir dalga her şeyi silip süpürmüştü. Ama bedeni toprağın sarsıldığını hissediyordu ve başındaki uğultunun arasında birinin, burada bulmayı umduğu adamın adını söylediğini duydu.

Boone!

Yanıtı duymadı -belki yanıt verilmemişti- ama ses sanki Boone'u toprağa çağırır gibi yeniden seslendi.

Çağrıya karşı çıkmak için gücünün son kırıntılarını toplamadan sağlam kolu da çöktü ve yüzüstü yerde yattı.

Düğme Kafa avına doğru yürüdü, kadının son kutsamayı duyamayacak oluşu onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Sondan önceki dakikalarda birkaç aydınlatıcı söz söylemeyi severdi. Hiçbir zaman planlamadığı ama fermuar ağzından şiir gibi dökülen sözler. Zaman zaman bu vaazına güldükleri olmuştu, bu da onu zalimleştirmişti. Ama ağarlarsa ve sıkça da böyle yapmışlardı, o zaman bunu hoş karşılamış ve son anın, en son anın kesinlikle hızlı ve acısız olmasını sağlamıştı.

Onu uykusundan uyandırıp uyandıramayacağını görmek için kadını tekmeleyerek sırtüstü çevirdi. Ve evet, kadının göz kapakları titreyerek hafifçe aralandı.

"İyi" dedi ve kadının yüzüne nişan aldı.

Bilgeliliğin dudaklarına yerleştiğini hissediyordu ki, hırıltıyı duydu. Ses bir an için gözlerini kadından ayırmasına neden oldu. Bir yerlerden sessiz bir rüzgâr çıkmıştı ve ağaçları sarsıyordu. Ayacağının altındaki toprak şikâyet ediyordu.

Maske etkilenmemişti. Mezarlık bahçelerinde dolaşmak ensesindeki tek bir tüyü bile diken diken etmiyordu. O Yeni Ölüm'dü, geleceğin, bugün görünen yüzü. Toz ona ne zarar verebilirdi?

Bu melodram karşısında kahkaha attı. Başını geriye attı ve kahkahalarla güldü.

Ayağının dibinde kadın inlemeye başlamıştı. Çenesini kapamanın zamanı gelmişti. Kadının açık ağzına nişan aldı.

Kadının ağzında biçimlendirdiği sözcüğü anlarken önündeki karanlık ikiye bölündü ve sözcük saklandığı yerden çıktı.

Kadın, "Boone" demişti.

Oydu.

Sarsılan ağaçların gölgesinden çıkmıştı. Üzerindeki giysiler maskenin anımsadığı gibiydi. Blucin ve kirli bir tişört. Ama

gözlerinde Maske'nin anımsamadığı bir parlaklık vardı. Ve yürüyüşü -bedenine saplanan bütün o kurşunlara karşın- hayatı boyunca hiçbir yeri ağrıtmamış bir adamın yürüyüşüydü.

Bu, yeterince gizemliydi. Ama dahası vardı. Görüş alanına girer girmez *değişmeye* başlamıştı, soluğuyla birlikte bedenini alıp yerine hayal ürünü bir biçim koyan bir duman örtüsünü dışarı veriyordu.

Bu günah keçisiydi ama pek değil. Hem de hiç değil.

Maske hayal görmediğinden emin olmak için kadına baktı ama kız bilincini yitirmişti. Çapraz dikilmiş gözlerinin gördüğüne inanmak zorundaydı ve o gözler ona dehşeti gördüğünü söylüyordu.

Boone'un kolları ve boynundaki tendonlar karanlık ve aydınlıkla hafifçe dalgalanıyor, parmakları büyüyordu. Soluğuyla verdiği dumanın ardında, yüzünde göz kamaştıran küçük ışıklar geziniyordu. Bunlar, kas ve kemiğin uyum sağladığı başındaki gizli bir biçimin hatlarını belirliyordular.

Ve karmaşanın içinden gelen bir ses. Bu ses Maske'nin anımsadığı ses değildi. Bir günahkeçisinin suçluluk duygusuyla alçalmış sesi değildi. Korkunç bir öfke patlamasıydı.

"*Sen öldün Decker!*" diye haykırdı canavar.

Maske bu addan nefret ederdi, Decker. Bu adam arada bir düzduğu eski bir sevgiliydi yalnızca. Böylesine kızıışmışken cınayet sertliği bu kadar güçlüyken Koca Düğme Kafa, Doktor Decker'in yaşayıp yaşamadığını hayal meyal anımsıyordu.

Ama canavar hâlâ ona bu adla sesleniyordu.

"Beni duyuyor musun, *Decker?*" dedi.

Piç, diye düşündü Maske. Aşağılık yaratık. Kalbine nişan aldı. Dönüşümlerini bitirmişti, düşmanın önünde tamamlanmış olarak duruyordu, eğer bir kasap tezgâhında doğmuş bir şeye tamamlanmış denebilirse. Dişi kurt bir anneyle soytarı bir babadan dünyaya gelmiş, son derece gülünç bir yaratıktı. Maske bunun için bir kutsama olmayacağına karar verdi. Öldüğünde melez suratının üzerinde yalnızca balgam olacaktı.

Başka bir şey düşünmeden ateş etti. Kurşun Boone'un ti-

şörtlünün ortasında ve altındaki değişmiş vücutta bir delik açtı. Ama yaratık yalnızca sırttı.

“Bunu daha önce denemiştin Decker” dedi Boone. “Sen hiç akıllanmaz mısın?”

“Ben Decker değilim” diye yanıt verdi Maske ve bir daha ateş etti. İlk deliğin yanında bir ikincisi açıldı ama her ikisinden de kan akıyordu.

Boone tabancaya doğru ilerlemeye başlamıştı. Ölmek üzere olan birinin son titrek adımları değil, Maske’nin kendi cellat adımları olarak tanıdığı kendinden emin adımlarla. Maske yüzündeki ketene rağmen yaratığın pis kokusunu duyabiliyordu. Acı tatlı bir kokuydu ve midesini bulandırıyordu.

“Rahat dur” dedi canavar. “Böyle daha çabuk olur.”

Kendisinininkine benzettiği adımlar başlı başına bir hakaretti ama kendi sözcüklerinin saflığını bu doğadışı gırtlaktan duymak, Maske’nin dikkatinin dağılmasına neden oldu. Kumaşın içinde çılgık çılgıca bağırdı ve Boone’un ağzına nişan aldı. Ama bu sivri dili ortadan kaldıramadan, Boone’un şiş elleri silaha uzandı. Daha silah alınırken Maske tetiği çekti ve Boone’un eline ateş etti. Kurşunlar en küçük parmağını patlattı. Yaratığın yüzündeki ifade hoşnutsuzlukla karardı. Tabancayı Maske’nin elinden koparırcasına aldı ve fırlattı. Sonra kendisini sakatlayan adama uzandı ve onu iyice yakınına çekti.

Ölümle yüzyüze gelince Maske ve sahibi birbirlerinden ayrıldılar. Koca Dügme Kafa ölebileceğine inanmıyordu. Decker inanıyordu. Yalvarırken dişleri ağzının üzerindeki metal kafese sürtünüyordu.

“Boone...ne yaptığını bilmiyorsun.”

Decker, Maske’nin bu korkaklık karşısında öfkeyle başında sıkılaştığını hissetti ama bir zamanlar bu adamı sakinleştirdiğini anımsadığı tekdüze tonu tutturmaya çalışarak konuşmaya devam etti.

“Sen hastasın Boone.”

Maske’nin yalvarma dediğini duydu: Sakın yalvarmaya kalkışma.

"Ve sen beni iyi edebilirsin değil mi?" dedi canavar.

"Ah ever" dedi Decker. "Ah kesinlikle. Bana yalnızca birazcık daha zaman ver."

Boone'un yaralı eli Maske'yi okşadı.

"Neden bu şeyin arkasında saklanıyorsun?"

"Beni saklanmaya o *zorluyor*. Ben istemiyorum o bana zorla yaptırıyor."

Maske'nin öfkesinin sınırı yoktu. İhanete uğradığını düşünce Decker'in kafasında acı acı bağırdı. Decker bu gece yaşarsa Maske bu yalanların bedelini en ağır şekilde ödemesini isteyecekti. Yarın memnuniyetle öderdi. Ama bu kadar uzun yaşayabilmesi için önce canavardan daha kurnazca davranıp onu yenmesi gerekiyordu.

"Sen de benim gibi hissediyor olmalısın" dedi. "O taşımak zorunda olduğun bedenin altında yani."

"Senin gibi mi?" dedi Boone.

"Tuzağa düşmüş. Kan dökmeye zorlanan. Kan dökmek benim kadar senin de hoşuna gitmiyor."

"Anlamıyorsun" dedi Boone. "Ben bu yüzün ardında değilim. Ben *buyum*."

Decker başını salladı.

"Sanmıyorum. Bence içinde bir yerlerde hâlâ Boone'sun."

"Boone öldü. Boone senin önünde öldürüldü. Hatırladın mı? Sen kendin de ona ateş ettin."

"Ama kurtuldun."

"Canlı olarak değil."

Decker'in titremekte olan iri cüssesi aniden durdu. Bu gizemlerin açıklaması ortaya çıkarken bedenindeki bütün kaslar kaskatı kesildi.

"Beni canavarların eline gönderdin Decker. Ve ben de onlardan biri oldum. Ama senin türünden bir canavar değil. Ruhsuz olanlardan biri değil." Decker'i kendine doğru çektii yüzü maskeye çok yakındı. "Ben ölüyüm Decker. Kurşunların benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Damarlarımda Midian dolaşıyor. Bu da kendimi tekrar tekrar iyileştirebilirim demek. Ama sen..."

Maskeyi okşayan el şimdi kumaşı kavramıştı.

"...sen Decker... öldüğün zaman ölü olarak kalacaksın. Ve bu iş başına geldiğinde yüzünü görmek istiyorum."

Boone maskeyi çekti. Maske sımsıkı bağlanmıştı ve sahibinden ayrılmadı. Pençelerini enine ve boyuna dikilmiş ipliklere geçirip sökerek altındaki terli gerçeği açığa çıkarmak zorunda kaldı. Bu yüzü izleyerek, ağzından çıkan her titrek onayı dikkatle dinleyerek kaç saat geçirmişti? Boşa harcanmış bir sürü zaman. İyileştirme gücüne sahip olan adamın aslı buydu: Yolunu şaşırmış, zayıf, ve ağlayan biri.

"Korkmuştum" dedi Decker. "Bunu anlıyorsun, değil mi? Beni bulup cezalandıracaklardı. Suçu birilerine atmam gerekiyordu."

"Yanlış adamı seçtin."

"Adam mı?" dedi karanlıktan yumuşak bir ses. "Sen kendine adam mı diyorsun?"

Boone düzeltti.

"Canavar."

Kahkaha sesinin ardından, "Eee, onu öldürecek misin öldürmeyecek misin?" sözleri işitildi.

Boone gözlerini Decker'den ayırıp mezartaşının üzerinde çömelmiş oturan konuşmacıya çevirdi. Konuşmacının yüzü yaralı dokulardan oluşmuş bir kütleydi.

Adam, Boone'a "Beni hatırlıyor mu?" diye sordu.

Boone "Bilmiyorum. Hatırlıyor musun?" diye Decker'den bir yanıt istedi. "Adı Narsis."

Decker boş gözlerle bakıyordu.

"Midian'ın kabilesinden bir başkası."

"Ait olup olmadığımın hiçbir zaman emin olamamıştım" dedi dalgın dalgın. "Ta ki yüzüme giren kurşunları elimle toplayana kadar. Başta her şeyi hayal ettiğimi sanıyordum."

"Korkmuştun" dedi Boone.

"Evet. Sıradan insanlara ne yaparlar bilirsin."

Boone başını salladı.

"Öyleyse öldür onu." dedi Narsis. "Gözlerini çıkarıp ye. Yoksa ben senin için yapacağım."

"İtiraf edene kadar olmaz."

"İtiraf..." dedi Decker. Ölümün ertelendiği düşüncesiyle gözleri büyümüştü.

Bir kalem arıyormuş gibi ceplerini karıştırmaya başladı.

"Kahrolası bir itirafın ne yararı olacak?" dedi Narsis. "Seni artık kimse affeder mi satıyorsun? Kendine bir baksana."

Mezartaşından aşağı atladı.

"Bak" diye fısıldadı. "Eğer Lylesburg buraya geldiğimi öğrenirse işimi bitirir. Eski günlerin hatırına bana yalnızca gözlerini ver. Gerisi senindir."

Decker "Bana dokunmasına izin verme" diye yalvardı Boone'a. "Ne istersen... tam bir itiraf... ne istersen. Yalnızca onu benden uzak tut!"

Çok geçti. Boone'un izni olsun olmasın Narsis çoktan Decker'a doğru uzanmıştı. Boone boştaki eliyle onu zaptetmeye çalışıyordu ama Narsis öç almak için engel tanımayacak kadar istekliydi. Boone'la avı arasına girdi.

"Son bakışının tadını çıkar" diye sırtarak, kancalı başparmaklarını kaldırdı.

Ama Decker'ın ceplerini telaşla araştırmasının tek nedeni panik değildi. Kancalar gözlerine doğru gelirken ceketinde sakladığı büyük bıçağını çıkardı ve saldırganın midesine sapladı. Sanatını uzun ve ciddi araştırmalarla öğrenmişti. Narsis'te açtığı yara hasmının bağırsaklarını deşecek bir Japon manevrasıydı: Bağırsaklara iyice sokup vücudun ağırlığına karşı koymak için iki elinle göbeğe doğru yukarı çek. Narsis bağırdı. Acıdan çok acıyı anımsayarak bağırdı.

Decker tek hamlede büyük bıçağı geri çekti. Bu alanda yaptığı araştırmalardan iç organların dışarı çıkacağını biliyordu. Yanılmamıştı. Narsis'in bağırsakları etten bir önlük gibi sahibinin dizlerine döküldü. Canlı bir adamı anında öldürecek olan yara Narsis'i yalnızca bir soytarıya dönüştürmüştü. İç organlarının görüntüsü karşısında tiksintiyle uluyarak Boone'a yapıştı.

"Bana yardım et" dedi avaz avaz. "Yok oluyorum."

Decker fırsatı kaçırmadı. Narsis, bütün gücüyle Boone'a tutunduğunda Decker kapılara doğru koşmaya başladı. Fazla uzakta değildi. Boone, Narsis'ten kurtulana kadar düşmanı kut-sanmamış toprağa adım atmak üzereydi. Boone kapıya giden mesafeyi yarılayamadan Decker'in otomobilinin kapısının kapandığını ve motorun geri vitese alındığını duydu. Doktor uzaklaşmıştı. Lanet olsun uzaklaşmıştı.

"Allah kahretsin *bununla* ne yapacağım şimdi?" Boone, Narsis'in hıçkırığını duyarak ona yöneldi. Adam bağırsaklarını iki yün yumağı gibi ellerine dolamış tutuyordu.

"Aşağı in" dedi dümdüz bir tonla. Araya girdiği için ona kızmanın yararı yoktu. "Birileri sana yardım eder."

"Yapamam. Burada olduğumu anlarlar."

"Zaten bilmediklerini mi sanıyorsun?" diye yanıtladı. "Her şeyi biliyorlar."

Artık Narsis için endişelenmiyordu. Bütün dikkati yolda yatan bedene yönelmişti. Decker'i korkutmaya kendini kaptırıp, Lori'yi bütününüle unutmuştu.

"Her ikimizi de dışarı atacaklar" diyordu Narsis.

"Belki" dedi Boone.

"Ne yapacağız?"

"Yalnızca aşağı in" dedi Boone bıkkınlıkla. "Bay Lylesburg'e seni benim ayarttığımı söyle."

"Öyle mi yaptın?" dedi Narsis. Sonra bu fikre alışarak, "Evet, sanırım öyle yaptın" dedi.

Bağırsaklarını taşıyarak topallaya topallaya uzaklaştı.

Boone, Lori'nin yanında diz çöktü. Kadının kokusu başını döndürdü. Avuçlarının altındaki teninin yumuşaklığı neredeyse dayanılmazdı. Hâlâ canlıydı, Decker'in elinde yaşadığı sarsıntıya rağmen nabızı güçlü atıyordu. Narin yüzüne bakarken, uyanıp da onu Peloquin'in ısırığından sonra aldığı biçimiyle görebileceğini düşünmek Boone'u inanılmaz derecede üzdü. Decker'in yanında kendisine gururla *canavar* diyebilmişti: Gecedölü benliğini göstermekten gurur duymuştu. Ama şimdi, sevdiği ve karşılığında insanlığı ve kırılganlığı yüzünden sevildiği kadına bakarken utanıyordu.

Nefes aldı, iradesi etini ciğerlerinin bedenine geri çektiği bir duman haline getirdi. Kolaylığıyla olduğu kadar doğasıyla da tuhaf bir süreçti. Bir zamanlar mucizevi olarak nitelendirebileceği şeye ne kadar da kolay alışverişmişti.

Ama bu kadının yanında mucizevi bir varlık sayılmazdı. Peşinde ölüm varken buraya kadar onu aramaya gelecek kadar sadakate sahip olması, sıradan bir insanın umabileceğinden çok fazlasıydı. Ve Boone gibi biri için gerçek mucizeydi.

İnsanlığı, Boone'u gururlandırdı. Bir zamanlar olduğu ve hâlâ sahip olduğunu söyleyebileceği bir şeyle gurur duydu.

Lori'yi kollarına alıp şefkatle yeraltına taşıırken insan biçimindeydi.

XIII

Kâhin Çocuk

Lori öfkeli sesleri dinledi.

"Bizi aldattın!"

İlk ses Lylesburg'e aitti.

"Başka seçeneğim yoktu!"

İkincisi Boone'du.

"Yani Midian senin hassasiyetin yüzünden tehlikeye girdi, öyle mi?"

"Decker kimseye bir şey söylemeyecektir" diye yanıtladı. "Ne diyecek? Bir kadını öldürmeye çalıştığını sonra da ölü bir adamın gelip kurbanını kurtardığını mı? Saçmalama."

"Birdenbire uzman oldun bakıyorum. Burada birkaç gün geçirdin ve şimdi de yasayı yeniden yazıyorsun. Ama bunu burada yapamayacaksın Boone. Kadını al ve burdan git."

Lori gözlerini açmak ve Boone'un yanına gitmek istiyordu. Öfkeyle aptalca bir şey yapıp söylemeden önce onu sakinleştirmek istedi. Ama bütün bedeni hissizdi. Yüzündeki kaslar bile verdiği emirlere uymuyordu. Bütün yapabildiği hareketsizce yatıp gittikçe alevlenen tartışmayı dinlemektir.

"Ben buraya aitim" dedi Boone. "Ben de Gecedölüyüm."

"Artık değil."

"Dışarıda yaşayamam."

"Biz yaşadık. Kuşaklar boyu dış dünyada yaşamayı göze aldık ve neredeyse soyumuz kuruyordu. Sen geldin ve son hayatta kalma umudumuzu da neredeyse mahvediyordun. Eğer Midian'ın üzerindeki toprak kalkarsa, bundan sen ve kadın sorumlu olacaksınız. Yolluklarında bunu düşün."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Boone konuştu.

"İzin verin özür dileyeyim."

"Çok geç. Yasalar kimseye ayrıcalık tanımaz. Öteki de seninle gidiyor."

"Narsis mi? Hayır. Üzüntüden kahrolur. Ömrünün yarısını buraya gelmeyi bekleyerek geçirdi."

"Karar verildi."

"Kim tarafından? Sen mi? Baphomet mi?"

Bu adın telaffuzuyla birlikte Lori bir ürperti hissetti. Bu sözcük onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama yakınındakiler için durumun bu olmadığı açıktı. Etrafında yankılanan fısıltılar ve ibadet sözcükleri gibi tekrarlanan cümleler duydu.

"Onunla konuşmayı talep ediyorum" dedi Boone.

"Söz konusu bile olamaz."

"Neden korkuyorsun? Kabile üzerindeki denetimini kaybetmekten mi? Baphomet'i görmek istiyorum. Eğer beni durdurmaya çalışacaksan bunu şimdi yap."

Boone meydan okurken Lori gözlerini açtı. En son gökyüzünü gördüğü yerde artık kemerli bir tavan vardı. Gökcisimlerinden çok havaifişekleri andıran yıldızlarla bezenmişti. Taştan yapılmış gökyüzünde dönerken kıvılcımlar saçan çarkıfeleklerle benziyorlardı.

Başını biraz çevirdi. Bir yeraltı odasıındaydı. Dört bir yanında dik olarak duvarlara yaslanmış mühürlü tabutlar vardı. Solunda, kirli balmumundan bir sürü kalın mum, kendisi kadar zayıf bir alevle yanıyordu. Sağında yerde bağdaş kurmuş oturan Babette, onu dikkatle izliyordu. Çocuk bütünüyle siyahlar içindeydi, gözleri mum ışığını yansıtıyor ve titreyişini sabitleştiriyordu. Güzel değildi. Yüzü güzel olamayacak kadar ciddiydi. Lori uyanınca ona gönderdiği gülümseme bile yüz hatlarındaki hüznü yumuşatamıyordu. Lori onu karşılayan bakışa karşılık vermek için elinden geleni yaptı ama kaslarının ona itaat edip etmediğinden emin değildi.

"Canımızı fena acıttı" dedi Babette.

Lori, önce kızın Boone'u kastettiğini sandı Ama çocuğun konuşmasıyla yanıldığını anladı.

"Rachel temizledi. Artık yanmıyor."

Sağ elini kaldırdı. Başparmak ve işaret parmağının arası koyu renk bir kumaşla sarılmıştı.

“Seninki de acımıyor.”

Lori gücünü toplayarak sağ elini kaldırdı. Aynı şekilde sarılmıştı.

“Rachel... nerede?” Kendi sesini kendisi bile güçlükle duyuyordu. Ama Babette soruyu net bir şekilde duydu.

“Yakınlarda bir yerde.”

“Onu benim için buraya getirebilir misin?”

Babette’in yüzündeki kalıcı kaş çatışı derinleşti.

“Hep burada mı kalacaksın?”

“Hayır.” Yanıt Lori’den değil kapıda beliren Rachel’den gelmişti. “Hayır kalmayacak. Çok yakında gidecek.”

“Neden?” dedi Babette.

Lori “Lylesburg’u duydum” diye mırıldandı.

“Bay Lylesburg” dedi Rachel, Lori’nin yattığı yere gelerek.

“Boone seni almak için yer üstüne çıkarak sözünü tutmadı. Hepimizi tehlikeye soktu.”

Lori, Midian’ın hikâyesinin yalnızca çok küçük bir bölümünü anlıyordu ama ilk kez Lylesburg’dan duyduğu “*aşağıda olan aşağıda kalır*” düsturunun boşa söylenmiş bir söz olmadığını anlayacak kadarını biliyordu. Bu, Midian sakinlerinin uymadıkları takdirde ceza olarak buradaki yerlerini kaybedecekleri bir yasaydı.

“Bana yardım edebilir misin?” dedi. Yerde yatarken kendini bütün saldırılara açık hissediyordu.

Ama yardıma koşan Rachel değil, minik sarılı elini Lori’nin midesine koyan Babette oldu. Bütün bedeni çocuğun temasına anında tepki verdi ve bütün uyuşukluk vücudundan uçtu gitti. Aynı hissi çocukla son karşılaştığında da hissetmişti: Hayvan kollarında erirken vücudunda dolaşan güç.

“Kendini sana yakın hissediyor” dedi Rachel.

“Öyle görünüyor.” Lori oturdu. “Yaralı mı?”

“Neden bana sormuyorsun?” dedi Babette. “Ben de buradayım.”

“Özür dilerim” dedi azarlanan Lori. “Senin de mi elin ke-sildi?”

“Hayır. Ama acını hissettim.”

“Empatiktir” dedi Rachel. “Başkalarının hissettiğini his-seder, özellikle de o kişiyle duygusal bir bağ kurmuşsa.”

“Buraya geldiğini biliyordum” dedi Babette. “Senin gözle-rinden gördüm. Ve sen de benim gözlerimden görebilirsin.”

Lori “Bu doğru mu” diye sordu Rachel’e.

“Ona inan” diye yanıtlandı.

Lori ayağa kalkmaya hazır olduğundan emin değildi ama bir deneme yapmaya karar verdi. Beklediğinden daha kolay ol-du ve hiçbir güçlük çekmeden ayağa kalktı. Kol ve bacakları güçlü, zihni açıktı.

“Beni Boone’a götürür müsün?” diye rica etti.

“Eğer istediğin buysa.”

“Başından beri buradaydı öyle değil mi?” dedi.

“Evet.”

“Onu kim getirdi?”

“Kim mi getirdi?”

“Midian’a.”

“Hiç kimse.”

“Neredeyse ölüyordu” dedi Lori. “Biri onu morgtan çıkar-mış olmalı.”

“Hâlâ anlamıyorsun değil mi?” dedi Rachel sert bir tonla.

“Midian konusunda mı? Hayır, tam anlamıyla anlamış de-ğilim.”

“Yalnızca Midian konusunda değil. Boone ve neden bura-da olduğu konularında da.”

“Kendisinin Gecedölü olduğunu sanıyor” dedi Lori.

“Öyle idi, sözünden dönene kadar.”

Lori “Öyleyse gideriz” diye yanıtladı. “Lylesburg bunu isti-yor öyle değil mi? Benim de kalmak gibi bir niyetim yok.”

“Nereye gideceksiniz?” diye sordu Rachel.

“Bilmiyorum. Belki Calgary’ye geri döneriz. Suçlunun Decker olduğunu kanıtlamak çok zor olmamalı. Sonra her şeye yeniden başlarız.”

Rachel başını salladı.

"Bu mümkün değil" dedi.

"Neden onun üzerinde hak mı iddia ediyorsun?"

"Buraya geldi, çünkü bizden biri."

Lori "Bizden mi? Ne demek yani?" diye keskin bir tonla yanıtladı. Kaçamak yanıtlardan ve imalardan bıkmıştı. "Siz kimsiniz? Karanlıkta yaşayan hasta insanlar. Boone hasta değil. O akli başında ve sağlıklı bir insan."

Rachel'in karşılığı sertti. "Ona kendini ne kadar sağlıklı hissettiğini sormanı öneririm."

"Ah, soracağım elbette. Zamanı geldiğinde."

Babette karşılıklı hakaretlerden etkilenmemiş değildi,

"Gitmemelisin" dedi Lori'ye.

"Gitmeliyim."

"Işığa değil." Lori'nin koluna can havliyle yapıştı. "Seninle oraya gelemem."

"Gitmek zorunda" dedi Rachel, çocuğu Lori'den ayırmak için uzandı. "O bizimle kalamaz."

Babette, Lori'ye sımsıkı yapışmıştı.

"Katabilirsin" dedi. Başını kaldırıp Lori'ye baktı. "Zor değil."

"İstemiyor" dedi Rachel.

Babette başını kaldırıp Lori'ye baktı.

"Bu doğru mu?"

"Anlat ona" dedi Rachel. Lori'nin rahatsızlığından keyif aldığı belliydi. "Ona hasta insanlardan biri olduğunu söyle."

"Ama biz sonsuza kadar yaşıyoruz" dedi Babette. Annesine baktı. "Öyle değil mi?"

"Bazılarımız."

"Hepimiz. Eğer ebediyyen ve ebediyyen yaşamak istersek. Ve bir gün güneş söndüğünde..."

"Yeter!" dedi Rachel.

Ama Babette'in söyleyecekleri bitmemişti.

"...güneş söndüğünde ve gündüz artık olmadığında yeryüzünde yaşayacağız. Dünya bizim olacak."

Rahatsız olma sırası Rachel'deydi. Kadın, "Ne dediğini bilmiyor" diye mırıldandı.

Lori, "Bence çok iyi biliyor" diye yanıtladı.

Babette'in yakınlığı ve bu çocukla herhangi bir bağı olduğu düşüncesi aniden tüylerini ürpertti. Mantıklı zihninin Midian'la yaptığı zayıf uzlaşma paramparça oluyordu. Buradan, dünyanın sonundan söz eden çocuklardan, muhlardan ve tabutlardan ve mezarlık yaşamından uzaklaşmayı her şeyden çok istiyordu.

"Boone nerede?" dedi Rachel'e.

"Tabernacle'a gitti. Baphomet'e."

"Baphomet de kim ya da ne?"

Rachel bu ad söylendiği anda işaret parmağını diline ve göğsüne götürdü. Bu hareketi o kadar sık yinelenen ve tanıdık bir hareketti ki Lori kadının bunu farkında olmadan yaptığını düşündü.

"Baphomet vaftizcidir" dedi. "Midian'ın yaratıcısı. Bizi buraya çağıran."

Parmağıyla yine diline ve göğsüne dokundu.

Lori, "Beni Tabernacle'a götürür müsün?" diye sordu.

Rachel'in yanıtı az ve özdü. "Hayır."

"En azından nasıl gideceğimi söyle."

Babette, "Ben seni götürürüm" diye atıldı.

"Hayır götürmeyeceksin." Rachel bu kez çocuğun Lori'nin koluna yapışmış duran elini öyle hızla kaptı ki Babette'in direnme şansı olamadı.

"Sana borcumu ödedim" dedi Rachel. "Yarayı iyileştirerek. Aramızda hiçbir borç kalmadı." Babette'i tutup kucağına aldı. Babette, Lori'yi görebilmek için annesinin kucağında debelendi.

"Benim için güzel şeyler görmeni istiyorum."

"Sus" diye azarladı Rachel.

"Senin gördüğünü ben de göreceğim."

Lori başını salladı.

"Evet mi?" dedi Babette.

“Evet.”

Rachel çocuğun kederli konuşmalarına fırsat vermeden onu odadan çıkardı ve Lori’yi tabutlarla başbaşa bıraktı.

Lori başını geriye atıp yavaşça nefesini bıraktı. Sakin ol diye düşündü. Sakin ol. Çok yakında bitecek.

Yukarıda renkli yıldızlar dans ediyor, o seyrederken dönüyormuş gibi görünüyorlardı. Bu karmaşalar, yalnızca sanatçının hayalgücü müydü? Yoksa Gecedölü gece havası almak için mo-zolelerinden çıktığında gökyüzünü böyle mi görüyordu?

Bilmemek en iyisiydi. Bu yaratıkların çocukları ve sanatı olması yeterince kötüydü, bir de *hayalleri* olduğunu düşünmek tehlikeli bir fikirdi.

Onlarla ilk kez bu yeraltı dünyasına inen merdivenlerin ortasında karşılaştığında hayatından endişe etmişti. İçinde susturduğu bir parçası hâlâ bu endişeyi taşıyordu. Artık yaşamının sona ereceğinden değil ama *değişeceğinden*, bir biçimde Gecedölünün, yaşamını ayinleri ve hayalleriyle lekeleyeceklerinden ve bu lekeyi aklından silemeyeceğinden korkuyordu.

Boone’la birlikte buradan ne kadar çabuk çıkarlarsa o kadar çabuk Calgary’de olurlardı. Orada cadde ışıkları parlaktı. Yıldızların ışığını bastırıyordu.

Bu düşünceyle teselli bularak, Vaftizci’yi aramaya gitti.

Tabernacle

Gerçek Midian buydu. Tepedeki boş kasaba hatta yerin üstündeki nekropolis değil, muhtemelen bütün mezarlığın altına yayılan tüneller ve odalardan oluşan bu ağ. Bazı mezarlarda yalnızca ölümler vardı, tabutları raflarda çürümeye bırakılmıştı. Bunlar mezarlığın, Gecedölü sahiplenmeden önce burada ebedi uykularına yatırılmış ilk sakinleriydi. Yoksa yarı yaşamlarında, güneşe yakalanarak ya da güneş özlemiyle solarak ölen Gecedölleri miydi? Her ne idiyse yalnızca azınlıklardı. Çoğu bölmenin sakini bunlardan daha diri idi. Odalar lambalarla ya da mumlarla ya da bazı durumlarda sahibinin kendisi tarafından yani sahibinin kendi ışığıyla aydınlatılmıştı.

Lori böyle bir varlığa bir kez rastladı: Yatak odasında bir döşegin üzerinde sırtüstü yatıyordu. Çıplak, şişman ve cinsiyetsizdi. Çuval gibi sarkmış bedeni koyu renk, yağlı bir deriyle fosforlu bir ışık sızdıran lavramsi bezelerin bir karışımıydı. Her kapı, Midian'ın bu yaratık kadar gizemli bir başka parçasına açılıyor gibiydi. İsa'yla aynı yaraları taşıyan kadını ve akan kanı gürültüyle emen keskin dişli taraftarlarını gördüğünde midisini altüst eden duygu, tiksinti miydi yoksa vampir efsanesini kanlı canlı olarak karşısında görmekten duyduğu heyecan mı? Onun baktığını görünce bedeni kuşlara bölünüp uçarak kaçan adam ya da freskosundan başını çevirip, boya karıştıran çırağına katılması için onu çağıran köpek başlı ressam hakkında ne düşünmeliydi? Ya da pergel bacaklarla duvarlara tırmanan makine hayvanlar? Bir düzine koridoru geçtikten sonra dehşet ve hayret birbirine karışmıştı. Belki de hiçbir zaman aralarında bir fark olmamıştı.

Koridorlarda dolaşp manzaraları seyrederek günler geçi-

rebilirdi ama şans ya da içgüdü onu Boone'un yakınına getirmiş olmalıydı ki daha fazla ilerlemesi engellendi. Önünde katı duvardan fırlamış gibi gözüken Lylesburg'un gölgesi belirdi.

"Daha ileri gidemezsin."

"Boone'u bulmak istiyorum."

"Bunda senin suçun yok" dedi Lylesburg. "Bunu tamamen anlıyoruz ama bunun karşılığında sen de bizi anlamalısın. Boone'un yaptığı hepimizi tehlikeye soktu..."

"O zaman bırakın da onunla konuşayım. İkimiz de buradan gideriz."

Lylesburg "Bu biraz önce mümkün olabilirdi" dedi. Gölge paltosundan gelen sesi her zamanki gibi ölçülü ve otoriterdi.

"Ya şimdi?"

"Boone ne benim ne de senin geri çağıramayacağı bir yerde. O bambaşka bir güce başvurdu.."

Lylesburg sözlerini bitirmemişti ki, yeraltı odasının altından bir gürültü geldi. Bu Lori'nin daha önce hiç duymadığı türden bir gürültüydü. Bir an için bunun bir depremden kaynaklandığını düşündü. Ses etraflarındaki toprağın içinden ve kendisinden geliyordu. Ama ikinci dalga vurduğunda sesin içinde hayvansı bir şeyler hissetti: Acı belki de haz iniltisiydi... Bu kesinlikle Baphomet olmalıydı. Rachel'in, *Midian'ın Yaratıcısı* dediği yaratık. Başka hangi ses bu yeri ta temelinden sarsabilirdi.

Lylesburg bu düşüncesini doğruladı.

"Boone işte *bu* güçle barış yapmaya gitti" dedi "Ya da o böyle olduğunu düşünüyor."

"Bırak ona gideyim."

"Boone'u çoktan yok etti" dedi Lylesburg. "Onu alevlerin içine çekti."

Lori, "Kendim görmek istiyorum" diye diretti.

Bir an bile kaybetmek istemiyordu. Lylesburg'un engellemesini bekleyerek adamı itip ilerledi. Ama elleri Lylesburg'un üzerine giydiği karanlığa gömülüp ardındaki duvara değdi. Lylesburg'un fiziksel bedeni yoktu. Adam herhangi bir yere gitmesine engel olamazdı.

Lori sesin peşinden koşmaya başladı. "Seni de öldürür" diye uyardı Lylesburg ardından.

Ses her yerdeydi ama yine de kaynağını sezebiliyordu. Atığı her adımla daha da yükseldi ve daha da karmaşıklaştı. Her biri vücudunun ayrı bir bölümüne dokunan -başına, kalbine, karnına- çığ ses katmanlarıydı. Arkasına çabucak bir bakış fırlattığında tahminlerinin doğrulandığını gördü: Lylesburg onu izlemeye çalışmamıştı. Bir köşeyi döndü, sonra bir tane daha, sesin altındaki titreşimler katlanarak arttı. Ta ki sert bir rüzgâra karşı yürüyormuşçasına başını eğmiş, omuzlarını kamburlaştırmış bir halde ilerleyene kadar.

Artık koridor boyunca ne oda vardı, tabii ne de ışık. Ama ileride bir pırıltı vardı. Titrek ve donuktu ama yine de tökezlediği toprak zemini ve duvarlardaki gümüşümsü buzu aydınlatacak kadar parlaktı.

"Boone?" diye bağırdı. "Orada mısınız? Boone?"

Lylesburg'un söylediklerinden sonra çağrısına bir yanıt almayı beklemiyordu ama yanıt geldi. Boone'un sesi ilerideki ışığın ve gürültünün merkezinden gelerek Lori'ye ulaştı. Ama gürültüde Lori'nin bütün duyabildiği "Hayır" oldu.

Hayır, ne?

Hayır daha fazla ilerleme? Hayır, beni burada bırakma mı?

Adımlarını kısalttı ve yine seslendi ama Vaftizci'nin gürültüsü bir yanıt şöyle dursun kendi sesini duymasına bile engel oluyordu. Bu kadar ilerlemişken, Boone'un sesinin bir uyarı olup olmadığını bilmeden yoluna devam etmek zorundaydı.

İleride geçit eğim kazanıyordu, dik yokuşun tepesinde durup, gözlerini kısarak aydınlığa baktı. Burası Baphomet'in iniydi buna hiç kuşku yoktu. Çıkardığı gürültü eğimin duvarlarını aşındırıyor, tozları yüzüne taşıyordu. Zerrecikleri çıkarmak için gözleri yaşlarla doldu ama toz bitmek tükenmek bilmeden gelmeye devam ediyordu. Sesten kulakları sağırlaşmıştı, tozla körelen gözlerle eğimin başında ne ileri ne de geri gidemeden, dengesizce durdu.

Vaftizcinin gürültüsü kesildi, ses katmanları bir anda tamamen yok oldu.

Bunu izleyen sessizlik gürültüden daha ürkütücüydü. Kendisine izinsiz yaklaşan birinin varlığı mı Vaftizci'nin susmasına neden olmuştu? Ses çıkarmaktan korkarak nefesini tuttu.

Yokuşun dibinde kutsal bir yer vardı, bundan hiç kuşkusu yoktu. Ne yıllar önce annesiyle birlikte Avrupa'nın büyük katedrallerinden birinde durup pencerelere ve sunaklara baktığında şu anda hissettiği tanıma dalgasına yaklaşan bir şey hissetmişti. Ne de yaşamı boyunca -uyanırken ya da rüya görürken- böylesine çelişkili dürtüler hissetmişti. Burayı seve seve terk edebilirdi. Bir daha dönmek üzere gitmek ve unutmak istiyordu ama yine de onu *çağır*an bir şeyler vardı. Ama onu *çağır*an Boone'un varlığı değildi. Kutsal olanın ya da olmayanın ya da her ikisinin birlikteliği onu *çekiyordu* ve buna direnmek olanaksızdı.

Gözyaşları gözlerindeki tozları temizlemişti. Artık olduğu yerde kalmanın korkaklıktan başka bahanesi yoktu. Yokuştan aşağı inmeye başladı. Yirmi beş otuz metrelik bir inişti ama üçte birini inmeden aşağıdan sendeleyerek tırmanan tanıdık bir silüet gördü.

Boone'u son kez dışarıda Decker'in karşısına çıktığında görmüştü. Bayılmasından birkaç saniye önce onu hiç görmediği gibi görmüştü: Acıyı ve yenilgiyi bütünüyle unutmuş bir insan gibi. Artık öyle değildi. Zorlukla ayakta durabiliyordu.

Lori, adını fısıldadı. Ağzından çıkan sözcük fiziksel bir varlık kazanmış gibi Boone'a doğru yuvarlandı.

Boone kendisine seslenildiğini duydu ve başını Lori'ye doğru kaldırdı. Lori, en kötü zamanlarında bile, Boone'u kucağında tutup endişelerini uzaklaştırmak için kollarında salladığında bile, şimdiki kadar mutsuz görmemişti. Gözyaşları, üzüntüden bir bebeğinki gibi buruşmuş yüzünden aşağı akıyordu.

Lori inmeyi sürdürdü. Ayaklarından çıkan her ses, aldığı her nefes yokuşun akustiği ile katlanarak yankılanıyordu.

Boone, Lori'nin yaklaştığını görünce tutunmayı bırakıp elini sallayarak onu göndermeye çalıştı ama yalnızca dayanağı-

nı kaybedip bütün ağırlığıyla yere düştü. Lori, çıkardığı gürültüye aldırış etmeden adımlarını hızlandırdı. Çukurda yatan güç her neyse, onun yaklaştığının farkındaydı. Muhtemelen geçmişi biliyordu. Ya da Lori bildiğini umuyordu. Baphomet'in yarısından korkmuyordu. Bu izinsiz girişi için sevgiye dayanan bir nedeni vardı. Silahsız ve yalnız geliyordu. Baphomet gerçekten de Midian'ın mimarıysa kırılğan duygulardan anlıyor olması gerekti, Lori'ye zarar vermezdi. Artık Boone'un çok yakındaydı. Boone sırtını duvara dayamaya çalışıyordu.

Lori, "Bekle" dedi, Boone'un umutsuzluğundan üzüntüye kapılarak.

Ama Boone onun tarafına bakmadı bile. Sırtını yaslamayı başardığında bakışları Baphomet'e gitti. Lori, Boone'un baktığı yöne bakınca donmuş topraktan duvarları ve bir köşeden diğerine yarılmış zemini olan bir oda gördü. Zemindeki çatlaktan dört beş adam boyu yüksekliğinde bir alev sütunu yükseliyordu. Alevden, sıcaklık yerine keskin bir soğuk geliyordu. Alevlerin merkezinde de güven verici hiçbir pırıltı yoktu. Bunun yerine alevlerin içi kendi kendine alt üst oluyor, ilk başta tanımlayamadığı ama dehşet dolu bakışlarının çabucak adlandırdığı bir tür maddeyi döndürüp duruyordu.

Alevlerin içinde bir *beden* vardı. Paramparçaydı, bir beden olduğu anlaşılacak kadar insansı bir şeyler taşıyordu ama başka bir şey yoktu. Muhtemelen Baphomet'in işiydi, inine izinsiz giren birine yapmış olduğu bir tür işkence.

Boone hâlâ Vaftizci'nin adını söylüyordu ve Lori kendini onun yüzünün görüntüsüne hazırladı. Gördü de. Alevlerin içinde, Midian'ın tebası değil, yaratıcısı olan bu ne ölü ne de diri yaratık, karmaşada başını yuvarlayıp kendisine doğru baktığında gördü onu.

İşte *Baphomet* buydu. Bu zar gibi yuvarlanan, bölünmüş varlık. Yüzünü görünce Lori haykırdı. Hiçbir hikâye ya da film, hiçbir umutsuzluk ya da mutluluk onu Midian'ın yaratıcısının görüntüsüne hazırlayamazdı. Kutsaldı, bu denli aşırı olan her

şeyin kutsal olması gerektiği gibi. Bütün varlıkların ötesinde bir varlıktı. Sevginin ya da nefretin, güzelin ya da korkuncun ya da toplamalarının ötesindeydi. Ve nihayet zihninin kavrama ya da sınıflandırma gücünün ötesinde. Gözlerini çevirdiği anda, görüntünün her bir parçasını bilincinden silmiş ve hiçbir işkence ya da yalvarmanın onu bir daha baktıramayacağı bir yere kapamıştı.

Onun varlığından uzaklaşma telaşıyla Boone'u ayağa kaldırıp yokuştan yukarı sürükleyene kadar kendi gücünün farkına varmamıştı. Boone, Lori'ye yardımcı olmak için fazla bir şey yapmadı. Vaftizcinin yanında geçirdiği zaman, kaslarında kalan bütün gücü alıp götürmüştü. Alevlerin buzlu ışığı gölgelerini kehanet gibi önlerine fırlatırken Lori'ye yokuşun başına ulaşmaları yüzyıllar sürmüş gibi geldi.

Yukarıdaki koridor boştu. Bir parça Lylesburg'un bir yerlerde gerçekten varolan bir destekle bekleyeceğini umuyordu ama aşağıdaki odanın sessizliği bütün tünele yayılmıştı. Boone'u yokuşun tepesinden birkaç metre öteye sürükledikten sonra durdu, onu yukarı sürükleme çabasından ciğerleri yanıyordu. Boone acı ve dehşet sarhoşluğundan yavaş yavaş çıkıyordu.

Lori, "Buradan nasıl çıkacağımızı biliyor musun?" diye sordu.

Boone, "Galiba" dedi.

"Bana biraz yardım etmek zorundasın. Seni daha fazla taşıyamam."

Boone başını salladı sonra arkasına Baphomet'in çukuru-nun girişine baktı.

"Ne gördün?" diye sordu Lori'ye.

"Hiçbir şey."

"İyi."

Yüzünü elleriyle kapadı. Parmaklarından biri kopmuştu. Yara henüz tazeydi ama Boone bunu umursamıyor görünüyordu bu yüzden Lori soru sormadan, hareket etmesi için onu cesaret-

lendirmeye çalıştı. Boone isteksiz, heyecanın ardından neredeyse somurtkandı.

Ama Lori onları mozolelerden birinden geçirip geceye çıkartan dik bir merdivene ulaşana kadar onu acele etmesi için zorladı.

Yeraltında kapalı kaldıkları bütün o zamandan sonra havada *uzakların* kokusu vardı. Ama durup tadını çıkarmaktansa Lori mezarlıktan çıkmaları konusunda ısrar etti. Mezarların arasından dolambaçlı bir yol izleyerek demir kapılara vardılar. Boone burada durdu.

Lori, "Otomobil hemen dışarıda" dedi.

Gece havası ılık olmasına rağmen Boone titriyordu.

"Yapamam..." dedi.

"Neyi yapamazsın?"

"Ben buraya aitim."

Lori, "Hayır değilsin" dedi. "Sen bana aitsin. İkimiz birbirimize aitiz."

Onun yakınında duruyordu ama Boone'un yüzü gölgelere dönüktü. Lori onun yüzünü elleri arasına aldı ve başını çevirip kendisine bakmasını sağladı.

"Biz birbimize aitiz, Boone. Bu yüzden hâlâ hayattasın. Anlamıyor musun? Bütün olanlardan sonra. Bütün yaşadıklarımızdan sonra. Hâlâ hayattayız."

"Bu kadar kolay değil."

"Bunu biliyorum. İkimiz de korkunç şeyler yaşadık. Her şeyin aynı olmasını beklemiyorum. Zaten bunu istemezdim."

"Bilmiyorsun..." diye başladı.

"O zaman bana anlatırsın" dedi. "Doğru zamanda. Midian'ı unutmalısın Boone. O seni çoktan unuttu."

Titremeler soğuktan değildi. Boşalmaya başlayan gözyaşlarının habercileriydi.

"Gidemem" dedi. "Gidemem."

Lori "Başka seçeneğimiz yok" diye anımsattı. "Bir tek ikimiz varız."

Boone incinmişti, bunun verdiği acıyla neredeyse iki bük-lümdü.

"Ayağa kalk, Boone" dedi. "Sarıl bana. Döl seni istemiyor. Sana ihtiyaçları yok. Benim var, Boone. Lütfen."

Boone yavaşça dikleşti ve Lori'ye sarıldı.

Lori, "Daha sıkı" dedi. "Beni daha sıkı tut, Boone."

Daha sıkı tuttu. Karşılık vermek için Lori ellerini Boone'un yüzünden çektiğinde gözleri artık nekropolise kaymı-yordu. Lori'ye baktı.

"Otele gidip eşyalarımı toplamak zorundayız, tamam mı? Bunu yapmak zorundayız, evet. Mektuplar, fotoğraflar ve daha bir sürü şey var. Kimsenin bulmasını istemeyiz, değil mi?"

"Sonra?" diye sordu.

"Sonra bizi kimsenin bulamayacağı bir yer bulacağız ve masum olduğumu kanıtlamaya çalışacağız."

"Işığı sevmiyorum."

"O zaman biz de ışıktan uzak dururuz. Bu lanet yeri unuta-na kadar."

Lori, Boone'un yüzünde kendi iyimserliğini yansıtan herhangi bir işaret bulamadı. Gözleri parlıyordu ama bu yalnızca yaşların iziydi. Geri kalan kısmı buz gibiydi hâlâ. Midian'ın karanlığının bir parçasıydı. Lori, bu gecenin (ve ondan önceki günlerin) getirdiklerinden sonra hâlâ umut edebildiğine şaşır-mıştı ama umut bir kalp atışı kadar güçlü biçimde oradaydı ve Gecedölü'nden öğrendiği korkuların bunu bozmasına izin ver-meyecekti.

"Seni seviyorum Boone" dedi bir yanıt beklemeden.

Belki zamanla konuşurdu. Aşk sözcükleri değilse bile en azından bir açıklama. Bunu bile yapmasa ya da yapamasa, ona da razıydı. Açıklamadan daha iyi bir şeye sahipti. Etiyle kanıyla Boone yanındaydı. Kollarındaki bedeni gerçektir. Anıları üzerinde Midian ne hak iddia ederse etsin Lylesburg kesin bir açıklıkla konuşmuştu, oraya bir daha dönmesine izin verilme-yecekti. Onun yerine geceleri Lori'nin yanında olacaktı varlığı her türlü tutku ifadesinden daha değerliydi.

Ve zamanla Lori onu Midian'ın işkencecilerinden, deliliğiyle kendine çektirdiği acıdan kurtardığı gibi kurtaracaktı. En azından bunda, Decker'in hilelerinin onu inandırmak istediğinin aksine, başarısız olmamıştı. Boone'un da ondan sakladığı gizli bir hayatı olmamıştı, o masumdu. İşte bu gerçek onları bu tehlikeli geceden canlı çıkarıp gündüzün güvenliğine kadar getirmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Azizler ve Günahkârlar

Tavsiye mi istiyorsun? Şeytanı öp, solucanı ye.

Jan de Mooy

Başka Mesele ya da

İnsanoğlunun Yeniden Yaratılışı

Bedel

1

Güneş bir sahne yıldızı gibi yükselerek, görkemli halini sanki bu kez gösteri olmayacakmış gibi son ana kadar bir bulutun arkasına sakladı ve sonra da üzerindeki paçavralardan teker teker kurtuldu. Işık arttıkça Boone'un da tedirginliği arttı. Işığa hassaslaşmış gözlerini koruyabilmek için Lori'nin torpido gözünü alt üst ederek bulduğu bir güneş gözlüğünü taktı. O haldeyken bile başını aşağıda, yüzünü aydınlanan doğudan sakınır bir biçimde tuttu.

Çok az konuştular. Lori yorgun zihnindeki bütün dikkatini önündeki yola vermişti ve Boone da sessizliği bozmak için bir şey yapmadı. O da düşünceliydi ama düşündükleri yanında oturan kadına söyleyebileceği türden değildi. Geçmişte Lori onun için çok şey ifade etmişti ama artık duygularını anımsayabilmesi, yapabileceği şeylerin çok ötesindeydi. Lori'yle yaşadıklarıyla, hatta yaşamla arasındaki bağ kopmuş gibi hissediyordu. Hastalıkla boğuştuğu bütün o yıllarda yaşamda her zaman "sonuç iplikleri" dediği şeye tutunmuştu: Bir eylemin başka bir eylemle, bir duygunun bir başkasıyla sonuçlanması. Arkasındaki yolun nasıl olsa önündeki yola dönüştüğünü görerek, tökezleyen adımlarla da olsa ilerlemişti. Ama şimdi ne ileriye ne de geriye net olarak görebiliyordu.

Zihninde en net belireni Baphomet, Bölünmüş Tanrı'ydı. Midian'ın en güçlü ve en savunmasız sakiniydi. Eski düşmanları tarafından parçalanmış ama Lylesburg'un Çile Ateşi dediği alevlerin içinde acı çekmeye mahkûm olarak kurtarılmıştı. Boone, Baphomet'in çukuruna hakkını savunabilme umuduyla

gitmişti ama konuşan Vaftizci olmuş, yaralı başıyla kehanetlerde bulunmuştu. Açıklamalarını şimdi hatırlamasa da haberlerin korkutucu olduğunu biliyordu.

Bölük pörçük olmayan ve insanlığına ait anılarından en neti ise Decker'di. Paylaştıklarından birkaç parçayı bir araya getirebiliyordu. Bunun kendisini öfkeliendirmesi gerekirken onu Midian'ın derinliklerine sürükleyen adamdan nefret edemiyordu. Tıpkı kendisini oradan çıkaran kadını sevemediği gibi. Bunlar başka birinin yaşamına ait parçalardı tam anlamıyla kendisinin değildi.

Lori'nin durumun ne kadarını anladığını bilmiyordu ama olup bitenlerin çoğu hakkında bir fikri olmadığından korkuyordu. Aklından her ne geçiyorsa onu olduğu gibi kabul etmekle yetinmiş gözüküyordu. Ve bir biçimde gerçeği dile getirmek için doğru sözcükleri bulabilse bile, terk edilme tehlikesini göze alamayacak kadar ona ihtiyacı vardı. Eskisi kadar büyük ve küçüktü. İnsan. Canavar. Ölü. Canlı. Midian'da bütün bu durumları tek bir yaratıkta görmüştü: Bu özellikler büyük olasılıkla kendisi için de geçerliydi. Bu zıtlıkların nasıl bir arada var olacağını anlamasına yardım edebilecek olan kişileri ardında, Nekropolis'te bırakmıştı. Yasalarına karşı geldiğinde ona Midian'ın tarihini öğretmek gibi uzun bir sürece henüz başlamışlardı. Artık sonsuza kadar onların varlığından mahrum kalmıştı ve hiçbir zaman bilemeyecekti.

Burada bir çelişki vardı. Lylesburg, tünelde Lori'nin yardım çığlıklarını dinledikleri sırada onu açıkça uyarmıştı. Şüpheye yer bırakmayan bir biçimde gizlendiği yerden ortaya çıkarsa Döl'le olan anlaşmasını çiğneyeceğini söylemişti.

"Artık ne olduğunu unutma" demişti. "Onu kurtaramayacağın gibi sığınağımızdan da olursun. Ölmesine izin vermek zorundasın."

Ama yine de yapamamıştı. Lori bir başka yaşama, sonsuza kadar kaybettiği bir yaşama ait olmasına karşın onu canavarın eline bırakamamıştı. Bunun ne anlama geldiği şu anki kavrama yetisinin ötesindeydi. Zihninde dönüp duran bu düşünceler bir

yana, yaşadığı anda, bir sonrakinde ve ondan sonrakinde hap-
solmuştu. Otomobilin yolun üzerinde ilerlediği gibi o da yaşa-
mında saniye saniye, bir an öncesinde nerede olduğunu bilme-
den ve nereye gideceğini görmeden ilerliyordu.

2

Sweetgrass Moteli'ne görüş alanlarına girecek kadar yaklaşmış-
lardı ki Lori'nin aklına bir şey geldi. Eğer Sheryl'in cesedi Hud-
son Bay Sunset'te bulunmuşsa gidecekleri yer büyük olasılıkla
polis kaynıyor olacaktı

Otomobili durdurdu.

"Ne oldu?" diye sordu Boone.

Anlattı.

"Belki benim yalnız gitmem daha güvenli olur" dedi.

"Eğer bir tehlike yoksa eşyalarımı alır ve seni almaya gelirim."

Boone "Hayır" dedi. "Bu o kadar iyi bir fikir değil."

Lori, Boone'un gözlüklerin ardında saklanan gözlerini
görmüyordu ama sesindeki korkuyu fark etti.

"Çabuk dönerim" dedi.

"Hayır."

"Neden?"

"Birlikte olmamız daha iyi" diye yanıtladı. Midian'ın ka-
pılarında yaptığı gibi eliyle yüzünü kapadı. "Beni yalnız bırak-
ma" dedi kısık bir sesle. "Nerede olduğumu bilmiyorum, Lori.
Kim olduğumu bile bilmiyorum. Benimle kal."

Lori ona doğru eğilip elinin arkasını öptü. Boone'un elle-
ri yüzünden kaydı. Lori yanağını ve ağzını öptü. Sonra otomo-
bili otele doğru sürdüler.

Aslında boş yere kaygılanmış olduğu ortaya çıktı.
Sheryl'in cesedi gece bulunduyorsa bile, ki kızın öldüğü yer düşü-
nülecek olursa bu pek olası değildi, henüz otelle bir bağlantısı-
nı kurmamışlardı. Gerçekten de değil yolu kapamış bir polis,
ortalıkta yaşam belirtisi bile yoktu. Yalnızca yukarıdaki odalar-

dan birinde inleyen bir köpek ve bir yerlerden gelen bebek ağlaması. Lobi bile bomboştu. Resepsiyon görevlisi masayı boş bırakacak kadar sabah programına dalmış olmalıydı. Kahkaha ve müzik sesleri onları koridor boyunca birinci kata kadar izledi. Buraya kadar her şey çok kolay olmuştu ama odaya ulaştıklarında Lori'nin elleri o kadar çok titriyordu ki anahtarı kilide güçlükle sokabildi. Yardım istemek için Boone'a dönüp baktığında onun artık arkasında değil merdivenlerin başında, koridorda sağa sola bakarak oyalandığını gördü. Lori bir kez daha duygularını hiçbir zaman tam olarak göstermeyen güneş gözlüklerine lanet etti. Ta ki Boone sırtını duvara yaslayıp gerileyene ve parmaklarıyla boş yere tutunacak bir yer arayana kadar.

"Sorun nedir Boone?"

"Burada hiç kimse yok" diye yanıtladı.

"Bu da bizim için iyi bir şey, öyle değil mi?"

"Ama kokusunu alabiliyorum."

"Neyin kokusu?"

Başını salladı.

"Söyle bana."

"Kan kokusu."

"Boone?"

"Öyle çok kan kokusu var ki."

"Nerede? Nereden geliyor?"

Yanıt vermedi, Lori'ye bakmadı. Koridorun aşağısına doğru bakıyordu.

"İşim hemen biter" dedi Lori. "Olduğun yerde kal, geri döneceğim."

Eğilerek beceriksizce anahtarı kilide soktu, sonra doğru-lup kapıyı açtı. Odadan kan kokusu değil, bir gece önceden kalma eskimiş parfüm kokusu geliyordu. Bu koku ona hemen Sheryl'i ve bunca kötülüğün ortasında onunla geçirdiği güzel zamanları hatırlattı. Yirmi dört saatte daha kısa bir süre önce Sheryl bu odada gülüyor ve katilinden beyaz atlı prensi olarak söz ediyordu.

Bunu düşününce Boone aklına geldi. Dünyanın ters dön-

mediğinden emin olmak istercesine duvara yapışmış bir halde duruyordu. Onu kendi haline bırakarak odaya girdi ve eşyalarını toplamaya başladı. Önce tuvalet malzemelerini toplamak üzere tuvalete ve sonra oraya buraya atılmış giysilerini toplamak için yatak odasına girdi. Neden sonra, çantasını yatağın üzerine koyarken duvardaki çatlağın farkına vardı. Sanki diğer taraftan bir şey büyük bir şiddetle duvara çarpmış gibiydi. Sıvalar ikiz yatağın arasındaki zemine dökülmüştü. Bir an çatlağa bakakaldı. Parti de işler mobilyaları duvarlara fırlatmaya varana kadar aşırıya mı kaçmıştı?

Meraklanarak duvara yaklaştı. Duvar kaplama levhalarından oluşmuştu ve diğer taraftan gelen darbe levhada neredeyse bir delik açmıştı. Lori sarkan bir parça sıvayı sıyırdı ve yarığa gözünü dayadı.

Bitişik odada perdeler hâlâ kapalıydı ama güçlü günışığı odaya kırmızıya çalan bir kasvet veriyordu. Dün akşamki parti önceki akşamdan daha hızlı geçmiş olmalıydı. Duvarlarda şarap izleri vardı ve eğlenenler hâlâ yerlerde uyuyorlardı.

Ama bu koku, şarap kokusu değildi.

Midesi alt üst olarak duvardan bir adım uzaklaştı.

Meyvesuyu da olamazdı...

Bir adım daha.

Ama bedenden böyle bir sıvı akabilirdi. Ve eğer duyduğu kan kokusuysa, o zaman gördüğü de kandı ve uyuyanlar aslında uyumuyorlardı çünkü kim bir mezbahada yatardı? Yalnızca ölüler...

Hızla kapıya gitti. Koridorun aşağısında Boone artık ayakta değildi. Duvarın dibine çömelmiş, dizlerine sarılmıştı. Lori'ye çevirdiği yüzünde sıkıntılı tikler dolaşıyordu.

Lori, "Ayağa kalk" diye emretti.

"Kan kokusu alıyorum" dedi yavaşça.

"Haklısın. Bu yüzden ayağa kalk. Çabuk ol. Bana yardım et."

Ama Boone kaskatı, olduğu yerde kök salmış gibi duruyordu. Lori bu pozisyonu tanıyordu: bir köşeye büzülmüş, dayak

yemiş bir köpek gibi titriyordu. Geçmişte ona rahatlatıcı sözcükler söylemişti ama şimdi Boone'u teselli etmeye zaman yoktu. Belki de içerideki kan banyosundan sağ kurtulan olmuştu. Eğer öyleyse yardım etmek zorundaydı Boone'la ya da Boone'suz. Mezbahanın kapısını açtı.

Lori'yi karşılayan ölüm kokusuyla birlikte Boone inlemeye başladı.

Adamın "...kan..." dediğini duydu.

Her yerde kan vardı. Bir hayat belirtisi bulmak için eşikten geçmeye kendini zorlamadan önce tam bir dakika boyunca içeri baktı. Ama her bir cesede en üstünlük bakiş bile, altısını da aynı kâbusun aldığını gösteriyordu. Bu kâbusun adını da biliyordu. Sheryl'e yaptığı gibi hepsinin yüz hatlarını bıçağıyla silmişti. Altısından üçünü suçüstü yakalamıştı. Yarı çıplak iki erkek ve bir kadın ölümcül bir kucaklamayla birbirleri üzerine düşmüştü. Diğerleri alkol komalarında ölmüştü ve büyük olasılıkla bir daha uyanmayacaklardı. Lori kokuyu ve hıçkırıkları bastırmak için elini ağzının üzerine koyarak geriledi. Midesi ağzına gelmişti. Koridora çıktığında göz ucuyla Boone'u gördü. Artık oturmuyor emin adımlarla ona doğru ilerliyordu.

"Gitmek zorundayız..." dedi.

Boone onu duyduğuna ilişkin en ufak bir işaret vermeden yanından geçip açık kapıya ilerledi.

Lori "Decker..." dedi. "Decker'di."

Boone hâlâ bir yanıt vermiyordu.

"Konuş benimle Boone."

Bir şeyler mırıldandı.

"Hâlâ burada olabilir" dedi Lori. "Acele etmemiz gerek."

Ama Boone çoktan içeri adım atmış, katliama yakından bakıyordu. Lori'nin tekrar bakmaya niyeti yoktu. Toplanmasını bitirmek için yan odaya döndü. İşini yaparken yan odada acı çekiyormuş gibi nefes alarak hareket eden Boone'u duyabiliyordu. Bir süre için bile Boone'u yalnız bırakmaktan korkarak en önemliler -fotoğraflar ve adres defteri- dışında her şeyi bırakmaya karar verdi. İşini bitirip koridora çıktı.

Koridorda onu polis sirenleri karşıladı. Seslerin paniği Lori'nin paniğini artırdı. Polis araçları hâlâ uzaktaydı ama hedeflerini kestirmek zor değildi. Her çığlıkta biraz daha yükselerek suçluyu yakalamak üzere Sweetgrass'e geliyorlardı.

Boone'a seslendi.

"İşim bitti!" dedi. "Haydi gidelim!"

Odadan yanıt gelmedi.

"Boone?"

Cesetlere bakmamaya çalışarak kapıya gitti. Boone odanın uzak köşesindeydi. Perdelerin önünde yalnızca bir silüetten ibaretti. Artık nefes sesi de duyulmuyordu.

"Beni duyuyor musun?"

Kılını bile kıpırdatmadı. Lori, yüzündeki ifadeyi göremiyordu -fazlasıyla karanlıktı- ama güneş gözlüklerini çıkarmış olduğunu görebiliyordu.

"Fazla zamanımız yok" dedi. "Acele eder misin?"

Konuşurken Boone nefes verdi. Bu normal bir nefes değildi, Lori bunu, duman Boone'un ağzından çıkmaya başlamadan anladı. Duman gelirken Boone durdurmak istemişçesine elini ağzına götürdü ama elleri çene seviyesinde durup kasılmaya başladı.

"Dışarı çık" dedi. Nefesiyle birlikte dumanı da dışarıya doğru salarken.

Lori ne kıpırdayabiliyor ne de gözlerini ondan ayırabiliyordu. Oda az sonra başlayan değişimi göremeyeceği kadar loş değildi. Örtünün altında Boone'un yüzü yeniden oluşuyor, kollarını dolaşan ışık kafatasının kemiklerini eritmek üzere dalga dalga boynuna doğru ilerliyordu.

"Görmeni istemiyorum" diye yalvardı Lori'ye. Sesi bozuluyordu.

Çok geçti. Midian'da etinde alevler besleyen adamı, köpek başlı ressamı ve daha fazlasını görmüştü ama insanlığını gözlerinin önünde yok eden Boone onların bütün hastalıklarını kendi bünyesinde toplamıştı. Kanlı canlı bir kâbustu. Yüzü kaybolurken başını geriye atıp ulumasına şaşmamak gerekirdi.

Ama Boone'un ulumasını sirenler neredeyse bastırmıştı. Kapıya varmaları an meselesiydi. Eğer şimdi harekete geçerse onlardan kaçabilirdi.

Önünde Boone ya biçim değiştirmiş ya da insan bedenini bütünüyle yok etmişti. Başını indirdi, çevresinde, dumandan arta kalanlar uçtu gitti. Sonra hareket etmeye başladı. Yeni kasları onu bir atlet gibi çevik yapmıştı.

Hâlâ Boone'un içinde bulunduğu tehlikeyi anlayıp kurtarılma için kapıya doğru gelmesini bekliyordu. Ama hayır. Boone ölümlere doğru, *sevişen üçlü*'nün hâlâ yatmakta olduğu yere ilerledi ve Lori bakışlarını kaçırmayı akıl edemeden önce pençeli elleriyle uzanıp yığından aldığı vücudu ağzına doğru götürdü.

"Hayır Boone" dedi çılgık çılgıca. "Hayır!"

Sesi Boone'a ya da bu canavarın karmaşıklığı içinde kaybolmuş hâlâ Boone olan parçasına ulaştı. Eti biraz indirip ona baktı. Mavi gözleri değişmemişti ve yaşlarla doluydu.

Lori ona seğirtti.

"Yapma" diye yalvardı.

Boone sanki bir an için aşkı ve iştahı tarttı. Sonra Lori'yi unuttu ve elindeki insan etini dudaklarına götürdü. Lori, Boone'un çenesinin etin üstüne kapanmasını izlemedi. Ama sesleri duyabiliyordu ve eti koparıp çiğnediğini duyduğunda bayılmamak için kendini zor tuttu.

Aşağıdan fren sesleri, hızla kapanan otomobil kapılarının gürültüsü geliyordu. Polisler birkaç dakika sonra binayı sarmış olacaktı ve hiç kaçış umudu kalmayacaktı. Birazdan merdivenleri tırmanıyor olacaktı. Lori'nin canavarı açlığına terk etmekten başka seçeneği yoktu. Boone'u kaybetmişti.

Geldiği yoldan değil de arka merdivenlerden çıkmaya karar verdi. Yerinde bir karardı çünkü koridorun köşesini dönerken diğer uçtan polisin kapılara vurduğunu duyabiliyordu. Hemen ardından odalara zorla girildiğini ve tiksinti ifadelerini duydu. Bu, Boone'u bulmuş olmalarıyla ilgili değildi. Çünkü onun olduğu odanın kapısı kilitli değildi. Belli ki koridorda

başka bir şey daha bulmuşlardı. Ve bunun ne olduğunu öğrenmesi için sabah haberlerini dinlemesi gerekmiyordu. İçgüdüleri ona Decker'in önceki gece ne kadar titiz çalıştığını açıkça söylüyordu. Binada bir yerlerde canlı bir köpek ve şehveti içinde gözden kaçırdığı bir bebek vardı ama Decker geride başka kimseyi sağ bırakmamıştı. Midian'daki başarısızlığından sonra dosdoğru buraya gelip binadaki herkesi öldürmüştü.

Aşağıda ve yukarıda araştırma yapan polisler tam da bu gerçekle yüz yüze gelmekteydiler. Ve olayın şokuyla dikkatsizdiler. Lori binadan çıkıp arka taraftaki bir çalılığa sığınmakta zorluk çekmedi. Ağaçların korunağına girmek üzereyken binanın köşesinden bir polis memuru çıkmıştı. Ama onun da amacı çevreyi araştırmak değildi. Meslektaşları tarafından görülmeyeceğinden emin olduktan sonra çamura kahvaltıda yediklerini kustu ve ağzını mendiliyle sildikten sonra işine geri döndü.

Lori içeriyi bitirmeden dışarıyı aramayacaklarından emin bir biçimde bekledi. Boone'u bulduklarında ona ne yapacaklardı? Büyük olasılıkla vururlardı. Bunu önlemek için hiçbir şey düşünemiyordu. Ama dakikalar geçiyordu ve içeriden bağırışmalar gelse de ateş sesi duyulmuyordu. Şimdiye kadar onu bulmuş olmalıydı. Belki binanın ön tarafına giderse olan biteni daha iyi görebilirdi.

Otelin üç yanı çalılıklar ve ağaçlarla çevriliydi. Çalılıkların arasından binanın yan tarafına ilerledi. Arka çıkışı tutmak için ön taraftan akın eden tüfekli polislerin gidiş gelişlerini kollayarak ilerliyordu. Olay yerine yaklaşan iki devriye aracı daha vardı. İlk araç silahlı polis memurlarıyla doluydu, ikinci otomobilde olayla ilgisi bulunan bazı kişiler vardı. Araçları iki ambulans izliyordu.

Daha fazlasına ihtiyaçları olacak, diye düşündü sıkıntıyla. Çok daha fazlasına.

Bu kadar çok otomobil ve silahlı adamın bir araya toplanması yoldan geçenlerin de ilgisini çekmiş olmasına karşın ön tarafta sakin hatta sıradan bir manzara vardı. Binanın dışındaki

izleyicilerin sayısı içeri, keşfe girenler kadar çoktu. Artık işin içyüzünü kavramışlardı. Bina iki katlı bir tabuttu. Burada bir gece içinde öldürülen insan sayısı Shere Neck kurulduğu günden bu yana şiddete kurban gidenlerin sayısından daha fazlaydı. Bu aydınlık sabahta burada toplanmış olan herkes tarihi bir olayın parçasıydı. Bunu bilmek herkesi sessizleştirmişti.

Dikkati tanıklardan en öndeki otomobilin önünde toplanmış olan gruba kaydı. Tartışmacıların çemberi bozulduğunda bir an için ortadaki adamı gördü. Ciddi giyimiyle güneşte parlayan gözlükleriyle Decker maiyetiyle konuşuyordu. Ne için tartışıyordu: Hastasını dışarı çıkarmak için kandırma fırsatı mı? Eğer ikna etmeye çalıştığı çemberdeki tek üniformalı olan adam Shere Neck'in polis şefiyse, reddediliyordu. Adam Decker'in söylediklerini elini sallayarak geçiştirdi ve sonra da tartışmadan tamamen çekildi. Uzaktan Decker'in tepkisini görmek olanaksızdı ama kusursuz bir özdenetim içinde görünerek, adamlardan birinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam Decker'i dinlerken bilgece başını salladı.

Önceki gece Decker'in kudurmuş yüzünü görmüştü. Şimdi maskesini yine düşürmek, yüzündeki bu uygarca endişe ifadesini silmek istedi. Ama nasıl? Saklandığı yerden çıkıp ona meydan okuyacak, son yirmi dört saatte yaşadıklarını ve gördüklerini açıklamaya çalışacak olursa, soluk almasına bile fırsat vermeden ona deli gömleği giydirebilirlerdi.

İyi dikilmiş takım elbiseyi giyen Decker'di. Doktor unvanına ve nüfuzlu dostlara sahip olan oydu. Mantığın ve analizin sesi olan, erkek olan oydu. Lori yalnızca bir kadındı! Onun güvenilirliğini gösteren ne vardı? Arada bir canavara dönüşen bir delinin sevgilisi olduğunu mu söyleyecekti? Decker'in karanlık yüzünü tehdit eden hiçbir şey yoktu.

Birden, binanın içinden bağırışlar geldi. Şeflerinden aldıkları emirle dışarıdaki görevliler silahlarını ön kapıya doğrulttular, geri kalanlar birkaç metre geriledi. Silahları içerideki birine çevrili iki memur kapıdan geri geri yürüyerek çıktılar. Bir saniye sonra Boone elleri önünde kelepçelenmiş olarak,

ışığa doğru itildi. Güçlü ışıktan kaçıp yine gölgeye gitmek istediye de arkasından gelen iki silahlı polis tarafından öne doğru itildi.

Lori Boone'un dönüştüğünü gördüğü yaratıktan bir iz görmedi. Ama açlığının işaretleri gereğinden fazlaydı. Kan tişörtünü göğsüne yapıştırmış, yüzüne ve kollarına sıçramıştı.

Üniformalı ve sivil izleyenlerden zincire vurulmuş katilin görüntüsü karşısında bir alkış koptu. Boone, yüzünü güneşten kaçırmak için başı öne eğik bir halde otomobillerden birinin arkasına bindirilirken Decker başını sallayıp, gülümseyerek alkışlara katıldı.

Lori karmaşık duygularla boğuşarak olanları izliyordu. Boone ilk görüldüğü anda vurulmadığı için hissettiği rahatlama ve onun ne olduğunu bildiği için duyduğu korkuyla karışmıştı. Decker'in gösterisi karşısında öfke ve ona kananlara duyduğu tiksinti.

Ne kadar çok maske vardı. Ruhunda ve bedeninde bir başka kimlik saklamayan bir tek o muydu? Olmadığına göre belki de bu *maske oyununda* hiç yeri yoktu. Belki de Boone ve Decker bu oyunun, önce yumruklaşıp sonra yüzlerini değişik tokuş eden, varolabilmek için de birbirine *ihtiyaç duyan* gerçek âşıklarıydı.

Ve bir zamanlar bu adamı kucaklamış, kendisine sarılmasını, dudaklarını yüzüne değdirmesini istemişti. Dudaklarının ardında, gözlerinin ardında kendisini neyin beklediğini bile bile bir daha asla bunu yapamazdı. *Asla canavarı öpemezdi*. Peki öyleyse bu düşünce, neden kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyordu?

Ya Şimdi Ya Hiç

1

“Ne söylemeye çalışıyorsun? Yani olaya karışan daha fazla kişi mi var? Bir tür tarikat mı?”

Decker, Midian konusundaki uyarısını tekrarlamak için nefes aldı. Memurlar şeflerinin arkasından adı yerine her ağızlarına geleni söylüyorlardı. Adamın yanında beş dakika geçirmek bunun nedenini anlamasına yetmişti. Onuncu dakikada adamı nasıl kesip parçalayacağını planlıyordu. Ama bugün yapmayacaktı. Bugün Irwin Eigerman’a ihtiyacı vardı. ve Eigerman da Decker’e ihtiyacı olduğunu bal gibi biliyordu. Günişiği kaybolmadığı sürece Midian saldırılara açıktı ama hızlı olmak zorundaydılar. Saat şimdiden bir olmuştu. Gece olmasına hayli zaman vardı ama Midian da uzaktaydı. Mezarlığın altını üstüne getirecek bir ekip toplamak birkaç saat sürerdi. Tartışmayla kaybedilen her dakika harekete geçmeyi zorlaştırıyordu.

Decker “Mezarlığın altında” dedi yarım saat önce başladığı yerden tekrar başlayarak.

Eigerman dinliyormuş gibi görünme zahmetine bile katlanmadı. Sevinci Sweetgrass Moteli’nden getirilen ceset sayısı ile doğru orantılı olarak artıyordu. Şimdilik on altı ölü vardı. Oysa Eigerman sayının daha fazla olacağını ummuştu. Tek canlı kandan sıırıslam olmuş çarşafların arasında bulunan bir yaşındaki bir bebektir. Çocuğu binanın dışına kameraların görebilmesi için kendisi çıkartmıştı. Yarın bütün ülke Eigerman’ın adını duymuş olurdu. Elbette bunların hiçbirisi Decker’in verdiği ipucu olmadan gerçekleşmezdi. Zaten bu yüzden adama katlanıyordu. Gerçi olayların bu aşamasında gazeteciler ve spotlar onu çağırırken, cesetlerle yaşayan bir avuç ucubeyi kovalayacak değildi, ki Decker de ondan işte bunu yapmasını istiyordu.

Tarağını alıp, kameraları aldatma amacıyla seyreilmiş saçlarının arasından geçirmeye başladı. Güzel olmadığını biliyordu. Bunun aklından çıkaracak olsa Annie ona daima hatırlatırdı. Dişi domuza benziyorsun demeyi severdi, genellikle de Cumartesi geceleri yatağa yatmadan önce. Ama ne de olsa insanlar görmek istediklerini görürlerdi. Bu günden sonra Eigerman bir kahraman gibi görünecekti.

"Dinliyor musun?" dedi Decker.

"Seni duydum. Mezar soygunculuğu yapan birtakım kişiler var. Seni duyuyorum."

"Mezar soyguncusu değiller. Birtakım kişiler de değil."

Eigerman, "Ucubeler" dedi. "Onları gördüm."

"Bunlar gibisini görmemiştir."

"Bunlardan herhangi birinin Sweetgrass'te olduğunun söylemiyordun değil mi?"

"Hayır."

"Ama sorumlu olan adam burada, değil mi?"

"Evet."

"Kodeste."

"Evet ama Midian'da başkaları var."

"Katiller."

"Muhtemelen."

"Emin değil misin?"

"Yalnızca birkaç kişiyi oraya gönder."

"Acelemiz ne?"

"Sana defalarca söyledim."

"Ne olmuş, bir kere daha söyle."

"Gece olmadan kısıtırmamız gerekiyor."

"Bunlar ne? Bir tür kan emici mi?" Eigerman kendi kendine güldü. "Öyle mi yani?"

"Öyle de denebilir" diye yanıtladı Decker.

"O zaman şöyle söyleyeyim, beklemek zorundalar. Burada benimle röportaj yapmak isteyen insanlar var. Onları yalvartmam. Bu, nezakete sığmaz."

"Nezaketi boşver. Memurların var öyle değil mi? Yoksa bu kasabada başka polis yok mu?"

Decker, Eigerman'ın bu sözlerle yola geldiğini gördü.

“Memurlarım var.”

“Öyleyse birkaçını Midian’a göndermeni önerebilir miyim?”

“Ne yapacaklar?”

“Etrafı kazacaklar.”

Eigerman “Oranın kutsanmış toprak olması mümkün bayım” dedi. “Bu kutsaldır.”

“Altındaki kutsal değil” diye yanıtladı Decker, Eigerman’ı susturan bir ciddiyetle. “Bana bir kez güvendin Irwin” dedi. “Ve bir katil yakaladın. Yine güven. Midian’ın altını üstüne getir-melisin.”

2

Dehşeti yaşadığı doğrudu ama eski zorunluluklar değişmemişti. Vücudu yemek yemek, uyumak zorundaydı. Lori, Sweetgrass Moteli’ni terk ettikten sonra zorunluluklardan ilkinin yerine getirdi. İsteddiği gibi kıyıda köşede kalmış, içi müşteri dolu bir dükkân buldu ve hemen karnını doyurabileceği şeyler aldı: Çörekler, çikolatalı süt ve peynir. Sonra güneşte oturup yemeğini yedi. Uyuşmuş zihni ısırma, çiğneme, yutma gibi basit işlemlerden ötesini düşünemeyecek durumdaydı. Yemek uykusunu öyle getirdi ki denese bile gözkapaklarının kapanmasını engelleyemezdi. Uyandığında caddenin bulunduğu tarafı gölgedeydi. Taş basamak serindi ve her yeri ağrıyordu. Ama yemek ve dinlenme ne kadar ilkel olsa da iyi gelmiş, düşüncelerini biraz toparlayabilmişti.

İyimser olmak için fazla nedeni olmadığı kesindi. Boone’un öldüğü yeri bulmak için bu kasabaya ilk geldiğinde durum çok daha umutsuzdu. O zaman sevdiği adamın öldüğüne kendisinin de bir dulun hakkına çıktığına inanıyordu. Midian’ın mezarlarında nasıl bir dehşet Boone’un bedenini ele geçirmişti Allah bilirdi ama en azından yaşıyordu. Bu gözönüne alındığında belki de yasanın elinde emniyettediydi. Yasaların yavaş işleyişi Lori’ye sorunlarını iyice düşünmesi için bir şans verirdi. En acil olanı Decker’in maskesini düşürmenin bir yolunu bul-

maktı. Hiç kimse bu kadar insanı öldürüp arkasında bir ipucu bırakmamış olamazdı. Belki restoranda, Decker'in Sheryl'i öldürdüğü yerde bir şeyler bulabilirdi. Decker polisi otele götürmüştü ama Lori oraya da götüreceğini sanmıyordu. Bütün cinayet mahallerini bilmek suçlanan kişiyle açık bir suç ortaklığına işaret ederdi. Decker suçun Boone'a yükleneceğini bilerek diğer cesedin tesadüfen bulunmasını bekleyecekti. Bu da belki cinayet mahalline kimsenin dokunmadığı anlamına gelirdi. Decker'i suçlu gösterecek bir ipucu bulabilirdi ya da en azından görünüşteki masum yüzünde bir gedik açabilirdi.

Sheryl'in öldürüldüğü, Decker'in tahriklerine dayanmak zorunda kaldığı yere geri dönmek kolay olmayacaktı ama bu, yenilgi karşısında tek seçeneği idi.

Acele etti. Gündüz o yanmış kapıdan içeri adım atma cesaretini kendinde bulacağını umuyordu. Gece her şey bambaşka olurdu.

3

Decker, Eigerman'ın memurlarına bilgi vermesini izledi. Dört adamın hepsi de şeflerinin kaba saba görüntüsünü paylaşıyordu.

Eigerman yüce gönüllü bir tavırla, "Haber kaynağımıza güveniyorum" dedi. Decker'e şöyle bir baktı. "Ve eğer bana Midian'da kötü bir şeylerin olduğunu söylüyorsa, bunu dikkate alırım. Çevreye bir göz atmanızı istiyorum. Ne görebiliyorsanız bir bakın."

Adamlardan biri meraklıydı. "Tam olarak ne arıyoruz?" Adı Pettine'di. Kırk yaşındaydı. Bir komedyenin geniş, yapmacık yüzüne, fazla yüksek bir ses ve fazla büyük bir göbeğe sahipti.

"Garip olan her şeyi" dedi Eigerman.

"Yani ölümlerle uğraşan insanlar gibi mi?" dedi dördünün en genç olanı.

"Olabilir Tommy" dedi Eigerman.

"Daha da fazlası" diye araya girdi Decker. "Boone'un mezarlıkta dostları olduğunu sanıyorum."

"Onun gibi bok bir herifin dostları mı var?" dedi Pettine. "Neye benzediklerini görmek isterdim doğrusu."

"Eh, onları da beraberinizde getirin çocuklar."

"Ya gelmezlerse?"

"Ne demeye getiriyorsun Tommy?"

"Güç mü kullanacağız?"

"Başkaları sana karşı kullanmadan sen onlara karşı kullan oğlum."

"İyi adamlardır" dedi Eigerman, Decker'e. Dörtlü Midian'a yollanmıştı. "Eğer orada bulunacak bir şey varsa mutlaka bulurlar."

"Bu kadarı yeterli."

"Ben gidip tutukluyu göreceğim. Gelmek istiyor musun?"

"Boone'u yeterince gördüm."

"Sorun değil" dedi Eigerman ve Decker'i hesaplarıyla baş başa bıraktı.

Decker neredeyse memurlarla birlikte Midian'a gitmeyi seçmişti ama gelecekte ortaya çıkacaklar için bir zemin hazırlayacaksa burada yapması gereken çok iş vardı. Ve ortaya çıkacaklar olacaktı da. Şimdiye kadar Boone en basit soruları bile yanıtlamayı reddetmişti ama er ya da geç sessizliğini bozacaktı, işte o zaman Decker ondan bazı yanıtlar isteyecekti. Boone'un suçlamalarının boşa çıkacağı kesindi -adam baştan aşağı kanlar içinde, ağzında insan etiyle bulunmuştu- ama son olaylarda Decker'in bile kafasını karıştıran bazı noktalar vardı ve senaryodaki her parça yerine oturup açıklığa kavuşana kadar kaygılanacaktı.

Örneğin Boone'a ne olmuştu? Kurşunlarla delik deşik olan ve kayıtlara ölü olarak geçen bu günah keçisi nasıl olmuştu da bir gece önce neredeyse onu öldürecek olan aç canavara dönüşmüştü? Tanrı aşkına Boone bile ölü olduğunu iddia etmişti ve o anın ürperticiliği içinde neredeyse Decker de buna inanmıştı. Artık daha iyi anlayabiliyordu. Eigerman haklıydı. Bunlar ucubeydi, normalde karşılaşılan daha garip şeyler, taşların altından çıkartılıp üzerine benzin dökülecek şeyler. Decker seve seve kibriti yakardı.

"Decker?"

Düşüncelerini bölen, kapıyı gazetecilerin gevezeliklerinin üzerine kapatan Eigerman'dı. Daha önceki özgüveninden eser kalmamıştı, alnından ter damlıyordu.

"Pekâlâ söyle bakalım burada neler dönüyor?"

"Bir sorun mu var Irwin?"

"Lanet olsun, yaşıyor. Bir de sorun mu var diye soruyorsun?"

"Boone?"

"Elbette Boone."

"Ne olmuş?"

"Biraz önce adli işlemler gereği doktorlar onu muayene etti."

"Ve?"

"Ona kaç el ateş etmiştin? Üç, dört?"

"Evet olabilir."

"Eh, kurşunlar hâlâ vücudunda."

Decker, "Şaşırmadım" dedi. "Sana sıradan insanlarla uğraşmadığımızı söylemiştim? Doktorlar ne diyor? Ölmüş olması gerektiğini mi söylüyorlar?"

"O zaten ölü."

"Ne zaman oldu?"

"Geberip kaldığını söylemiyorum aptal herif. Şu anda hücremde oturan herif ölü. Yani kalbi çarpmıyor."

"Bu imkânsız."

"Adamın yaşayan ölü olduğu söyleyen iki herif var ve gidip kalbini dinlememi istiyorlar. Bu konuda bir şeyler söylemek ister misin doktor?"

XVII

Hezeyan

Lori yanmış restoran binasının karşısında durdu herhangi bir hareket olup olmadığını görmek için beş dakika bekledi. Yoktu. Semtin bu kadar virane olduğunu gündüz gözüyle görene kadar anlamamıştı. Decker iyi seçim yapmıştı. Bir gece önce buraya girip çıktığını herhangi birinin görmüş olması imkânsızdı. Öğle ortasında bile bu sokakta her iki yönde de yaya görünmüyordu ve caddeyi kullanan bir iki araç da daha hareketli bir yerlere gitmek için acele ediyordu.

Bu manzarayla ilgili şeyler, belki Sheryl'in isimsiz mezarıyla tezat oluşturan güneşin sıcaklığı, Midian'da tek başına yaşadığı macerayı ya da özellikle Babette'le karşılaşmasını anımsamasına neden oldu. Kızı yalnızca zihninde canlandırmaktan daha fazlasını yapıyordu. Ağaçların altından kucağına aldığı hayvanın ağırlığını göğüslerinde hissediyordu. Zorlukla alıp verdiği nefes kulaklarındaydı, acı tatlı kokusu burun deliklerini sızlatıyordu.

Duyular öyle şiddetle geliyordu ki neredeyse bir çağrı oluşturunuyordu: Şimdiyi işaret eden geçmiş bir tehlike. Çocuğun kollarından kendisine baktığını *görüür* gibi oldu ama Babette'i hiçbir zaman insan biçimindeyken kollarına almamıştı. Çocuğun ağzı açılıp kapanarak Lori'nin dudaklarından okuyamadığı bir şey istiyordu.

Sonra ara olduğunda kararan bir sinema perdesi gibi görüntüler kayboldu artık yalnızca caddeyi, güneşi ve önündeki yanmış binayı algılayabiliyordu.

Kötü anı daha fazla ertelemenin bir anlamı yoktu. Karşıya geçip kaldırıma çıktı ve adımlarını yavaşlatmak için kendisine fırsat vermeden kararmış kapı eşiğinden içerinin kasvetine

adım attı. Ne kadar da çabuk karanlık, ne kadar da çabuk soğuk olmuştu. Güneş ışığından bir adım uzaklaşınca başka bir dünyaya girmişti. Ön kapı ve mutfak arasındaki moloz yığınlarının arasından yolunu bulmaya çalışırken adımlarını biraz yavaşlattı. Aklında bir tek düşünce vardı: Decker'i mahkûm edecek bir kanıt bulmak. Diğer bütün düşüncelerini tiksinti, korku ve acıyı bir yana bırakmalıydı. Soğukkanlı ve sakin olup Decker'in oyununu oynamalıydı. Bu düşünceyi aklına yerleştirerek üstü kemerli girişi geçti.

Ama girdiği yer mutfak değil Midian'dı.

Adımını atar atmaz nerede olduğunu anladı, mezarların soğukluğu ve karanlığı kuşku götürmezdi. Mutfak kayboluvermişti.

Odanın karşı köşesinde yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle tavana bakan Rachel vardı. Bir an Lori'ye baktı, orada olmasına şaşırılmış görünmüyordu. Sonra dönüp izlemeyi ve dinlemeyi sürdürdü.

Lori "Ne oldu?" dedi.

"Şşşt" dedi Rachel sertçe, sonra sertliğinden pişman olmuş gibi kollarını açtı. "Buraya gel çocuk" dedi.

Çocuk, demek bu yüzdendi. Midian'da değil Babette'in içindeydi, çocuğun gözleriyle görüyordu. Sokakta güçlü biçimde hissettiği anılar zihinlerin birleşmesine bir hazırlıktı.

"Bu gerçek mi?" dedi.

Rachel, "Gerçek mi?" diye fısıldadı. "Elbette gerçek..."

Cümlesini tamamlamadan soran bakışlarla kızına baktı.

"Babette?" dedi.

Lori, "Hayır..." diye yanıtladı.

"Babette. Ne yaptın?"

Kadın ona doğru hareketlenince çocuk geri çekildi. Bu, çalıntı gözlerden gördüğü geçmişten bir tadı geri getirdi. Rachel olağanüstü uzun gözücüydü, yaklaşması hantalcaydı.

"Ne yaptın?" diye sordu bir kez daha.

Kız, "Onu getirdim" dedi. "Görmesi için."

Rachel'in yüzünü hiddet bürüdü. Kızının kolunu yakala-

mak istedi ama çocuk onun için fazla hızlıydı. Yakalanmadan Rachel'in yanından uzaklaştı. Lori'nin bu hareketten sersemleyen zihin gözü de çocukla birlikte gitti.

"Buraya gel" diye fısıldadı Rachel.

Babette annesinin emirleri duymazdan gelerek tünellere daldı. Labirenti avcunun içi gibi bilen birinin rahatlığıyla hızla koşeleri döndü. Yolculuk koşucu ve yolcuyu, Babette izlenmediğinden emin olan'a kadar, ana yollardan daha karanlık dar geçitlere sürükledi. Duvarda bir yetişkinin geçemeyeceği kadar küçük bir yarığın önünde durdular. Babette yarığın içine tırmandı ve bir buzdolabı büyüklüğünde ve soğukluğunda bir boşluğa girdi. Burası çocuğun saklanma yeri idi. Oturup soluklandı, hassas gözleri karanlığı deliyordu. Tek tük hazineleri çevresindeydi. Otlardan yapılmış, bahar çiçeklerinden tacı olan bir bebek, iki kuş iskeleti ve bir taş koleksiyonu. Bütün farklılığına rağmen Babette bu yönden diğer çocuklardan farksızdı, hassas ve ritüele düşkün. Burası onun dünyasıydı. Lori'nin görmesine izin vermiş olması azımsanır bir iltifat değildi.

Ama Lori'yi buraya yalnızca hazinesini görmesi için getirmemişti. Yukarıda açıkça duyulabilecek kadar yakından gelen sesler vardı.

"Vay, vay! Şu boka bir bakar mısınız? Burada kahrolası bir orduyu saklayabilirsin."

"Böyle konuşma, Cas."

"Pantolonuna mı sıçıyorsun Tommy?"

"Hayır."

"Öyle kokuyor ama."

"Siktir git."

"İkiniz de kapayın çenenizi. Yapacak işimiz var."

"Nereden başlıyoruz."

"Olağandışı bir şey var mı diye bakacağız."

"Burada insanlar var. Onları hissedebiliyorum. Decker haklıydı."

"Öyleyse orospu çocuklarını onları görebileceğimiz bir yere çıkaralım."

"Yani... aşığı mı ineceğız? Ben aşığı inmiyorum."

"Gerek yok."

"Öyleyse onları yukarı nasıl çıkaracağız?"

Yanıt bir sözcük olarak değil de taşla vurup yankılanan bir atış olarak geldi.

"Havanda su dövmek gibi" dedi birisi. "Eğer yukarı çıkmazlarsa sonsuza kadar orada kalabilirler."

"Böylece mezar kazma zahmetinden kurtuluruz."

Lori, "Bu insanlar kim?" diye düşündü. Sorusunu bitirir bitirmez Babette kalkıp oyun odasından dışarı çıkan dar bir havalandırma borusuna tırmanıyordu. Lori bir klostrofobi hisseder gibi oldu. Babette küçük bedeniyle boruya ancak sığıyordu. Ama telafisi vardı. Babette'in, karşılığında da Lori'nin bedenini ısıtan günüşiğı ve açık havanın taze kokusu.

Geçidin bir kanal olduğu aşıktı. Çocuk bir moloz birikintisinin arasından süründü, yalnızca boruda ölmüş olan bir kır faresinin cesedini çevirmek için durdu. Yukarıdan gelen sesler sıkıntı verecek kadar yakındı.

"Ben derim ki buradan başlayıp eve götüreceğ bir şey bulana kadar bütün lanet mezarları açalım."

"Burada eve götürmek isteyeceğ hiçbir şey yok."

"Lanet olsun Pettine, ben mahkâm istiyorum! Orospu çocuklarından ne kadarını bulabilirseniz."

"Önce haber versek daha iyi olmaz mı?" Dördüncü kişi sordu. Bu karşı çıkan ses şimdiye kadar konuşmamıştı. "Belki de şefin yeni talimatları vardır."

Pettine, "Şefi sikeyim" dedi.

"Yalnızca çok isterse" diye yanıtladı Cas.

Bunu izleyen kahkahalar arasında tek tük konuşmalar vardı. Çoğu açık saçık dalaşmalardı. Eğlenceye son veren Pettine oldu.

"Pekâlâ boktan işimize bakalım artık."

Cas, "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi" dedi. "Hazır mısın Tommy?"

"Ben her zaman hazırım."

Babette'in hedefi olan ışık kaynağının ne olduğu artık ortaya çıkmıştı: Tünelin yan tarafındaki kafesli bir ızgara.

Lori kendini, "güneşe çıkma" diye düşünürken buldu.

Babette'in düşünceleri "bir şey olmaz" diye yanıtladı. Belli ki bu gözetleme noktasını daha önce de kullanmıştı. Çocuk tahliye umudu olmayan bir mahkûm gibi zamanın geçişini kolaylaştırmak için bulabildiği her eğlenceye dört elle sarılıyordu. Dünyaya buradan bakmak çocuğun oyalanma araçlarından biriydi ve gözlem noktasını iyi seçmişti. Izgara mezarlığın duvarlarına ve yollara doğrudan bakıyordu ama mozole duvarında doğrudan güneş ışığı almayacak bir konumdaydı. Babette dışarıdaki manzarayı daha iyi görebilmek için yüzünü ızgaraya iyice yaklaştırdı.

Lori konuşan dört adamdan üçünü görebiliyordu. Hepsi de üniformalıydı. Cesur konuşmalarına karşın hepsi de şu anda başka bir yerde olmayı ister gibiydi. Güpegündüz tepeden tırnağa silahlı ve güneşte emniyette oldukları halde rahatsızdılar. Nedenini tahmin etmek zor değildi. Eğer yoksul bir mahallede tutuklama yapıyor olsalardı tedirgin tedirgin sağa sola bakışların ve yüzlerindeki tiklerin yarısı bile olmazdı. Ama burası ölümün bölgesiydi ve kendilerini izinsiz girmiş gibi hissediyorlardı.

Lori, başka koşullar altında onların bu rahatsızlıklarından bir ölçüde keyif alabilirdi. Ama burada ve şimdi değil. Korkmuş insanların ve korkularından korkan insanların neler yapabileceğini biliyordu.

Babette'in "bizi bulacaklar" diye düşündüğünü duydu.

"Bulamayacaklarını umalım" diye yanıtladı.

"Ama bulacaklar" dedi çocuk. "Kâhin öyle söylüyor."

"Kim?"

Babette'in yanıtı Lori'nin Boone'u tünellerde izlediğinde gördüğü yaratığın görüntüsüydü. Larvamsı yaraları olan, boş bir hücredeki döşeginin üzerinde yatan canavar. Şimdi onu farklı koşullarda görüyordu. İki Gecedölü tarafından havaya kaldırılmıştı. Onu taşıyan Gecedölleri'nin terli kollarından aşağı yakıcı kanı akıyordu. Yaratık konuşuyordu ama Lori ne söylediğini duya-

madı. Kehanette bulunuyor olmalıydı. Kehanetlerinin arasında bu manzara da vardı.

"Bizi bulacaklar ve hepimizi öldürmeye çalışacaklar" diye düşündü çocuk.

"Peki başaracaklar mı?"

Babette sessizdi.

"Başaracaklar mı Babette?"

"Kâhin göremiyor, çünkü o da ölecekler arasında. Belki ben de ölürüm."

Düşüncenin sesi yoktu bu yüzden Lori'ye iyileştiremeyeceği ve direnemeyeceği saf bir hüznün dalgası olarak ulaştı.

Lori, adamlardan birinin arkadaşına yaklaştırmış sağlarında kalan bir mezarı işaret ettiğini fark etti. Mezarın kapısı hafif aralıktı. İçeride bir şey hareket ediyordu. Lori olacakları hissedebiliyordu, çocuk da öyle. Babette'in omurgasından bir titreme geçtiğini, çocuğun ızgara parmaklıklarını bir an sonra tanık olacakları dehşetin beklentisiyle sınıksız kavradığını hissetti. Birden iki adam mezar kapısını ardına kadar tekmeledi. İçeriden bir çığlık duyuldu ve biri yere düştü. Öndeki polis saniyeler içinde içeri dalmıştı, arkadaşı da hemen ardından içeri girdi. Gürültü ötekilerin de kapıya yönelmesine neden oldu.

İçerideki polis bağırıyordu. "Yoldan çekilin!" Kapıdakiler geri çekildi ve polis memuru, yüzünde memnun bir ifadeyle arkadan iten meslektaşıyla birlikte mahkûmu dışarı sürükledi.

Lori kurbanı yalnızca bir an için gördü ama keskin gözlü Babette bir düşünceyle mahkûmun adını söyledi.

"Ohnaka."

"Dizlerinin üzerine çok kahrolası herif" diyen en arkadaki memur tutuklunun bacaklarını diz üstü çökeceği biçimde tekmeledi. Adam yere düştü, güneşin geniş kenarlı şapkasını geçmemesi için başını eğik tutuyordu.

Pettine, "İyi iş Gibbs" diye sıırıttı.

"Eee, diğerleri nerede?" Dörtlünün en genci olan kızıl saçlı zayıf oğlan soruyordu.

"Yerin altında Tommy" dedi dördüncüsü. "Eigerman öyle söyledi."

Gibbs, Ohnaka'ya yaklaştı.

"Salağın bize göstermesini sağlarız." Tommy'nin yanındaki kısa boylu şişman adama baktı. "Sen soru sormakta iyisindir Cas."

"Şimdiye kadar karşı koyabilen olmadı" diye yanıtladı adam. "Yalan mı?"

"Doğru" dedi Gibbs.

Pettine, Ohnaka'ya döndü. "Seninle bu adamın ilgilenmesini ister misin?" Mahkûmdan ses çıkmadı.

"Duyduğunu sanmam" dedi Gibbs. "Ona sen sor Cas."

"Tabii."

"Onu iyice sorgula."

Cas, Ohnaka yaklaştı ve eğilip geniş kenarlı şapkayı adamın yüzünden çekti. Ohnaka hemen çığlık atmaya başladı.

"Kahrolası çeneni kapat" diye bağırان Cas adamın midesine bir tekme attı.

Ama Ohnaka'nın çığlıkları durmadı, güneşten korunmak için kollarını başının üzerinde kavuşturmuş, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Karanlığın yardımını almak için umutsuzca açık kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı ama genç Tommy ondan önce davranıp yolunu kesti.

"İyi iş Tommy!" diye uludu Pettine. "Git onu yakala Cas!"

Yine güneşe çıkmak zorunda kalan Ohnaka sanki nöbete tutulmuş gibi tir tir titremeye başlamıştı.

"Burada ne bok oluyor?" dedi Gibbs.

Mahkûmun kollarında artık başını koruyacak güç kalmamıştı. Dumanlar tüten güçsüz kollarının iki yana düşmesiyle Tommy adamlarla yüz yüze geldi. Çocuk polis konuşmadı yalnızca geriye sendeler gibi iki adım attı ve bunu yaparken de tüfeğini düşürdü.

Pettine, "Ne yapıyorsun salak herif?" diye bağırdı. Sonra uzanıp Ohnaka'nın yerdeki silahı almaması için adamın kolunu tuttu. O anın karmaşasında Lori daha sonra neler olduğunu göremedi ama Ohnaka'nın eti kırılmış gibiydi. Cas'dan bir tiksinti çığlığı duyuldu ve elini çeken Pettine'den öfkeli bir çığlık

geldi. Adamın elinden yere bir avuç dolusu kumaş ve toz döküldü.

Tommy, "Kahretsin nedir bu?" diye bağırdı. "Kahretsin! Kahretsin!"

"Kapa çeneni" dedi Gibbs ama oğlan denetimini kaybetmişti. Tekrar tekrar aynı şeyi yineliyordu.

"Kahretsin!"

Tommy'nin paniğinden etkilenmeyen Cas, Ohnaka'yı yine dizüstü çöktürmek için harekete geçti. Ama adama indirdiği darbe amacını fazlasıyla aştı. Ohnaka'nın dirseğinden kırılan kolu Tommy'nin ayaklarının dibine yuvarlandı. Tommy'nin çılgınlıkları öğürmeye dönüştü. Cas bile, gözlerine inanamıyormuş gibi başını sallayarak geri çekildi. Ohnaka dönüşü olmayan bir noktadaydı. Bacakları altında çözüldü, bedeni güneşin saldırısı altında zayıfladıkça zayıfladı. Ama en kötü çılgınlara neden olan artık Pettine'e dönmüş olan yüzüydü. Yüzündeki etler döküldü ve göz yuvarlarından beyni tutuşmuş gibi dumanlar çıkmaya başladı.

Artık ses çıkarmıyordu. Bedeninde bunun için güç kalmamıştı. Yere düşüverdi. Güneşin işini bir an önce bitirip kendisini bu ızdıraptan kurtarmasını ister gibi başını geri atmıştı. Taşa düşmeden önce sanki varlığını bir arada tutan son düğümde silah sesine benzer bir sesle koptu. Çürüyen artıkları kanlı bir toz ve kemik yığını halinde dört bir yana dağıldı.

Lori, hem kendi hem de çocuğun iyiliği için Babette'in başını çevirmesini istedi ama çocuk gözlerini kaçırmayı reddetti. Dehşet anları bittiğinde Ohnaka'nın parçaları yola dağılmıştı- sanki günışığıyla gelen ölümü bütün ayrıntılarıyla bilmek istermiş gibi yüzünü ızgaraya bastırmış duruyordu. Çocuk bakmaya devam ettikçe Lori de bakmak zorundaydı. Babette'in eklemlerindeki her titremeyi paylaştı, görüşünü bulandırması için tuttuğu gözyaşlarının tadını aldı. Ohnaka ölmüştü ama cellatlarının işleri henüz bitmemişti. Göreceği bir şeyler oldukça çocuk izlemeye devam edecekti.

Tommy üniformasının önüne sıçramış olan kusmukları

silmeye çalışıyordu. Pettine, Ohnaka'nın cesedinin bir parçasını tekmeliyor, Cas, Gibbs'in göğüs cebinden bir sigara alıyordu.

"Bana ateş ver" dedi. Gibbs gözlerini duman tüten parçalardan ayırmadan titreyen elini pantolonunun cebine sokup kibrit arandı.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim" dedi Pettine, neredeyse tuhaf bir şey olmamış gibi.

Gibbs, "Bu sefer altına sıçtın mı Tommy?" dedi.

Yanıt "Siktir git" oldu. Tommy'nin beyaz teni kıpkırmızıydı. "Cas, şefi çağırmanız gerektiğini söylediğinde haklıydı."

Pettine, "Eigerman'ın bir bok bildiği yok" diye konuşmaya katıldı. Ayaklarının dibindeki kırmızı tozlara tükürdü.

"Herifin yüzünü gördünüz mü?" dedi Tommy. "Bana nasıl baktığını gördünüz mü? Neredeyse ölüyordum. Beni oracıkta öldürecekti."

"Burada neler oluyor?" dedi Cas.

Gibbs'in yanıtı aşağı yukarı doğrudu.

"Günüşiği" dedi. "Böyle hastalıkların olduğunu duymuştum. Onu haklayan güneşti."

"İmkânsız be adam" dedi Cas. "Ben böyle bir şey ne duydum ne de gördüm."

"Pekâlâ şimdi görmüş ve duymuş olduk" dedi Pettine. Azımsanmayacak bir tatminle. "Bu hayal değildi."

Gibbs, "Eee, peki ne yapıyoruz?" Titreyen elleriyle yanan kibriti dudakları arasındaki sigaraya götürmekte zorlanıyordu.

"Başka var mı diye arayacağız" dedi Pettine. "Ve bulana kadar da bakacağız"

"Ben değil" dedi Tommy. "Ben kahrolası şefi çağırıyorum. Bu ucubelerden kaç tane olduğunu bilmiyoruz. Yüzlercesi olabilir. Sen kendin söyledin. Kahrolası bir ordunun saklanabileceğini söyledin."

Gibbs, "Bu kadar korktuğun ne" diye sordu. "Güneşin ona ne yaptığını gördün."

Tommy'nin karşılığı, "Evet, tabii. Ya güneş battığında ne olacak bok kafa?" oldu.

Kibritin alevi Gibbs'in parmaklarını yaktı. Adam küfre-
derek çöpü yere attı.

"Filmlerde gördüm" dedi Tommy. "Geceleri dışarı çıkan
yaratıklar..."

Gibbs'in yüzündeki ifadeye bakılırsa aynı filmleri o da
görmüştü.

"Belki de yardım istemelisin" dedi. "Ne olur ne olmaz."

Lori'nin düşünceleri aceleyle çocuğa seslendi.

"Rachel'i uyardılmalısın. Ona gördüklerimizi anlat."

Çocuk, "zaten biliyorlar" diye yanıtladı.

"Sen yine de anlat. Beni boş ver! Onlara anlat Babette, çok
geç olmadan."

"Seni bırakmak istemiyorum."

"Ben sana yardım edemem Babette. Sizden biri değilim.
Ben..."

Düşüncelerini engellemeye çalıştı ama çok geçti.

"Ben normalim. Güneş beni öldürmez. Ben yaşıyorum. İnsan-
nım. Sizden biri değilim."

Aceleyle verdiği bu yanıtı düzeltme fırsatı olmadı. Babet-
te ile bağlantısı aniden kesildi. Babette'in gözleriyle izlediği gö-
rüntü kayboldu ve Lori kendini yine mutfağın eşliğinde buldu.

Kafasının içinde sineklerin vızıltısını duyuyordu. Ama bu
vızıltı Midian'ın yankısı değil, gerçektir. Önündeki odada dört
dönüyorlardı. Onları buraya getiren kokunun ne olduğunu çok
iyi biliyordu. Açtılar ve yumurtalarını bırakacak yer arıyorlardı.
Midian'da gördüklerinden sonra yerde yatan cesede doğru bir
adım daha atmaya dayanamayacağını da çok iyi biliyordu.
Dünyasında çok fazla ölüm vardı, kafasının içinde ve dışında.
Bundan kaçamazsa aklını kaybedecekti. Açık havaya geri dön-
mek, rahatça nefes alabileceği bir yere çıkmak zorundaydı. Bel-
ki sıradan bir tezgâhtar kız bulup onunla hava hakkında, kadın
bağlarının fiyatı hakkında, sıradan olduğu sürece herhangi bir
şey hakkında konuşabilirdi.

Ama sinekler kulaklarında vızıldamayı yeğliyordu. Onları
kovmaya çalıştı. Ama yine de üstüne hücum ettikçe ettiler. Ka-
natlarına ölüm bulaşmıştı, bacakları ölümle kıpırmıyordu.

“Beni rahat bırakın” diye hıçkırdı. Ama heyecanı daha da fazla sineğin kendisine doğru gelmesine yolaçtı, sesinin gürültüsüyle fırınların arkasındaki yemek masalarından havalanarak üzerine geldiler. Zihni geri döndüğü gerçekliğe tutunmaya, bedeni dönüp mutfakı terk etmeye çabaladı.

Zihni de bedeni de başarısız oldu. Sinek bulutu üzerine geliyordu, o kadar çoktular ki, başlıbaşına bir karartı oluşturmuşlardı. Hayal meyal bu kadar çok olmalarının olanaksız olduğunu ve bu dehşeti karışmış aklının yarattığını fark etti. Ama bu düşünce onu çılgınlıktan koruyamayacak kadar uzağındaydı. Mantiği bu düşünceye uzandı, uzandı ama bulut artık üzerindediydi. Sineklerin bacaklarını yüzünde ve kollarında hissetti. Her neye bulaşmışlarsa Sheryl’in kanı, Sheryl’in safrası, Sheryl’in teri ve gözyaşları onun izini bırakıyorlardı. O kadar çoktular ki hepsi konacak yer bulamıyordu, bu yüzden dudaklarından içeri girmeye, burun deliklerinin içine ve gözlerinin üzerine yayılmaya başladılar.

Bir keresinde Midian’ı düşlediğinde, ölümler dünyanın dört bir yanından toz olarak gelmemişler miydi? Ve Lori de fırtınanın ortasında onlar tarafından okşanarak durmuş ve ölümlerin rüzgârda olduğunu bilerek mutlu olmamış mıydı? Şimdi ona eşlik eden rüya geliyordu: Birincisi ne denli kusursuzsa bu da o kadar dehşet vericiydi. Tozdan dünya karşılığında sineklerin dünyası. Anlayışsızlık ve körlüğün dünyası, gömülmeyen ölümlerin ve onları götürecek bir rüzgârın olmadığı bir dünya. Bu dünyada ölümlerle kendilerine ziyafet çeken ve onların üzerine yumurtalarını bırakıp üreyen sinekler vardı.

Ve Lori sinekleri tozlarla karşılaştığında hangisini tercih edeceğini biliyordu. Bilincini bütünüyle kaybederken Midian ölürse, buna izin verirse, Pettine, Gibbs ve arkadaşları Gecedölü’nün sığınağını kazarsa o zaman bir gün toz olduğunda gidecek bir yeri olmayacağını ruhuyla bedeninin sineklere kalacağını düşündü.

Sonra başı karolara çarptı.

XVIII

Masumların Gazabı

1

Eigerman için, parlak fikirlerle kenef sefasının kopmaz bir bağı vardı. En iyi, pantolonları ayak bilekleri seviyesindeyken düşünürdü. Sarhoşken pek çok kez, dinleyen herkese, iyi ve bilge kişiler bir araya gelip sıçacak olsa, dünya barışının sağlanacağını ve kansere çare bulunacağını söylemişti.

Ayıkken insan bedeninin bu en özel işlevini paylaşma düşüncesi onu dehşete düşürebilirdi. Tuvalet, insanın tek başına çabalayacağı, yüksek rütbeden kişilerin sorumluluklarını düşünmek için biraz zaman bulabilecekleri bir yerdi.

Önündeki kapının üzerindeki yazıları inceledi. Açık saçık lafların arasında yeni bir şey yoktu, ki bu da bir ölçüde yatıştırıcıydı. Hepsi de kaşınması gereken eski yaralardı. Bu, sorunları karşısında ona cesaret verdi.

Temel olarak iki taneydi. Birincisi ölü bir adamı göz altında tutuyordu. Bu da, duvar yazıları gibi eski bir hikâyeydi. Ama zombiler gece yarısı televizyonda gösterilen eski filmlere aitti, tıpkı karşısındaki açık saçık lafların tuvalet duvarına ait olması gibi. Gerçek dünyada yerleri yoktu. Ki bu da onu ikinci sorunla karşı karşıya getiriyordu: Midian'da kötü bir şeylerin olduğunu söyleyen panik içindeki Tommy Caan'ın telsiz mesajı. Bu ikisine, bir üçüncüsünü ekledi: Doktor Decker. İyi bir takım elbise giyiyor, iyi konuşuyordu ama adamda insanı tedirgin eden bir şeyler vardı. Eigerman tuvalette oturduğu ana kadar bu kuşkusunu itiraf etmemişti ama bir kez düşündüğünde kamışı kadar açıktı. Herif anlattığından daha fazlasını biliyordu. Yalnızca Ölü Adam Boone hakkında değil, Midian ve orada her ne oluyorsa.

Eğer Shere Neck'in en iyi adamlarına bir tuzak hazırlamışsa hesaplaşma zamanı geldiğinde pişman olacaktı.

Bu arada Şef'in bazı önemli kararlar vermesi gerekiyordu. Güne kahraman olarak başlamış, Calgary Canisi'nin tutuklanmasına liderlik etmişti ama içgüdüleri ona işlerin denetimden çıkabileceğini söylüyordu. Bütün bu işte pek çok değişken, yanıtsız kalmış pek çok soru vardı. Elbette kolay bir yol vardı. Edmonton'daki üstlerini arayıp bu boktan işi onların üstüne atabilirdi. Ama sorunu başkasına atarsa zaferden de vazgeçmiş olacaktı. Diğer seçenek şimdi harekete geçmekti. Tommy gece olmadan önce deyip durmuştu. Ne kadar zamanları vardı? Midian'ın ucubelerini kökünden kazımaları için üç dört saat. Başarırsa, takdir porsiyonlarını iki kat artırmayı başaracaktı. Aynı gün içinde hem kötü bir adamı adalete teslim etmiş hem de onun yardım aldığı pislik yuvasını temizlemiş olacaktı.

Ama yine yanıtsız kalan sorular baş kaldırıyordu ve hepsi de tatsızdı. Boone'u muayene eden doktorlara ve Midian'dan gelen raporlara güvenilecek olursa yalnızca hikâyelerde duyduğu şeyler bugün doğrudu. Yaşayan ölümler ve günüşiğinde ölen canavarlarla uğraşmak istiyor muydu?

Oturdu, sııttı ve seçeneklerini gözden geçirdi. Yarım saatini aldı ama sonunda bir karar verebildi. Her zamanki gibi, endişesi sona erdiğinde her şey ona basit göründü. Belki bugün dünya dünden biraz farklıydı ama yarın Allah'ın izniyle her şey eskisi gibi olacaktı. Ölümler mezarlarında yatacak, açık saçık laflar da ait olduğu yerde, duvarda kalacaktı. Eğer kaderi yönlendirme fırsatını geçirirsa bir daha, en azından basurlarına bakmaktan başka bir şey yapamayan yaşlı bir adam olana kadar, böyle bir fırsatı olmayacaktı. Bu yürekliliğini göstermesi için Allah'ın sunduğu bir fırsattı. Bunu görmezden gelemezdi.

İçinde yeni bir inançla kıcını sildi, pantolonunun düğmelerini ilikledi, sifonu çekip bu meydan okumayı bodoslama karışlamaya gitti.

2

"Benimle Midian'a gelip kazmaya başlayacak gönüllüler istiyorum Cormack."

"Ne zaman ihtiyacın var?"

"Şimdi. Fazla zamanımız yok. Barlardan başla. Holliday'i de yanına al."

"Onlara ne diyeceğim?"

Eigerman bunun üzerine bir an düşündü, ne söylenmeliydi.

"Mezar soyguncularını aradığımızı söyle. Bu durumda epeyi kişi katılacaktır. Silahı ve küreği olan herkes gelebilir. Adamları bir saat içinde toplamayı istiyorum. Yapabilirsen daha kısa sürede."

Cormack yola koyulurken Decker gülümsedi.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordu Eigerman.

"Tavsiyelerimi dinlediğine memnun oldum."

"Senin tavsiyen mi, Allah kahretsin."

Decker gülümsemekle yetindi.

"Defol buradan" dedi Eigerman. "Yapacak işlerim var. Kendine bir silah bulduğunda geri gel."

"Belki de öyle yaparım."

Eigerman, Decker'in gidişini izledikten sonra telefonu eline aldı. Midian'a gitmeye karar verdiğinden beri aramak istediği bir yer vardı. Daha önce bu numarayı çevirmek için bir nedeni olmamıştı. Ama şimdi numarayı çevirdi. Birkaç saniye sonra Peder Ashbery hattaydı.

"Nefes nefese kalmış gibisiniz Peder."

Ashbery arayanın kim olduğunu biliyordu.

"Eigerman."

"İlk tahminde bildin. Ne yapıyordun?"

"Dışarıda koşuyordum."

"İyi fikir. Kafandan kötü düşünceleri atmana yardımcı olur."

"Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi sanıyorsun? Bir rahip."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Ben böyle duymadım."

"Artık kefaret ödemiyorum, Eigerman. Allah günahlarımı affetti."

"Ona ne şüphe."

"Öyleyse beni rahat bırak."

"Kapama!"

Ashbery, Eigerman'ın sesindeki ani endişeyi hemen fark etti.

"Vay vay" dedi.

"Ne?"

"Bir sorunun var."

"Belki ikimizin de vardır."

"Yani?"

"Elinde haç, kutsal su her ne varsa alıp hemen buraya gelmeni istiyorum."

"Ne için?"

"Güven bana."

Ashbery bir kahkaha attı.

"Artık senin emrine amade değilim, Eigerman. İlgilenmem gereken bir cemaat var."

"Öyleyse bunu onlar için yap."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Kıyamet gününü vaaz ediyorsun değil mi? Pekâlâ Midian'da şu an bunun için hazırlanıyorlar."

"Kim hazırlanıyor?"

"Kim olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim bizim tarafımızda kutsal bir şeylerin olmasına ihtiyacımız olduğu ve sen de elimdeki tek rahipsin."

"Başının çaresine bak, Eigerman."

"Beni dinlemedin galiba. Ben burada ciddi bir işten söz ediyorum."

"Senin bu lanet oyunlarından bıktım. "

"Çok ciddiym, Ashbery. Eğer buraya kendi isteğinle gelmezsen seni zorla getiririm."

"Negatifleri yaktım, Eigerman. Artık özgürüm."

"Ben kopyaları sakladım."

Peder konuşmadı. Sonra, "Yemin etmiştin" dedi.

"Yalan söyledim" diye yanıtladı.

"Sen bir orospu çocuğusun Eigerman."

"Sen de dantelli iç çamaşırı giyiyorsun. Eee, ne kadar çabuk gelebilirsin?"

Sessizlik.

"Ashbery. Sana bir soru sordum."

"Bana bir saat ver."

"Kırk beş dakikan var."

"Allah seni kahretsin."

"İşte bunu sevdim. Allah korkusu olan bir hanım."

3

Eigerman, Cormack ve Holliday'in bir saat içinde ne kadar çok kişi topladığını görünce sıcaktan olmalı diye düşündü. Sıcak havada insanlar düzüşmek ya da öldürmek için istekli olurlardı. Shere Neck gibi bir kasabada haliyle, insan her istediğinde düzüşecek birini bulamazdı. Bugün bir-iki el ateş etme isteği hayli fazlaydı. Dışarıda, güneşin altında yirmi kadar adamın yanı sıra üç dört kadın da yolculuk için toplanmıştı. Bir de ek olarak Ashbery ve Kutsal Suyu vardı.

Bu bir saat içinde Midian'dan iki haber daha gelmişti. Bir Tommy'dendi, destek gelene kadar düşmanı denetim altında tutmada Pettine'e yardım etmesi için mezarlığa geri dönmesi emredilmişti. İkincisi bizzat Pettine'dendi. Eigerman'a Midian'da yaşayanlardan birinin kaçma girişimini haber veriyordu. Suç ortakları onların dikkatini dağıtırken ana kapıdan kaçmıştı. Bunu nasıl yaptıkları, yalnızca Pettine'in öksürüklerini değil, neden kaçağı takip etmediklerini de açıklıyordu. Birisi otomobillerin lastiklerini ateşe vermişti. Büyük yangın şu anda otomobillere sıçramıştı ve birazdan da raporun verildiği araca

ulaşacaktı. Pettine başka haber veremeyeceğini açıklıyordu ki bu sırada telsiz bağlantısı kesilmişti.

Eigerman, kalabalığın önlerindeki maceraya olan isteğini kaçırır korkusuyla bu bilgiyi kendine sakladı. Öldürmek herkes uyardı ama orospu çocuklarından bazıları karşılık verirse bu savaşa katılmaya fazla kimsenin istekli olmayacağını biliyordu.

Konvoy hareket ederken saatine baktı. Alacakaranlığa bir buçuk saat vardı. Midian'a ulaşmaları kırk beş dakika sürerdi, bu da geriye düşman geceyi kendi tarafına almadan onları haklayabilecekleri bir saat kırk beş dakika bırakıyordu. Eğer iyi örgütlenirlerse bu da yeterdi. Bunu rutin bir araştırma olarak ele almak en iyisiydi. Orospu çocuklarını ışığa çıkartıp ne olacağına bir bakmalıydılar. Korkak Tommy'nin yineleyip durduğu gibi paramparça oluyorsa bu, yaratıkların cehennem kadar kötü olduğuna ilişkin bir yargıcın ihtiyaç duyacağı tek kanıttı. Eğer öyle olmazsa, Decker yalan söylemişse ve Pettine yine uyuşturucu almışsa bütün bunlar boşunaysa vuracak birini bulurdu. Bu yüzden her şey boşuna sayılmazdı. Belki de gidip beş numaralı hücredeki nabızı atmayan, yüzü bembeyaz adamın, zombinin başına bir kurşun sıkardı.

Her ne olursa olsun bugünün gözyaşı akmadan sona ermesine izin vermeyecekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İyi Gece

Hiçbir kılıç sana dokunamaz. Benimkinden başka.
Âşkın Yemini
(Anonim)

Dost Olmayan Bir Yüz

1

Neden uyanmak diye bir şey vardı? Neden kendine gelmek diye bir şey vardı? Sığındığı bu adsız yerde durmaksızın batamaz mıydı? Ama burası onu istemiyordu. İstemeden bu durumdan, yaşam ve ölümün bildik acısına uyandı.

Sinekler gitmişti. En azından bu bir şeydi. Ayağa kalktı, bedenini taşıyamıyordu ve bu ona utanç veriyordu. Elbiselerindeki pislikten kurtulmaya çalışırken birinin ona seslendiğini duydu. Anlaşılan kendi kendine uyanmamıştı. Biri ona seslenmişti. Dehşetle bir an sesin Sheryl'e ait olduğunu düşündü, sinekler en sonunda amaçlarına ulaşmış ve onu çıldırtmış olmalıydılar. Ama sesi ikinci kez duyduğunda başka birini düşündü: Babette. Çocuk ona sesleniyordu. Lori mutfığa sırtını dönerek caddeye çıkmak için molozların arasından ilerledi. İlk geçişinden bu yana ışık değişmiş, uykuya karşı direnmeye çalıştığı sırada saatler geçmişti. Düştüğünde kırılan saati bu konuda hiçbir şey söylemiyordu.

Cadde hâlâ ılıktı ama öğle sıcağı çoktan geçmişti. Öğle sona eriyordu. Alacakaranlık fazla uzakta olamazdı.

Bir kez bile arkasına bakmadan yürümeye başladı. İçeride nasıl bir gerçeklik buhranına kapılmışsa, onu bundan çıkaran Babette'in sesi olmuştu ve tuhaf bir biçimde kendini hafiflemiş hissediyordu, sanki dünyanın işleyişi hakkında bir şey kafasında netleşmişti.

Fazla üzerinde düşünmesine gerek yoktu, ne olduğunu biliyordu. Çok önemli bir parçası, yüreği ya da aklı, ya da her ikisi Midian ve içinde yaşayan her şeyle barışmıştı. Yeraltı odala-

rındaki hiçbir şey, yanmış binada karşılaştıkları kadar, yani Sheryl'in bedeninin yalnızlığı, kurtlanmış cesedin kokusu, bütün bunların kaçınılmaz oluşu kadar acı verici olmamıştı. Bütün bunlarla karşılaştırıldığında Midian'ın değişen, yeniden oluşan canavarları yarının bedeninin elçileri, dünün hatırlatıcıları, gelecek için umut veriyordu. Bu yaratıklar kıskanılacak yeteneklere sahip değil miydi? Uçabilme gücü, değişme gücü, hayvanların durumunu bilme, ölüme meydan okuma?

Başka insanlarda gıpta ettiği, kıskandığı her şey artık anlamsız görünüyordu. Kusursuz anatomi rüyası -pembe dizilerdeki yüzler, arka sayfa güzellerinin vücudu- onu gerçek mutluluk vaatleriyle oyalamıştı. Boş vaatler. Vücut güzelliğini, gözler parlaklığını koruyamazdı. Hepsi yok olmaya mahkûmdu.

Ama yasak benliğinin bir parçası canavarlar sonsuza kaddı. Değişen, geceyarısına ait karanlık benliği. Onlardan biri olmaya can atıyordu.

Yine de uzlaşmak zorunda olduğu daha pek çok şey vardı. Sweetgrass Motel'inde ilk elden tanık olduğu, insan etine duydukları açlık bunlardan biriydi. Ama anlamayı öğrenebilirdi. Bir anlamda başka seçeneği yoktu. İç dünyasını tanınmayacak kadar değiştiren bir bilgi onu etkilemişti. Artık yetişkinliğin ve genç kadınlığın sakinliğine geri dönüş yoktu. İleri gitmek zorundaydı. Ve bu gece, bu, yaklaşan gecenin neler getireceğini görmek için boş caddede ilerlemek anlamına geliyordu.

Caddenin karşı tarafında motoru boşa çalışan bir otomobil dikkatini çekti. Otomobile baktı. Hava sıcak olmasına karşın bütün camlarının kapalı olması tuhaftı. Sürücüyü göremiyordu. Bütün camlar ve arka pencere kalın bir kir tabakasıyla kaplıydı. Ama içini rahatsız edici bir şüphe kemirmeye başlamıştı. Otomobildeki kişinin birini beklediği açıktı. Ve caddede kendisinden başka kimse olmadığı göz önüne alınacak olursa bu kişi büyük olasılıkla kendisiydi.

Eğer öyleyse sürücüsü tek bir kişi olabilirdi çünkü orada olmasının bir nedeni olduğunu tek bir kişi biliyordu: Decker.

Koşmaya başladı.

Motor vites değiştirdi. Lori arkasına baktı. Otomobil park

ettiği yerden ayrılıyordu. Ağırdan alıyordu çünkü acele etmesi için bir neden yoktu. Caddede kimsecikler yoktu. Yardım alabileceği bir yer olmalıydı ama ne yöne koşacağını bilmiyordu. Üstelik otomobil aradaki mesafeyi çoktan yarılamıştı. Otomobilin kendisine yetişeceğini biliyordu ama yine de arkasında giderek yaklaşan motor sesiyle birlikte koştu. Jantların kaldırımın kenarına sürtünürken çıkardığı sesi duyabiliyordu. Sonra otomobil yanında belirdi. Adım adım onunla ilerliyordu.

Kapı açıldı. Lori koşmayı bırakmadı. Otomobil hâlâ yanında ilerliyordu. Kapısı betonu çizmeye başlamıştı.

Sonra içeriden bir davet geldi.

“Gir içeri.”

Alçak herif ne kadar da soğukkanlıydı.

“Tutuklanmadan önce içeri girer misin?”

Decker değildi. Bunu yavaş yavaş değil bir anda fark etti. Otomobilin içinden seslenen Decker değildi. Koşmayı bıraktı, göğsü nefes alma çabasıyla inip kalkıyordu.

Otomobil de durdu.

“Kim?..” demeye çalıştı ama kalan nefesi konusunda ciğerleri pinti davrandığı için sorusu yarım kaldı.

Yine de bir yanıt aldı.

“Boone’un dostuyum.”

Hâlâ açık kapıya yaklaşmakta tereddüt ediyordu. Adam, “Babette seni nasıl bulacağımı söyledi” diye devam etti.

“Babette mi?”

“İçeri girer misin? Yapacak işlerimiz var.”

Kapıya yaklaşırken adam konuştu. “Sakın bağırma.”

Ses çıkaracak kadar nefesi yoktu ama içeriinin karanlığında adamın yüzünü gördüğünde yapmak istediği bağırıktı. Bu, Midian’ın yaratıklarından biriydi kuşkusuz. Ama tünellerde gördüğü muhteşem yaratıklarla hiçbir akrabalığı yoktu. Adamın görünüşü korkunçtu, yüzünün derisi soyulmuş gibi kıpkırmızıydı, çığ böbreğe benziyordu. Eğer başka türlü olsaydı, sahte görüntüleri bildiği için ona güvenemeyebilirdi ama bu yaratığın hiçbir şeyi yalan değildi: Yarası acımasız bir dürüstlüktü.

“Adım Narsis” dedi. “Kapıyı kapar mısın lütfen? Işığın içeri girmesini önlüyor. Ve de sineklerin.”

2

Hikâyesini ya da ana hatlarını anlatması iki buçuk blok sürdü. Boone'la hastanede tanışması, Midian'a gitmesi, orada Boone'la tekrar karşılaşması ve birlikte Midian'ın yasalarını çiğneyip yerüstüne çıkmaları. Bu maceradan kalan bir de anısı vardı: Midesinden öyle bir yara almıştı ki bir hanımın böyle bir şeyi görmesi düşünülemezdi bile.

"Yani seni de Boone gibi sürdüler öyle mi?"

"Denediler" dedi. "Ama ben vazgeçmedim, affedilmeyi umuyordum. Sonra polisler gelince şöyle düşündüm: Eh, olanlardan biz sorumluyuz. Gidip Boone'u bulmaya çalışmalıyım. Başlattığımız şeyi durdurmaya çalışmalıyız."

"Güneş seni öldürmüyor mu?"

"Belki öleli çok olmadı ama hayır, dayanabiliyorum."

"Boone'un hapiste olduğunu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Bu yüzden çocuktan seni bulmama yardım etmesini istedim. Birlikte onu dışarı çıkarabiliriz diye düşündüm."

"Bunu nasıl yapacağız allahaşkına?"

Narsis, "Bilmiyorum" diye itiraf etti. "Ama denesek iyi olur. Ve hızlı da davranmalıyız. Şimdiye kadar Midian'a varmışlardır ve kazmaya başlamaları uzun sürmez."

"Boone'u çıkarabilsek bile ne yapabilir ki?"

"O, Vaftizci'nin bölmesine girdi" diyen Narsis parmağını dudağına ve kalbine götürdü. "Baphomet'le konuştu. Duyduğum kadarıyla bunu yapıp da sağ kalan tek kişi Lylesburg. Bençe Vaftizci'nin öğreteceği birtakım hileleri var. Bu yıkımı durdurmamıza yardımcı olacak bir şeyler."

Lori bölmeden çıkan Boone'un yüzünü gözünün önüne getirdi.

"Baphomet'in ona bir şey söylediğini sanmıyorum" dedi Lori. "Boone kaçarken canını zor kurtardı."

Narsis bir kahkaha attı.

"Kaçtı öyle değil mi? Sence bir nedeni olmasa Vaftizci buna izin verir miydi?"

"Pekâlâ... öyleyse ona nasıl yaklaşacağız? Kaçmaması için bir sürü önlem almışlardır."

"Komik olan nedir?"

"Şimdi ne olduğunu unutuyorsun" dedi Narsis. "Güçleri var."

Lori, "*Unutmuyorum*" diye yanıtladı. "Yalnızca bilmiyorum."

"Sana söylemedi mi?"

"Hayır."

"Midian'a gitti çünkü kan döktüğünü sanıyordu..."

"Bu kadarını tahmin edebiliyorum."

"Elbette kan man dökmemişti, masumdu. Bu da onu yem yapıyordu."

"Yani ona saldırdıklarını mı söylemek istiyorsun?"

"Neredeyse ölüyordu ama kaçtı, en azından kasabaya kadar."

"Orada da Decker onu bekliyordu" dedi Lori, hikâyeyi bitirerek ya da başlatarak. "Kurşunlar onu öldürmediği için çok şanslı."

Lori'nin, Boone'un canını zor kurtardığını söylemesinden bu yana Narsis'in yüzünden eksiltmediği gülümseme kayboldu.

Narsis "Kurşunların onu öldürmediğini..." dedi. "Söylemekle ne kastediyorsun? Midian'a neden geri döndü sanıyorsun? Neden bu kez mezarlara girmesine izin verdiler sanıyorsun?"

Lori ona hiçbir şey anlamadan baktı.

"Anlamıyorum" dedi anlamamayı umarak. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Peloquin onu ısırdı" dedi Narsis. "Peloquin onu ısırdı ve bulaştırdı... sıvı kanına geçti..." Konuşmayı bıraktı. "...Devam etmemi istiyor musun?"

"Evet."

"Sıvı kanına girdi. Ona bazı güçler verdi. Açlığı verdi. Ve tabutundan kalkıp..."

Lori'nin yüzündeki şok ifadesini görünce cümlesinin sonuna doğru sözcükleri yumuşadı.

Lori "O ölü mü?" diye mırıldandı.

Narsis başını salladı.

"Bunu anladığınızı sanıyordum. Daha önce onun... canını zor kurtardığınızı söylerken şaka yaptığınızı sanmıştım..." Sessizliğe gömüldü.

"Bu kadarı fazla" dedi Lori. Eli kapı kolunun üzerinde yumruk olmuştu ama kolu çekecek gücü yoktu. "...çok fazla."

"Ölüm kötü değil" dedi Narsis. "Farklı bile değil. Yalnızca... beklenmedik."

"Deneyiminden mi konuşuyorsun?"

"Evet."

Lori'nin eli kapı kolundan aşağı düştü. En son kuvvet kırıntısı da uçup gitmişti.

"Lütfen beni yarı yolda bırakma" dedi Narsis.

Ölü, hepsi ölüydü. Kollarında olanların, aklında olanların hepsi...

"Lori. Konuş benimle. Bir şeyler söyle elveda bile olsa."

"Bu konuda nasıl.... şaka yapabilirsin?" diye sordu.

"Komik değilse, ne peki? Hüzünlü mü? Üzülmek istemiyorum. Gülümse olur mu? Aşık çocuğu kurtaracağız, sen ve ben."

Yanıt vermedi.

"Sessizliğin evet anlamına mı geliyor?"

Hâlâ yanıt vermiyordu.

"Öyleyse evet olarak kabul ediyorum."

Zorlanmış

Eigerman, Midian'a daha önce yalnızca bir kez, Boone'u takip eden Calgary polisine destek sağlamak için gitmişti. Decker'le tanışması da o zamana rastlıyordu. Decker, hastasını saklandığı yerden çıkmaya kandırmak için hayatını tehlikeye atan günün kahramanıydı. Başarısız olmuştu elbette. Her şey Boone'un ortaya çıkar çıkmaz infaz edilmesiyle sona ermişti. Eğer dünyada ölmeyi hak eden biri varsa o da bu adamdı. Eigerman hiçbir bedende bu kadar çok kurşun saymamıştı. Ama Boone ölmemişti en azından ölü olarak kalmamıştı. Kalbi atmadan, rengi çiğ balık rengine, çevrede dolaşmıştı.

Hastalıklı işler. Düşüncesi bile Eigerman'ın tüylerini diken diken ediyordu. Tabii bu gerçeği kimseye itiraf edecek değildi. Hatta kendilerine sakladıkları sırları olan otomobilinin arka koltuğundaki, doktora ve rahibe bile. Ashbery'ninkini biliyordu. Adam kadın iç çamaşırları giymeyi seviyordu. Eigerman bunu rastlantı eseri öğrenmiş ve ne zaman bir iki günahından arınma ihtiyacı oluyorsa rahibin üzerinde bir güç olarak kullanmıştı. Ama Decker'in sırları bir muammaydı. Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu, Eigerman'ınki kadar, suçluluk duygusunu kolay tanıyabilen bir gözün bile bir şey anlaması olanaksızdı.

Şef aynayı düzelterek kendisine somurtkan bir bakış fırlatan Ashbery'e baktı.

"Hiç şeytan çıkardın mı?" diye sordu rahibe.

"Hayır."

"Hiç yapılırken izledin mi?"

Yine, "Hayır."

"Ama inanıyorsun öyle değil mi?"

"Neye?"

"Cennete ve cehenneme, Allah aşkına."

"Koşullarını tanımla."

"Ha?"

"Cennet ve Cehennem demekle ne *kastediyorsun*?"

"Allah'ım, ben lanet bir tartışmaya girmek istemiyorum. Sen bir rahipsin, Ashbery. Şeytana inanman gerek. Doğru değil mi Decker?"

Doktor homurdandı. Eigerman üstelemeye devam etti.

"Herkes hayatta açıklayamayacağı bir şeyler görmüştür öyle değil mi? Özellikle de doktorlor haksız mıyım? Birdenbire başka bir dilde konuşmaya başlayan hastaların olm..."

"Öyle bir şey olduğunu söyleyemem" diye yanıtladı Decker.

"Bu doğru, değil mi? Bütünüyle bilimsel olmalı, değil mi?"

"Öyle diyebilirim."

"Öyle diyebilirsin. Ya Boone için ne dersin?" diye sıkıştırdı Eigerman. "Lanet bir zombi olmak da bilimsel mi?"

Decker "Bilmiyorum" diye mırıldandı.

"Eh, şuna da bak. Elimde Şeytan'a inanmayan bir rahip ve bilimi kış deliğinden ayıramayan bir doktor var. Bu durumda içimin rahat etmesi gerekiyor sanırım."

Decker tepki vermedi. Ashbery aynını yapmadı.

"Gerçekten bir şeyler olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" dedi. "Terliyorsun."

Eigerman "Şansını zorlama tatlım" dedi. "Yalnızca şu küçük şeytan kovma kitabını bul. O ucubelerin her nereden geldilerse oraya geri dönmelerini istiyorum. Bunun nasıl yapılacağını biliyor olmalısın."

Ashbery "Bu günlerde bunların başka açıklamaları da var Eigerman" diye yanıtladı. "Salem'de değiliz. Birilerini yakmaya gitmiyoruz."

Eigerman dikkatini yine Decker'a çevirdi ve bir sonraki sorusunu daha yumuşak bir sesle ortaya attı.

"Sen ne düşünüyorsun Doktor? Belki de zombiyi senin divana oturtmalıyız ha? Hiç kızkardeşini düzmek isteyip istemediğini soralım." Eigerman, Ashbery'e şöyle bir baktı. "Ya da kızkardeşinin iç çamaşırlarını giymek isteyip istemediğini?"

"Bence gerçekten de Salem'e *gidiyoruz*" diye yanıtladı Decker. Sesinde Eigerman'ın daha önce duymadığı bir alttan

alta ima vardı. "Ve bence neye inanıp inanmadığım umrunda değil. Ben ne dersem diyeyim onları zaten yakacaksın."

"İyi bildin" dedi Eigerman, gırtlaktan gelen bir kahkahayla.

"Ve bence Ashbery haklı. Deli gibi *korkuyorsun*."

Bu kahkahanın sönmesine neden oldu.

"Sersem herif" dedi Eigerman sessizce.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde katettiler. Eigerman konvoyun başında hızını artırdı, Decker genişliğinin an be an azalmasını izledi, Ashbery birkaç dakika düşündükten sonra Dua Kitabının ince sayfalarını karıştırarak Şeytan Kovma Ayinleri aradı.

2

Pettine onları nekropolis kapısının kırk metre uzağında bekliyordu. Yüzü hâlâ yanmakta olan otomobillerin dumanıyla kararmıştı.

Eigerman "Durum nedir?" diye sordu.

Pettine mezarlığa doğru bir bakış fırlattı.

"Adamın kaçmasından sonra her şey sakın. Ama bir şeyler *duyduk*."

"Ne gibi şeyler?"

"Sanki bir karınca yuvasının üzerindeymişiz gibi" dedi Pettine. "Yerin altında bir şeyler hareket ediyor. Buna hiç şüphe yok. Duyabildiğin kadar hissedebiliyorsun da."

Sonraki otomobillerden birinden gelen Decker tartışmaya katılarak Pettine'in sözünü kesti ve doğrudan Eigerman'a hitap etti.

"Güneş batmadan önce bir saat yirmi dakikamız var."

"Hesap yapmasını biliyorum" dedi Eigerman.

"Eee, kazmaya başlayacak mıyız?"

"Ben söylediğimde, Decker."

"Decker haklı Şef," dedi Pettine. "Bu orospu çocukları güneşten korkuyor. Bana sorarsan, güneş battıktan sonra burada olmayı hiçbirimiz istemeyiz. Aşağıdakilerin sayısı hayli fazla."

"Bu boku temizleyene kadar burada kalacağız" dedi Eigerman. "Kaç kapı var?"

"İki. Büyük olan ve kuzey doğu tarafında bir tane daha var."

"Pekâlâ. Öyleyse kaçmalarına engel olmak o kadar da zor olmasa gerek. Kamyonlardan birini ana kapının önüne getirin. Kimsenin dışarı çıkmadığından emin olmak için duvarın etrafına adam koyarız. Bütün çıkışları kapadıktan sonra saldırı için içeri gireriz."

Pettine, Ashbery'e bakarak, "Görünüşe göre işi sağlama almışsın" dedi.

"İyi bildin."

Eigerman rahibe döndü.

"Suyu kutsayabilirsin değil mi? Kutsal yapabilirsin yani?"

"Evet."

"O zaman yap. Kutsa. Adamlara dağıt. Eğer kurşunlar işe yaramazsa ihtiyacımız olabilir. Ve sen, Decker, ayak altından çekil. Bu artık polisin işi."

Emirlerini veren Eigerman mezarlık kapılarına doğru yürüdü. Tozlu toprakta ilerlerken Pettine'in *kannca yuvasıyla* ne kastettiğini çabucak anladı. Yerin altında bir şeyler oluyordu. Hatta akla diri diri gömülenleri getiren sesler bile duydu. Bir kere böyle bir şey ya da böyle bir şeyin sonuçlarını görmüştü. Yerin altında çığlıklar attığı duyulan bir kadını kurtarmaya yardım etmişti. Kadının bağırarak için bir nedeni vardı: Doğum yapmış ve tabutunda ölmüştü. Çocuk bir ucubeydi ama yaşamıştı. Şimdi herhalde bir akıl hastanesindeydi. Ya da belki burada, bu orospu çocuklarıyla birlikte toprak altındaydı.

Eğer öyleyse hayatının geri kalan dakikalarını altı parmağıyla hesaplamaya başlayabilirdi. Kafalarını çıkarır çıkarmaz beyinlerine bir kurşun sıkıp onları dosdoğru geldikleri yere tekmeleyecekti. Gelsinler bakalım. Korkmuyordu. Gelsinler bakalım. Hele bir kurtulmak için kazmaya başlasınlar.

Tekmelemeye hazırды.

3

Decker tedirgin olmaya başlayana kadar ekiplerin örgütlenmesini izledi. Sonra tepeye biraz tırmanıp geride durdu. Diğerlerinin iş yapmasını seyretmekten nefret ediyordu. Kendisini güçsüz hissediyor, onlara gücünü göstermek istiyordu. Ve bu da her zaman tehlikeli bir dürtüydü. Cinayet sırasında yaşadığı sertleşmeyi, yalnızca canını kaybetmek üzere olan gözler mutlaka görüyordu o zaman bile gördüklerini anlatırlar korkusuyla, baktıklarında o gözleri silmek zorunda kalıyordu.

Mezarlığa arkasını dönüp kendini gelecek planlarıyla oyaladı. Boone'un mahkemesi bittiğinde Maske'nin işine yeni baştan başlamak için serbest olacaktı. Bundan sonra sahasını genişletecekti. Manitoba ve Saskatchewan'da belki de Vancouver'da katliam yapacak yerler bulurdu. Yalnızca düşünmek bile zevkten kudurmasına neden oldu. Taşıdığı evrak çantasının içinde Dügme Surat'ın gümüş dişleri arasından iç geçirişini neredeyse duyabiliyordu.

Maske'ye "Şşşt" dediğini duydu.

"Efendim?"

Decker döndü. Pettine ondan bir metre ötede duruyordu.

Polis sordu. "Bir şey mi dedin?"

"Mahvolacak" dedi Maske.

Decker "Evet" diye yanıtladı.

"Ne dediğini duymadım."

"Kendi kendime konuşuyordum."

Pettine omuz silkti.

"Şeften haber getirdim. İçeri girmek üzere olduğumuzu söylüyor. Bize yardım etmek ister misin?"

"Ben *hazırım*" dedi Maske.

"Hayır" dedi Decker.

"Seni suçlamıyorum. Sen yalnızca deli doktoru musun?"

"Evet. Ne oldu?"

"Yakında doktora ihtiyacımız olabilir. Savaşmadan teslim olmayacaklardır."

"Yardım edemem. Kan görmeye bile dayanamam."

Evrak çantasından gürültülü bir kahkaha geldi, o kadar

gürültülüydü ki Decker, Pettine'in duyduğundan emindi. Ama hayır, duymamıştı.

Pettine "Öyleyse fazla yaklaşmasan iyi olur" dedi ve savaş alanına dönmek üzere ilerledi.

Decker çantasını göğsüne çekti ve sıkı sıkı tuttu. İçeride fermuarın açılıp kapandığını, açılıp kapandığını duyabiliyordu.

"Lanet çeneni kapa" diye fısıldadı.

"Beni kilitleme" diye sızlandı Maske. "Bu gece değil. Kan görmek istemiyorsan bırak ben senin için bakayım."

"Yapamam."

"Bana borcun var" dedi. "Beni Midian'da bundan mahrum ettin, hatırladın mı?"

"Başka şansım yoktu."

"Şimdi var işte. Bırak biraz hava alayım. Bundan hoşlanacağını biliyorsun."

"Görülürüm."

"Öyleyse yakında."

Decker yanıt vermedi.

"Yakında!" diye bağırdı Maske avaz avaz.

"Şşttt."

"Yalnızca söyle."

"...lütfen..."

"Söyle."

"Evet. Yakında."

Ah O Arzu

1

Beş numaralı hücredeki mahkûmu korumak için karakolda iki kişi bırakılmıştı. Eigerman'ın verdiği talimatlar açıktı. Ne olursa olsun, içeriden ne duyarlarsa duysunlar hücrenin kapısını açmayacaklardı. Ne de dışarıdan gelen biri, yargıç, doktor, hatta bizzat Allah bile, tutukluya ulaşamayacaktı. Ve bu emirleri uygulamak için güç kullanmak gerekirse Cormack ve Koestenbaum'a cephaneliğin anahtarı verilmiş ve karakolun güvenliğinin tehlikeye girmesi durumunda gerekeni yapmaları için tam yetki tanınmıştı. İki polis buna şaşırılmamıştı. Shere Neck büyük olasılıkla bir daha Boone gibi vahşet kayıtlarına geçmesi kesin olan bir tutuklu görmeyecekti. Ve eğer gözaltındayken hapisten kaçarsa Eigerman'ın adı bir kıydan diğerine lanetlenirdi.

Ama bütün hikâye bundan ibaret değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Şef tutuklunun durumu hakkında kesin bir şey söylememişti ama söylentiler almış yürümüşü. Adam bir tür *ucubeydi* sahip olduğu güçler, kilitli ve sürgülü bir kapının ardında olmasına karşın onu bir tehlikeye dönüştürüyordu.

Bu nedenle Koestenbaum hücrenin önünde nöbet tutarken Cormack memnuniyetle karakolun önünü koruyordu. Karakol fethedilmez bir kale gibiydi. Bütün kapılar ve pencereler kilitliydi. Artık her şey elde tüfekli birliklerin Midian'dan dönmelerini beklemeye kalmıştı.

Fazla da uzun sürmezdi zaten. Midian'da bulmaları beklenebilecek insan müsveddelerini, uyuşturucu müptelalarını, sapıkları, radikalleri birkaç saat içinde yakalar ve konvoy nöbeti devralmak üzere yola koyulmuş olurdu. Sonra yarın tutukluyu

teslim almak üzere Calgary'den bir ekip gelir ve her şey sakınle-
şip eski haline dönerdi. Cormack polislik işine şu an olduğu gi-
bi oturmak ve terlemek için girmemişti. Bu işi, yaz gecelerinde
arabayı South ve Emmet'in köşesine sürüp profesyonellerden
birini yarım saatliğine aletini emmesi için zorladığında hissetti-
ği kaygısızlık duygusu için yapıyordu. Yasayı bu yüzden seviyor-
du. Bu kuşatma altındaki kale saçmalığı için değil.

"Yardım edin" dedi bir ses.

Sözcükleri oldukça net bir biçimde duydu. Konuşan -bir
kadın- hemen kapının dışındaydı.

"Bana yardım edin, lütfen."

Rica o kadar dokunaklıydı ki duymazdan gelemezdi. Tüfe-
ği ateşlenmeye hazır bir biçimde kapıya gitti. Kapıda cam ya da
bir delik yoktu bu yüzden eşikte duran kişiyi göremiyordu ama
kadının sesini yine duydu. Önce bir hıçkırık sesi, sonra da git-
tikçe yavaşlayan bir biçimde tık tık diye vuruldu.

"Başka bir yere gitmelisin" dedi. "Sana şu anda yardım
edemem."

Kadının "Yaralıyım" dediğini sandı ama emin değildi. Ku-
lağını kapıya dayadı.

"Beni duymadın mı?" diye sordu. "Sana yardım edemem.
Eczaneye git."

Yanıt olarak bir hıçkırık bile gelmedi yalnızca en hafifin-
den bir nefes sesi.

Cormack kadınları severdi. Patron ve para kazanan kişi
rolünü oynamayı severdi. Hatta fazla çaba göstermesi gerekme-
diği sürece de kahraman rolü oynamayı da. Yardım için yalva-
ran bir kadına kapıyı açmamak yapısına aykırıydı. Kadının sesi
genç ve çaresiz gibi geliyordu. Onun kırılğanlığını düşündü-
ğünde sertleşen organı kalbi değildi. Önce Koestanbaum'un Ei-
german'ın emirlerinin çiğnendiğini görmemesi için ortalıkta
olmadığından emin oldu, sonra fısıldadı:

"Bekle biraz."

Kapının sürgüsünü yukarıdan ve aşağıdan açtı.

Yalnızca bir santim aralamıştı ki aralıktan uzanan elin

başparmağı yüzünü yırttı. Az kalsın gözüne isabet edecekti ama fışkıran kanla birlikte bütün dünyası kıpkırmızı oldu. Yarı kör bir halde dışarıdaki gücün kapıyı itmesiyle hızla geri sendeledi. Ama tüfeği elinden bırakmadı. Önce kadına (ıskaladı), sonra da yanındaki adama ateş etti. Adam kurşunlardan kaçmak için yarı çömelmiş bir halde üzerine atladı. İkinci kurşun ilki kadar başarısız olmasına karşın kan akıttı. Ama hedefinin kanını değil. Yere parçaları sıçrayan kendi botunun içindeki kendi eti ve kemiği idi.

"Allah kahretsin!"

Dehşetinden tüfeğin parmakları arasından kaymasına izin verdi. Dengesini kaybetmeden eğilip silahı yerden alamayacağını bildiğinden dönüp tabancasının durduğu masasına doğru tek ayak üzerinde hoplamaya başladı.

Ama gümüşparmak ondan önce masaya ulaşmış, kurşunları vitamin hapi gibi yutuyordu.

Savunmasından mahrum kalıp birkaç saniye sonra yere yıkılacağını anlayınca ulumaya başladı.

2

Beş numaralı hücrenin dışında, Kostenbaum görev yerinden ayrılmadı. Emirler kesindi. Karakolun içine açılan kapının ötesinde ne olursa olsun, yerinden ayrılmayacak ve hücreyi her türlü saldırıya karşı savunacaktı. Cormack ne kadar bağırsıra bağırsın böyle yapmaya kararlıydı.

Sigarasını söndürdü, hücre kapısının üzerindeki küçük demir perdeyi iterek gözetleme deliğinden baktı. Katil son birkaç dakikada yer değiştirmişti. Tavana yakın küçük pencereden içeri sızan zayıf günışığından kaçır gibi adım adım köşeye çekilmişti. Artık daha fazla kaçabileceği bir yer yoktu. Köşeye kıvrılmış, kendi dünyasındaydı. Hareket etmesi dışında en başından beri olduğu gibi görünüyordu: Yıkılmış. Tehlikeli görünmüyordu.

Elbette görünüş aldatıcıydı. Koestanbaum bunu iyi bile-

cek kadar uzun süredir üniforma giyyordu. Ama birinin yenik düştüğünü de görebilirdi. Cormack bir çığlık daha attığında Boone başını kaldırıp bakmadı bile. Yalnızca göz ucuyla kendisine doğru emekleyen günışığını izleyip titredi.

Koestenbaum gözetleme deliğinin perdesini kapadı ve Cormack'a saldıranların -her kimdilerse- gelecekleri kapıyı izlemek için döndü. Onu hazır bir halde bulacaklardı, silahlar patlamadan teslim olmayacaktı.

Son direnişini planlamak için fazla zamanı olmadı çünkü bir patlama sesiyle birlikte kapının yarısı dağılarak çevreyi duman ve tahta kıymıklarıyla doldurdu. Koestenbaum kendisine doğru birinin geldiğini görerek ateş etti. Adam kapıyı parçalamakta kullandığı tüfeği bir kenara atıp ellerini kaldırdı, Koestenbaum'un gözlerine doğru geniş bir kavis çizen elleri *parlıyordu*. Koestenbaum saldırganın yüzünü görecektik kadar -bandaj altında ya da toprak altında olması gereken bir şey gibiydi- duraksadıktan sonra ateş etti. Mermi hedefini buldu ama adam yavaşlamadı bile ve Koestenbaum ikinci bir kez ateş edemeden duvara yapıştırılmıştı. Derisi yüzülmüş surat kendi yüzünden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Şimdi adamın elinde gördüğü parlaklığın ne olduğunu fazlasıyla açık bir biçimde gördü. Sol gözünden yalnızca birkaç santim ötede bir kanca duruyordu. Kasıklarının orada bir tane daha vardı.

"Hangisi olmadan yaşamak istersin?"

Koestenbaum görme organıyla cinsel organı arasında bir seçim yapamadan bir kadın sesi duyuldu. "Gerek yok."

"İzin ver" dedi Narsis.

"Ona engel ol" diye mırıldandı Koestenbaum. "Lütfen... ona engel ol."

Kadının görebildiği kısımları normaldi ama o bluzun altında ne olduğu konusunda Koestenbaum bahse girmek istemezdi. Bir kaltaktan daha fazla sayıda göğsü olduğu kesindi. Ucubelerin elindeydi.

"Boone nerede?" dedi.

Taşaklarını, gözünü ya da başka bir organını tehlikeye at-

manın gereği yoktu. Mahkûmu o yardım etse de etmese de bulurlardı.

“Burada” diyerek bakışlarını beş numaralı hücreye çevirdi.

“Ya anahtarlar?”

“Kemerimde.”

Kadın uzanıp anahtarları aldı.

“Hangisi?” diye sordu.

Koestenbaum “Mavi etiketlisi” diye yanıtladı.

“Sağol.”

Yanından geçip kapıda durdu.

“Bekle...” dedi Koestenbaum.

“Ne var?”

“Söyle beni rahat bıraksın.”

“Narsis” dedi.

Kancanın biri gözünün yanından çekildi ama diğeri hâlâ kasıklarından onu dürtüyordu.

Narsis, “Çabuk olmalıyız” dedi.

Kadın, “Biliyorum” diye yanıtladı.

Koestenbaum kapının ardına kadar açıldığını duydu. Kadının hücreye adım attığını gördü. Başını çevirirken yumruk suratına yapıştı ve çenesi üç yerinden kırılmış bir halde yere düştü.

3

Cormack da aynı yumruktan yemişti ama yumruk geldiğinde zaten düşmek üzere olduğundan bütünüyle bilincini kaybetmek yerine yalnızca sersemlemişti, bu nedenle çabucak kendine geldi. Kapıya doğru emekledi ve elleriyle tutunarak ayağa kalktı. Sonra da caddeye sendeledi. İşten eve dönenlerin trafiği azalmıştı ama hâlâ her iki yönde de ilerleyen araçlar vardı ve kollarını kaldırmış bir halde caddenin ortasına doğru tek ayağı üzerinde zıplayan bir polis memurunun görüntüsü trafik akışını ani fren sesleriyle durdurdu.

Araç sürücüleri ve yolcuları yardımına geldikleri sırada Cormack kendini yaralamasından doğan gecikmiş şokun bedenini etkilediğini hissetti. Yardımına koşanların söyledikleri sersemlemiş zihnine manasız sözcükler olarak ulaştı.

Birinin şöyle dediğini sandı (umdu): “Gidip silahımı alayım.”

Ama emin değildi.

Dili döndüğü kadar suçluları nerede bulacaklarını söylediğini umdu (böyle olması için dua etti) ama bundan daha da az emindi.

Ama gözleri kararırken, yaralı ayağından akan kanların onları saldırganlara götürecek bir iz bırakmış olması gerektiğini fark etti.

Rahatlayarak bayıldı.

4

Lori, “Boone” diye seslendi.

Üstü çıplak -göğsü yara izleriyle doluydu ve göğüs uçlarından biri kopmuştu- sararmış vücudu Lori ona seslendiğinde titredi ama başını kaldırıp ona bakmadı.

“Kıpırdamasını sağla olur mu?”

Narsis kapıda durmuş mahkûma bakıyordu.

“Eğer bağırmaya devam edersen bunu yapmayacağım” dedi Lori. “Bizi biraz yalnız bırak.”

“Ağanagaya zaman yok”

“Dışarı çık.”

“Tamam tamam.” Narsis teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Gidiyorum.”

Kapıyı kapadı. Şimdi Boone ile yalnız kalmıştı. Yaşayan ve ölü.

“Ayağa kalk” dedi.

Boone titremekten başka bir şey yapmadı..

“Ayağa kalkar mısın? Fazla zamanımız yok.”

“Öyleyse bırak beni.”

Lori bu isteği duymazdan geldi ama sessizliğini bozmuş olmasını da gözardı etmedi.

“Konuş benimle” dedi.

“Geri dönmemeliydin” dedi. Her sözcüğünden yenilgi okunuyordu. “Bir hiç uğruna kendini tehlikeye attın.”

Bunu beklemiyordu. Sweetgrass Moteli’nde onu bırakıp yakalanmasına neden olduğu için öfke, buraya Midian’dan biriyle geldiği için belki şüphe bekleyebilirdi ama bu zorlukla konuşan, dayak yemiş bir boksör gibi omuzları düşük bir köşede oturan bitkin yaratığı değil. Otelde, gözleri önünde kendi bedeninin kurallarını değiştiren adam neredeydi? O çabası gücü ve iştah neredeydi? Değil dudaklarına et götürmek, kendi başını bile zor kaldırıyor gibiydi.

Aniden anladı, sorun buydu. O yasak et.

“Hâlâ tadını alabiliyorum.”

Sesinde öyle çok utanç vardı ki, geçmişte kalan insanlığı, dönüştüğü şeyden tiksiniyordu.

“Bunun sorumlusu sen değilsin” dedi Boone’a. “Kendinde değildin.”

Boone “Şimdi kendimdeyim” diye yanıtladı. Hareket etmesini önlemek istercesine tırnaklarını kollarına batırıyordu. “Kendimi kaybetmeyeceğim. Burada oturup beni ipe çekmeye gelmelerini bekleyeceğim.”

“Bunun sana bir yararı olmaz Boone” diye hatırlattı.

“Allah’ım...” Sözcükler gözyaşlarına dönüştü. “Her şeyi biliyor musun?”

“Evet, Narsis bana anlattı. Sen ölüsün. Öyleyse asılmak istemenin bir yararı yok. Seni öldüremezler.”

“Bir yolunu bulurlar” dedi. “Başımı keserler. Beynime bir kurşun sıkırlar.”

“Böyle konuşma!”

“İşimi bitirmek zorundalar, Lori. Beni bu eziyetten kurtarmak zorundalar.”

“Ben senin eziyetinden kurtulmanı istemiyorum.”

"Ama ben istiyorum!" diye yanıtladı, ilk kez Lori'nin yüzüne bakmıştı. Lori yüzünü görünce kaç kişinin ona tapmış olduğunu hatırladı ve neden olduğunu anladı. Acı onun kemiklerinden, gözlerinden daha ikna edici bir havari bulamazdı.

"Bir çıkış yolu istiyorum" dedi. "Bu bedenden çıkmak istiyorum. Bu yaşamı istemiyorum."

"Yapamazsın. Midian'ın sana ihtiyacı var. Yok oluyor Boone."

"Bırak yok olsun! Hepsi yok olsun. Midian ölüp gömülmesi gereken şeylerle dolu bir delik yalnızca. Bunu biliyorlar, hepsi biliyor. Yalnızca doğru olanı yapacak cesaretleri yok."

Lori "Hiçbir şey doğru değil" dediğini duydu (ne kadar da ilerlemişti bu kasvetli görüşe varana kadar), "hissettiğin ve bildiğin dışında."

Boone'un küçük öfkesi yatıştı. Yerini alan hüznün her zamankinden daha derindi.

"Kendimi ölü *hissediyorum*" dedi. "Hiçbir şey *bilmiyorum*."

"Bu doğru değil" diye yanıtladı ve hücreye girdiğinden beri ilk kez ona doğru birkaç adım attı. Boone, Lori'nin kendisine vurmasını bekliyormuş gibi sindi.

"Beni *biliyorsun*" dedi. "Beni *hissediyorsun*."

Lori, Boone'un kolunu tutup onu kendine çekti. Elini yumruk yapmasına fırsat vermeden avcunu midesine koydu.

"Beni iğrendirdiğini mi sanıyorsun Boone? Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?"

Adamın elini göğüslerine götürdü.

"Seni hâlâ istiyorum Boone. Midian da seni istiyor ama ben seni daha çok istiyorum. Soğuksan seni soğuk istiyorum. Ölüysen ölü olarak istiyorum. Ve eğer sen bana gelmezsen ben sana gelirim. Beni vurmalarına izin veririm."

"Hayır" dedi.

Boone'un elini artık daha hafif kavıyordu. Boone istese elini kaçırabilirdi ama ona dokunmayı tercih ediyordu. Eliyle eti arasında yalnızca bluzunun incecik kumaşı vardı. Lori kumaşı irade gücüyle yok edebilmeyi istedi, böylece Boone göğüslerinin arasını okşayabilirdi.

“Er ya da geç bizi bulacaklar” dedi.

Blöf yapmıyordu. Dışarıdan sesler geliyordu. Linç kalabalığı. Belki canavarlar sonsuza kadar yaşıyordu ama onların avcılarları da kalıcıydı.

“Her ikimizi de yok edecekler Boone. Seni olduğun şey yüzünden. Beni de seni sevdiğim için. Ve ben seni bir daha kollarıma alamayacağım. Ben bunu istemiyorum Boone. Aynı rüzgârda toz olup gitmemizi istemiyorum. Seni, *bedeninle* istiyorum.”

Dili amacını aşmıştı. Bu kadar açık ifade etmek istemişti ama artık söylenmişti ve doğrudu. Bundan utanmıyordu.

“Beni reddetmene izin veremem Boone” dedi. Sözcükler kendi kendilerini harekete geçirerek Lori’nin elini Boone’un soğuk başına götürdü. Gür saçlarından bir tutam yakaladı.

Boone ona karşı koymadı. Onun yerine Lori’nin göğsünün üzerindeki eli bluzunun üzerinde kapandı. Kadının önünde diz çökerek yüzünü kasıklarına gömdü ve sanki onu giysilerinden temizleyip içine tükürük ve ruh olarak bir arada girmek istemişçesine yaladı.

Lori kumaşın altında sıırılsıklamdı. Boone, arzusunun kokusunu alıyor, söylediklerinin yalan olmadığını biliyordu. Tekrar tekrar cinsel organını ya da cinsel organını örten kumaşı öpüp durdu.

“Kendini affet Boone” dedi.

Başını salladı.

Sağını daha sıkı kavrayıp Boone’u kokusunun verdiği hazdan uzaklaştırdı.

“Söyle” dedi. “Kendini *affettiğini* söyle.”

Aldığı hazdan başını kaldırdı. Daha konuşmadan Lori onun yüzündeki utanç ağırlığının kalkmış olduğunu gördü. Ani gülüşünün ardında canavarın gözleriyle göz göze geldi. Koyuydular ve Lori’ninkilere bakarken daha da koyulaştılar.

Bakışı kalbini sızlattı.

“Lütfen...” dedi. “Sev beni...”

Boone bluzu çekiştirerek yırttı. Tek bir hamleyle eli açılan

boşluktan sütyeninin altında göğsüne gitti. Bu delilikti elbette. Eğer bir an önce dışarı çıkmazlarsa kalabalığın eline düşeceklerdi. Ama en baştan beri onu bu toz ve sinek çemberine çeken şey delilik değil miydi? Yolculuğunun dönüp dolaşıp onu bu yeni çılgınlığa getirmiş olmasına neden şaşıırıyordu ki? Boone'suz yaşamaktansa bu daha iyiydi. Bu hemen her şeyden daha iyiydi.

Boone ayağa kalkıyordu. Soğuk ağzıyla Lori'nin göğüs ucunu saklandığı yerden çıkardı. Dil ve dişlerin kusursuz alışverişiyle onlarla oynadı. Ölüm onu bir âşık yapmıştı. Çamurun bilgisini vermiş, nasıl uyandıracağını öğretmişti. Her yerindeydi. Bedenine yapışmış kalçaları küçük daireler çiziyor, dili göğüslerinden köprücük kemiğinin arasındaki ter çanağına kayıyor, boğazının kıyısını dolaşıp dudaklarını buluyordu.

Lori hayatında yalnızca bir kez böylesine bir açlık hissetmişti. Yıllar önce New York'ta, adını hiçbir zaman öğrenemediği ama elleri ve dudakları onu kendisinden daha iyi tanıyan bir adamla tanışmış ve düzüşmüştü.

Birbirlerinden ayrıldıklarında adama "Benimle bir içki içer misin?" diye sormuştu.

Adam ona neredeyse acıyarak, sanki kurallardan böylesine bihaber olan biri acı çekmeye mahkûmmuş gibi "hayır" demişti. Lori giyinip gitmesini izlemişti. Sorduğu için kendine, böylesine tecrübeli bir mesafe koyduğu için adama kızgındı. Ama haftalar boyu aynı adamı hayal etmiş ihtiras saatlerini tekrar tekrar aklında yaşamış ve onları yine yaşamak istemişti.

İşte hepsi buradaydı. Boone o karanlık köşenin kusursuzluğa ulaşmış âşığıydı. Soğuk ve ateş gibi, ısrarcı ve dikkatli. Lori bu kez âşığının adını biliyor ama yine de ona tuhaf geliyordu. Ve Lori, Boone'un sahip olma arzusu ve kendi ihtirası arasında Boone'dan önce hayatına giren bütün âşıkların yanıp kül olduğunu hissetti. Artık içinde dillerinin ve penislerinin değdiği yerlerde yalnızca külleri vardı ve Lori onlar üzerinde bütününüle güç sahibiydi.

Boone fermuarını açıyordu. Lori, sert organını eline aldı. Elini, yandan taşaklarına ve sünnet halkasının hassas etine

doğru götürdü. Bu noktayı okşadı, dudakları arasına girip çıkan dilinin hareketine denk düşen küçük hareketler. Sonra aynı ani dürtüyle oynaşma zamanı sona erdi. Boone, Lori'nin eteğini kaldırarak külodunu yırtıyordu. Parmakları kısa bir süre önce Lori'nin kendi parmaklarını koyduğu yere gidiyordu. Lori, Boone'u duvara itip, pantolonunu kalçasına kadar indirdi. Sonra bir eli omuzlarına dolanmış, bir eli gözden kaybolmadan önce kamışının ipeksiliğinin tadını çıkarırken onu içine aldı. Boone bu hıza karşı koydu, aralarında Lori'yi bir anda çığlık atma noktasına getiren doyumsuz bir irade savaşı oldu. Hiçbir zaman bu kadar açık olmamış ya da bu kadar açık olma ihtiyacını hissetmemişti.

Sonra gerçekten başladı. Vaatlerden sonra kanıt. Sırtını duvara yaslayarak Lori'yi üzerine alacak bir açı aldı. Yüzünü yaladı. Boone sıırttı. Yüzüne tükürdü. Gülümsedi ve tükürüğüne karşılık verdi.

Lori *"Evet"* dedi. *"Evet. Devam et. Evet."*

Bütün yapabildiği doğrulamaktı. Salyasına evet, penisine evet, ölümdaki bu hayata ve ölümden sonsuza kadar mutluluğa evet.

Yanıtı, sözsüz hareketi, kenetlenmiş dişleri ve kırışmış alnıydı. Boone'un yüzündeki ifade vajinasının kasılmasına yol açtı. Aldığı zevk karşısında Boone'un gözlerini kapadığını görmek, mutluluğunu görmenin onu patlama noktasına getirdiğini bilmek. Birbirleri üzerinde öyle bir güçleri vardı ki. Lori hareketiyle Boone'dan hareket talep ediyordu. Boone'un başının yanındaki tuğlayı kavramıştı böylece penisi boyunca kalkıp tekrar inebiliyordu. Daha zevkli bir acı olamazdı. Hiç durmasını istiyordu.

Ama kapıda bir ses vardı. Uğuldayan kafasının içinde duyabiliyordu.

"Çabuk olun."

Narsis'di.

"Çabuk olun." Boone, onu da sesinin arkasından gelen linç etmeye hazır kalabalığın sesini de duydu. Lori'nin yeni ritmine uydu ve inişini karşılamak için kalçalarını kaldırdı.

Lori "Gözlerini aç" dedi.

Boone sırtarak emre itaat etti. Lori'nin gözlerine bakmak onun için çok fazlaydı. Boone'un gözlerine bakmak Lori için fazlaydı. Anlaşmaya uyuldu ve vajinasının içinde penisinin başı kalana kadar ayrıldılar. Bir an her an ayrılacakmış gibi kaldılar ardından bir kez daha bütünüyle birleştiler.

Lori aldığı zevkle bağırdı ama Boone çığlığını diliyle boğdu ve orgazmlarını ağızlarının içine kapadı. Ama aşağıda öyle değildi. Aylar sonra serbest kalan menisi Lori'yi doldurdu ve taşarak bacaklarından aşağı aktı.

Onları iki kişilik dünyalarından çıkaran Narsis oldu. Kapıyı açmıştı. Onları hiçbir utanç belirtisi olmadan izliyordu.

"Bitti mi?" diye sordu.

Boone dudaklarını Lori'nin dudakları üzerinde ileri geri gezdirerek tükürüğünü bir yanağından diğerine bulaştırdı.

"Şimdilik" dedi gözlerini Lori'den ayırmadan.

"O zaman gidebilir miyiz?"

"Ne zaman olursa. Nereye olursa."

Yanıt hemen geldi. "Midian'a."

"Midian'a öyleyse."

Âşıklar ayrıldı. Lori külodunu çekti. Boone hâlâ sert olan penisini, üzerindeki pantolonuna sığdırmaya çalıştı.

"Dışarıda epeyi bir kalabalık birikti" dedi Narsis. "Onları nasıl atlatacağız?"

"Hepsi aynı" dedi Boone, "...hepsi korkuyor."

Sırtı Boone'a dönük olan Lori havada bir değişiklik sezdi. Bir gölge iki yanındaki duvarlara tırmanıyor sırtına yayılıyor, ensesini, belkemiğini, kalçalarını öpüyordu.

Bu Boone'un karanlığıydı. Boyuna ve enine karanlık kendisiydi.

Narsis'in bile ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Vay canına" diye mırıldandı ve kapıyı açarak geceyi serbest bıraktı.

Kalabalık eğlenceye susamıştı. Tabanca ve tüfeği olanlar otomobillerinden kapıp getirmişlerdi. Bagajlarında ip bulunduracak kadar talihli olanlar düğüm atmaya çalışıyorlardı. İpi ya da silahı olmayanlar ise taş toplamıştı. Haklı olduklarını görmek için Cormack'ın karakolun zeminine dağılmış ayağının parçalarını görmeleri yeterliydi. Grubun liderleri -kendilerini hemencecik doğal ayrımla tayin etmişlerdi (daha yüksek sesleri ya da daha güçlü silahları vardı)- bu kırmızı alanda dikkatle ilerliyorlardı ki hücrelerin yakınından gelen bir ses dikkatlerini çekti.

Kalabalığın arkasından biri bağırırmaya başladı. "*Vurun şu pislikleri.*"

Liderlerin hedef arayan gözlerine ilk takılan Boone'un karanlığı değil Narsis'in yüzü oldu. Narsis'in berbat suratı karşısında birkaçından tiksinti ifadeleri ve çoğunluğundan hemen öldürülmesini talep eden sesler geldi.

"*Vurun kahrolasıyı*"

"*Kalbine nişan al!*"

Liderler duraksamadı. Üç kişi ateş etti. Kurşunlardan biri Narsis'in omzunu delip geçince kalabalıktan sevinç sesleri yükseldi. Bu ilk yaralanmayla cesaret bulanlar karakola doluştu. Arkadakiler biraz kan görmeye hevesliydi, öndekiler ise hedeflerinden bir damla bile kan akmadığını neredeyse hiç fark etmediler. Yere de düşmemişti bunu *görebiliyorlardı*. Bir ikisi bu durumu düzeltmek için Narsis'in üzerine bir şarjör boşalttı. Kurşunların çoğu hedefini bulmadı ama hepsi değil.

Hedefi bulan üçüncü kurşunla birlikte oda, masanın üzerindeki lambanın ampulünü patlatan ve tavandan toz yağmasına neden olan bir öfke kükremesiyle sarsıldı.

Bu sesle birlikte karakolun kapısından içeri adım atmak üzere olan bir iki kişi fikrini değiştirdi. Birden, komşularının ne düşüneceğine aldırmandan açık havaya çıkmak için kapıya üşüştüler. Caddede hava hâlâ aydınlıktı, dışarısı, sesi duyan her insanın tüylerini ürperten soğuk korkuyu ısıtacak kadar sıcaktı.

Ama en öndekiler için geri dönüş yoktu. Kapının önü kapalıydı. Kükremenin sahibi karakolun arkasındaki karanlıktan çıkarken tek yapabilecekleri direnmek ve silahlarıyla nişan almaktı.

Adamlardan biri o sabah Sweetgrass Moteli'nin önünde olanları görmüştü ve ortaya çıkan adamın tutuklanan katil olduğunu biliyordu. Adını da biliyordu.

"Bu o" diye bağırmaya başladı. "Bu Boone!"

Narsis'e isabet eden ilk kurşunu atan adam tüfeğini nişan aldı.

Birileri "Öldürün onu!" diye bağırırdı.

Boone daha önce de vurulmuştu. Hem de defalarca. Göğsüne saplanan ve sessiz kalbini yaralayan bu küçük kurşun onun için hiçbir şeydi. Gülüp geçti ve ilerlemeye devam etti. Dışarı verdiği nefesle içinde değişimi hissetti. Bedeni sıvılaştı. Damlalara bölündü ve bambaşka bir şeye dönüştü. Yarı Pelouquin'den gelen hayvan, bir kısmı Lylesburg gibi bir gölge savaşçı bir kısmı da nihayet sanrılarıyla barışan deli Boone'du. Ve ah, bu olasılığın serbest kaldığını ve affedildiğini hissetmek, bu insan sürüsünün üzerine yürümek ve önünde çil yavrusu gibi dağıldıklarını görmenin zevki.

Isıların kokusunu aldı ve acıktı. Korkularını görüp bundan güç aldı. Kendilerine ne büyük bir güç bahsediyorlardı şu insanlar. Kendilerini iyinin ve kötünün, doğal ve doğal olmayanın hakemleri kılıp, düzmece kanunlarla kendi zalimliklerini haklı gösteriyorlardı. Ama şimdi bağırsakları en eski korkuyu, *av olma* korkusunu hatırlarken çok daha basit bir yasayı işbaşında görüyorlardı.

Düzensiz safları arasında panik yayılırken önünde dağıldılar. Kan isteyen ulumalar korku ulumalarına dönüşürken karmaşanın içinde tüfekler ve taşlar unutuldu. Kaçma telaşı içindeki birbirlerini ezerek, önlerindeki iterek, yumrukleşarak caddeye çıkmaya çabaladılar.

Tüfekli adamlardan biri yerinden kımıldamıyordu. Korkudan olduğu yerde donakalmıştı. Her neyse, Boone'un şişme-

ye başlayan eli silahını alınca bu dehşetin karşısında daha fazla durmamak için kendini kalabalığın içine attı.

Dışarıdaki caddeye hâlâ günüşiği hâkimdi. Boone ışığa çıkmaktan kaçınsa da Narsis'in aldırıldığı yoktu. Önlerinde açılan yoldan ışığa çıktı ve kaçışan kalabalığın arasından fark edilmeden geçip otomobile ulaştı. Boone insanların tekrar toplanmaya başladığını görebiliyordu. Karşı kaldırımda günüşiğinden ve canavardan uzak olmalarından cesaret bulan bir grup yeniden toplanmış, saldırıya geçmeyi düşünüyormuşçasına hararetle tartışıyordu. Yere düşmüş silahlar toplanıyordu. Boone'un değişiminin getirdiği şokun geçmesi ve yeniden saldırıya geçmeleri an meselesiydi.

Ama Narsis hızlıydı. Lori kapıya ulaştığında otomobili geri geri sürüyordu. Boone, Lori'nin daha fazla ilerlemesini engelledi, gölgesinin dokunuşu (arkasından bir duman gibi sürükliyordu) Lori'nin, değişim geçiren bedeni karşısında duyabileceği bütün korkuyu silip süpürüyordu. Aslında, Lori kendini onunla bu biçimdeyken sevişmenin, bacaklarını gölge ve kalbindeki canavar için açmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederken buldu.

Otomobil kapıya ulaşmıştı ve egzoz dumanları içinde acı bir frenle durdu.

Boone "Git!" diye bağırarak onu kapıdan dışarı itti, gölgesi düşmanın görüşünü bulandırmak için kaldırımı kaplamıştı. Bunun nedeni de vardı. Lori kendini otomobilin içine atarken bir kurşunla arka pencere parçalandı, bunu bir taş yağmuru izledi.

Boone yanına gelmiş, otomobilin kapısını kapatıyordu.

"Peşimizden gelecekler!" dedi Narsis.

Boone'un yanıtı "Bırak gelsinler" oldu.

"Midian'a mı?"

"Artık bir sır değil."

"Doğru."

Narsis ayağını gaz pedalına bastırdı ve otomobil hızla ilerledi.

"Madem gelmek istiyorlar" dedi Boone, dört otomobilden oluşan bir grup takibe başlamıştı, "Biz de onları cehenneme götürürüz."

Dönüştüğü yaratıktan gelen sesi gırtlaktandı ama sözlerini izleyen kahkaha Boone'un kendi kahkahasıydı, sanki her zaman bu canavara ait olmuştu. İnsanlığının kaldırabileceğinden daha esrik bir ruh haliydi ve en sonunda amacını da yüzünü de bulmuştu.

Maskenin Zaferi

1

Eigerman bir daha böyle bir gün yaşamazsa, Allah onu yanına çağırduğunda şikâyet edecek fazla bir şeyi olmayacağını düşündü. Önce Boone'un zincirlenmiş görüntüsü. Sonra yüzünün yarın sabah ülkedeki bütün gazetelerin baş sayfasında yer alacağını bilerek kameraların karşısına bebekle birlikte çıkması. Ve şimdi de bu: Alevler içindeki Midian'ın görüntüsü.

Yeraltında her ne yaşıyorsa dışarı çıkartmak için mezarların oluklarından yanan benzin dökmek Pettine'nin fikriydi ve oldukça da iyi bir fikirdi. Sonuç her ikisinin umduğundan da iyi oldu. Dumanlar yoğunlaşıp alevler yayılmaya başladığında, düşmanın lağım çukurlarından dışarı çıkmaktan başka çaresi kalmamıştı ve bunu yaptıklarında da çoğu, Allah'ın iyi güneşi altında göz açıp kapayana kadar paramparça olmuştu.

Ama hepsi değil. Bazılarının dışarı çıkmak için hazırlık yapacak zamanı olmuştu. Kendilerini ışığa karşı buldukları her şeyle korumaya çalışmışlardı ama çabaları boşunaydı. Mezarları mühürlenmişti: Kapılar korunuyordu, duvarlara adamlar yerleştirilmişti. Güneşe karşı kanatlarını ve başlarını örtmüşlerdi ama gökyüzüne doğru kaçamadan alevlerin arasına geri püskürtüldüler.

Farklı koşullar altında Eigerman bu manzaradan aldığı keyfi bu kadar açıkça göstermezdi. Ama bu yaratıklar insan değildi, bu kadarı, güvenli bir mesafeden bile açıkça görülebiliyordu. İşe yaramaz, Allah'ın lanetlediği yaratıklardı. Hiçbiri birbirinin aynı değildi. Azizler bile bu yaratıkların yenildiğini görünce kahkaha atardı. Şeytanı yenmekle Allah'ın kendisi de eğlenmez miydi?

Ama sonsuza kadar süremezdi. Çok yakında gece olacaktı. Gece olduğunda düşmana karşı en güçlü savunmaları ortadan kalkacaktı, o zaman işler tersine dönebilirdi. Gece boyunca yanması için alevleri bırakmak ve şafakta sağ kalanları deliklerinden çıkarmak ve işlerini bitirmek üzere dönmek zorunda kalacaklardı. Duvarlar ve kapıların güvenliğini sağlayan haçlar ve kutsal suyla, şafak sökmeden kaçma şansları olmazdı. Canavarları bozguna uğratan gücün hangisi olduğundan emin değildi: Alevler, su, günüşiği, inanç hepsi ya da birkaçının birleşimi. Onu ilgilendiren tek şey başlarını ezme gücüne sahip olduğuydu.

Tepenin aşağısından gelen bir çığlık Eigerman'ın düşüncelerini böldü.

"Bunu durdurmak zorundasınız!"

Bağırان Ashbery idi. Görünüşüne bakılırsa alevlere fazla yaklaşmıştı. Yüzü haşlanmış gibi kıpkırmızı, ter içindeydi.

Eigerman, "Neyi durdurayım?" diye bağırdı.

"Bu katliamı."

"Ben katliam falan görmüyorum."

Ashbery, Eigerman'ın yalnızca birkaç metre uzakta olmasına karşın, aşağıdan gelen gürültüleri bastırmak için bağırarak zorundaydı. Ucubelerin çığlıkları ve alevler zaman zaman ısıdan kırılan bir mezar taşı ya da yıkılan bir mozolenin daha yüksek gürültüsüyle kesiliyordu.

"Hiç şansları yok!" dedi Ashbery avaz avaz.

Eigerman "Zaten olmaması gerekiyor" dedi.

"Ama aşağıda kimlerin olduğunu bilmiyoruz! Eigerman! Kimi öldürdüğünü bilmiyorsun!"

Şef sıırttı.

"Pekâlâ biliyorum" dedi Eigerman. Gözlerinde, Ashbery'nin yalnızca kuduz köpeklerde gördüğü bir bakış vardı. "Ölüleri öldürüyorum. Bunun nesi yanlış olabilir? Ha? Bana cevap ver, Ashbery. Ölülerin gömülü kalmasını sağlamak nasıl yanlış olabilir?"

"Aşağıda çocuklar var, Eigerman" diye yanıtladı Ashbery. Parmağıyla Midian'ı işaret ediyordu.

“Ah evet, lamba gibi gözleri olan çocuklar! Ve dişleri! Orosu çocuklarının dişlerini gördün mü? Bunlar Şeytan’ın çocukları Ashbery.”

“Sen aklını kaçırmışsın.”

“Buna inanacak kadar taşaklı değilsin, değil mi? Hiç taşakların yok!”

Rahibe doğru bir adım attı ve siyah cüppesini yakaladı.

“Belki de bizden çok onlara benziyorsundur” dedi. “Öyle mi Ashbery? Doğanın çağrısını hissediyorsun, öyle mi?”

Ashbery cübbesini Eigerman’ın elinden kurtarmaya çalıştı. Cübbe yırtıldı.

“Pekâlâ...” dedi. “Seninle makul bir biçimde konuşmaya çalıştım. Madem cellatların, içlerinde böylesine Allah korkusu taşıyor, o zaman belki Allah’ın elçisi onları durdurabilir.”

“Adamlarımı rahat bırak!” dedi Eigerman.

Ama Ashbery tepeden inmeye başlamıştı ve sesi gürültüyü bastırdı.

“Durun!” diye bağırdı. “Silahlarınızı bırakın!”

Ana kapıların önünde, olayların tam ortasındaiken Eigerman’ın kuvvetlerinin çoğunluğu Ashbery’i görebiliyordu. Çoğu evlilik ya da vaftiz törenlerinden bu yana kiliseye adım atmamış olsa da şimdi rahibi dinlediler. Son bir saatte gördüklerine bir açıklama getirilmesini istiyorlardı. Bunlar arkalarına bakmadan kaçacakları manzaralardı ama hayal meyal kendilerine ait olduğunu anladıkları bir dürtü, dudaklarında çocukluk dualarıyla görev yerlerini bırakmalarına engel oluyordu.

Eigerman adamlarının sadakatının geçici olduğunu biliyordu. Ona kanunlara saygı duydukları için değil, arkadaşlarının önünde kaçmaktan korktukları için itaat ediyorlardı. İtaat ediyorlardı çünkü kanatları kopuk sineğin büyüğü gibi çaresiz varlıkların eziyetini görmekten büyülendiklerini inkâr edemiyorlardı. İtaat ediyorlardı çünkü itaat etmek, etmemekten daha kolaydı.

Ashbery fikirlerini değiştirebilirdi. Cüppeye ve hitabet sanatına o sahipti. Eğer durdurulmazsa her şeyi mahvedebilirdi.

Eigerman tabancasını kılıfından çıkardı ve rahibin peşinden tepeden inmeye başladı. Ashbery'nin sesi daha da yükselmişti.

"Allah'ın istediği bu değil" diye bağırdı. "Ve sizin istediğiniz de bu değil. Ellerinizde masum kanı olmasını mı istiyorsunuz?"

Ölene kadar rahip, diye düşündü Eigerman, hâlâ vicdana yükleniyor.

"Kapa çeneni zevzek herif" diye gürledi.

Ashbery'nin böyle yapmaya niyeti yoktu, özellikle de seyircileri avcunun içine almışken.

"Oradakiler hayvan değil" dedi. "Onlar insan. Ve siz sırf bu manyak istediği için onları öldürüyorsunuz."

Allah'a inanmayanlar için bile rahibin sözlerinin bir ağırlığı vardı. Pek çoğunun aklından geçen ama ifade edemediği bir kuşkuyu dile getiriyordu. Yarım düzine sivil, otomobillerine yöneldi. Kıyım için duydukları bütün heyecan sönmüştü. Kapıyı tutan üniformalılardan biri de yerinden ayrıldı. Yavaş adımları Eigerman'ın ona doğru ateş etmesiyle koşar adımlara dönüştü.

Eigerman "*Yerinizden ayrılmayın*" diye gürledi. Ama adam dumanların arasında gözden kaybolmuştu.

Eigerman'ın öfkesi yine Ashbery'ye yöneldi.

"Kötü haberlerim var" diyerek rahibin üzerine yürümeye başladı.

Ashbery kendisini koruyacak biri var mı diye sağa sola baktı ama kimse kıpırdamadı.

"Beni öldürmesini mi izleyeceksiniz?" diye yalvardı. "Allah aşkına bana kimse yardım etmeyecek mi?"

Eigerman nişan aldı. Ashbery'nin kurşunlardan kaçmak gibi bir niyeti yoktu. Dizleri üzerine çöktü.

"Babamız..." diye başladı.

"Tek başınasın aptal herif" diye mırıldandı Eigerman.

"Kimse seni dinlemiyor."

"Yanlış" dedi birisi.

"Ha?"

Dua yarım kaldı.

“Ben dinliyorum.”

Eigerman rahibe arkasını döndü. Sekiz metre ötesinde, dumanların arasında bir silüet belirdi. Eigerman tabancasını yeni gelene doğru çevirdi.

“Sen de kimsin?”

“Güneş batmak üzere” dedi diğeri.

“Bir adım daha atarsan seni vururum.”

“Vur öyleyse” diyen adam tabancaya doğru bir adım attı. Onu gizleyen duman uçup gitti ve beş numaralı hücredeki mahkûm parlak teni ve daha da parlak gözleriyle Eigerman’ın önünde belirdi. Bedenini, göğsünün ortasındaki bir kurşun deliği ve bir sürü yara süslüyordu.

“Ölü” dedi Eigerman.

“Elbette.”

“Allah’ım.”

Bir adım, ardından bir adım daha geriledi.

“Güneşin batışına on dakika kadar kaldı” dedi Boone.

“Sonra yeryüzü bizim.”

Eigerman başını salladı.

“Beni öldüremeyeceksin. Beni öldürmene izin vermeyeceğim!”

Geriye attığı adımlar hızlandı ve aniden arkasına bakmadan kaçmaya başladı. Bakmış olsaydı Boone’un onu takip etmekle ilgilenmediğini görecekti. Boone bunun yerine Midian’ın kuşatma altındaki kapılarına yönelmişti. Ashbery hâlâ yerinden kıpırdamamıştı.

“*Ayağa kalk*” dedi Boone.

“Beni öldürecekse bir an önce yap” dedi Ashbery. “İşimi bitir.”

“Seni neden öldüreyim?” dedi Boone.

“Ben bir rahibim.”

“Ne olmuş?”

“Sen canavarsın.”

“Sen değil misin?”

Ashbery başını kaldırıp Boone' a baktı.

"Ben mi?"

"Cüppenin altında dantel var."

Ashbery cüppesinin yırtığını kapadı.

"Neden saklıyorsun?"

"Beni rahat bırak."

"Kendini affet" dedi Boone. "Ben öyle yaptım."

Ashbery'nin yanından geçip kapılara yürüdü.

"Bekle!" dedi rahip.

"Senin yerinde olsam buradan uzaklaştırdım. Midian'da cüppelileri sevmezler. Kötü hatıralar..."

"Görmek istiyorum" dedi Ashbery.

"Neden?"

"Lütfen. Beni de götür."

"Tehlikeyi göze alıyorsan."

"Alıyorum."

2

Uzaktan mezarlığın kapılarında ne olduğunu tam olarak görmek zordu ama doktor iki şeyden emindi: Boone dönmüş ve bir biçimde Eigerman'ın hakkından gelmişti. Boone'un geldiğini görür görmez Decker polis araçlarından birine gizlenmişti. Şu anda da elinde evrak çantasıyla oturmuş, bir sonraki hareketini planlıyordu.

Farklı şeyler öğütleyen iki ses arasında seçim yapmak zordu. Herkese gösterdiği benliği, olaylar kendini daha fazla tehlikeye atmadan geri çekilmesi gerektiğini söylüyordu.

"Şimdi bırakıp git" diyordu. "Yalnızca otomobili sür. Bırak hepsi ölsün."

Bu akıllıcaydı. Neredeyse gece olmuştu ve Boone Midian sakinlerini biraraya getirmek için ortalıktayken hâlâ zafer şansları vardı. Korktuğu gibi olur da onu bulurlarsa kalbini göğsünden sökecekleri kesindi.

Ama dikkatini vermesini isteyen bir başka ses daha vardı. "Kal" diyordu.

Kucağındaki çantadan yükselen maskenin sesi.

"Bana burada bir kez karşı geldin" dedi.

Evet, öyle yapmıştı ve bir gün bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu.

"Şimdi değil" diye fısıldadı.

"Şimdi" dedi.

Mantıklı sözlerin ya da yalvarmanın Maske'nin açlığı karşısında bir yararı olmayacağını biliyordu.

"Gözlerini kullan" dedi. "Yapacak işlerim var."

Maske onun göremediği neyi görüyordu ki? Pencereden dışarı baktı.

"Kadını görmüyor musun?"

Şimdi görüyordu. Boone'u çıplak olarak kapılarda görünce öylesine büyülenmişti ki savaş alanına yeni geleni kaçırmıştı: Boone'un kadını.

"Kaltağı görüyor musun?" dedi Maske.

"Görüyorum."

"Kusursuz zamanlama ha? Bu karışıklıkta işini bitirdiğimi kim görecektir? Hiç kimse. Ve onu ortadan kaldırdığımda sırtımızı bilen kimse kalmayacak."

"Boone ne olacak?"

"O hiçbir zaman tanıklık yapamaz" diye güldü Maske. "Allah aşkına o adam ölü. Bir zombiyi kim dinler, söylesene?"

"Hiç kimse" dedi Decker.

"İşte böyle. Boone bizim için tehlikeli değil ama kadın tehlikeli. Bırak da onu susturayım."

"Ya biri seni görürse?"

Maske, "gördüler diyelim" dedi. "Midian'ın sürüsünden biri olduğumu düşüneceklerdir."

"Sen öyle olamazsın" dedi Decker. Öteki benliğinin Midian'ın kokuşmuş varlıklarından biri olarak görülmesi düşüncesi Decker'in midesini bulandırmıştı. "Sen safsın" dedi.

"İzin ver kanıtlayayım" diye yalvardı Maske.

"Yalnızca kadın?"

"Yalnızca kadın. Sonra gideriz."

Bu öğüdün mantıklı olduğunu biliyordu. Kaltağı öldürmek için daha iyi bir fırsat bulamazlardı.

Evrak çantasının kilidini açtı. İçeride Maske'nin tedirginliği iyice artmıştı.

"Acele et, yoksa onu kaçıracağız."

Kilidin numaralarını çevirirken parmakları kadranın üzerinde dolaştı.

"Çabuk lanet olası."

Son numara da yerine oturdu. Kilit açıldı.

Koca Dügme Kafa hiç bu kadar güzel olmamıştı.

3

Boone, Lori'ye Narsis'le kalmasını söylemişti ama alevler içindeki Midian'ın görüntüsü Narsis'i tepenin güvenliğinden mezarlık kapılarına çekmeye yetmişti. Lori onunla birlikte biraz ilerledi ama varlığıyla acı içindeki Narsis'i rahatsız ettiğini hissedince birkaç adım geriden yürümüş, duman ve koyulaşan karanlık içinde Narsis'i kaybetmişti.

Önündeki sahne tümüyle karmaşa içindeydi, nekropolis'e yapılan saldırıyı tamamlamak için her tür girişim Boone'un Eigerman'ı kaçırmayıyla sona ermişti. Hem Eigerman'ın adamları hem de dışarıdan gelenler kapıların çevresinden çekilmişti. Bir bölümü, güneş battıktan sonra olacaklardan korkarak otomobillerine binmiş ve oradan uzaklaşmıştı. Birçoğu ise, zorunlu olduğunda geri çekilmeye hazırdılar ama yıkımın gözkamaştırıcı manzarasıyla büyülenmiş olarak kalmışlardı. Ne hissettiklerini anlamak için Lori'nin gözleri birinden diğerine gidiyordu ama bütün yüzlerde anlamsız bir ifade vardı. Ölüm maskeleri gibi tepki vermekten uzaktılar. Ama Lori, artık ölüleri tanıyordu. Onlarla birlikte yürümüş, onlarla konuşmuştu. Onları hissederken ve ağlarken görmüştü. Öyleyse gerçek ölüler

kimdi? Hâlâ acıyı bilen ama kalpleri sessiz olanlar mı, yoksa boş gözlerle bakan işkencecileri mi?

Dumanlar aralandı ve dünyanın kıyısında sallanan güneşi ortaya çıkardı. Kırmızı ışık Lori'nin gözlerini kamaştırdı. Işığa karşı gözlerini kapadı.

Karanlıkta arkasından gelen hafif bir soluk sesi duydu. Gözlerini açtı ve tehlikenin yaklaştığını bilerek başını çevirdi. Kaçmak için çok geçti. Maske bir metre uzağındaydı ve yaklaşıyordu.

Bıçağın saplanmasına saniyeler vardı ama bu, Maske'yi hiç görmediği gibi görmek için yeterdi. İncelediği yüzlerdeki boş bakışlar onda kusursuz ifadesini buluyordu: Mite dönüşen insan canavar. Ona *Decker* demenin bir anlamı yoktu. Decker değildi. Herhangi bir ad vermenin de yararı yoktu. Onu yatıştıracak gücü olmadığı gibi Maske her türlü adlandırmanın da ötesindeydi.

Bıçak kolunu yırttı. Bir kez daha ve yine.

Bu kez Maske'nin söyleyecek alaylı sözleri yoktu. Yalnızca onu öldürmek için gelmişti.

Yaraları yanıyordu. İçgüdüsel olarak elini koluna götürünce Maske'ye onu yere düşürmek için fırsat verdi. Düşüşünün şiddetini azaltacak zamanı olmadı. Ciğerlerindeki nefes tükendi, nefes almak için hıçkırarak yüzünü bıçaktan korumak için toprağa çevirdi. Altındaki toprak titriyor gibiydi. Elbette yanıl-samaydı. Ama titreme yineleni.

Başını kaldırıp Maske'ye baktı. O da titremeleri hissetmişti ve mezarlığa doğru bakıyordu. Dikkatinin dağılması tek kurtuluş şansıydı, bunu kullanmak zorundaydı. Adamın gölgesinden yuvarlanarak ayağa kalktı. Ne Narsis'ten ne de Rachel'den iz vardı. Ölüm maskelerinden de medet umamazdı. Çoktan hareketsizliklerini bir yana bırakmış titremeler yoğunlaştıkça dumanlardan uzaklaşıyorlardı. Lori gözlerini Boone'un geçtiği kapılara dikerek tepeden aşağı sendeledi, tozlu toprak ayaklarının dibinde kıpırdıyordu.

Bu huzursuzluğun kaynağı Midian'dı. Güneşle birlikte ışı-

ğın kaybolması Gecedölü'nün işareti olmuştu. Sığınaklarını yı-karken çıkardıkları gürültü, toprağı sarsıyordu. Aşağıda olan ar-tık aşağıda kalamazdı.

Gecedölü uyanıyordu.

Bunu bilmek onu yolundan çevirmedi. Kapıların içinde serbest kalan her neyse onunla çoktan uzlaşmıştı, ondan mer-hamet bekleyebilirdi ama kendisini adım adım kovalayan deh-şetten hiçbir şey bekleyemezdi.

Artık yolunu aydınlatan tek şey alevler içindeki mezarla-rın ışığıydı. Kuşatmadan arta kalanlarla donatılmış bir yoldu: Benzin bidonları, kürekler, atılmış silahlar. Babette'i gördüğün-de neredeye kapılara kadar ulaşmıştı. Çocuğun yüzü dehşetle kasılmıştı.

"Koş" diye bağırdı peşindeki Maske'nin çocuğa zarar vere-ceğinden korkarak.

Babette kendisine söyleneni yaptı. Dönüp kapılardan içe-ri koşarken bedeni hayvan bedenine erir gibi görünüyordu. Lo-ri yalnızca birkaç adım gerisindeydi ama eşikten geçtiğinde du-man kaplı yollarda çocuğu çabucak kaybetti. İlerdeki sarsıntılar taşları yerinden oynatacak ve mozoleleri devirecek kadar gü-çlüydü. Sanki yeraltındaki bir güç, Midian'ın yapıcısı ya da Bap-homet, Midian'ı yok etmek için temellerinden sarsıyordu. Lori böyle bir şiddet gösterisini tahmin etmemişti. Bu felaketten kurtulma şansı yok denecek kadar azdı.

Ama molozların altında kalmak Maske'nin elinde ölmek-ten daha iyiydi. Ve nihayetinde kader ona kendi ölümünü seç-me fırsatı verdiği için kendini şanslı saymalıydı.

İzdirap

1

Shere Neck'teki hücrede Midian'ın labirentlerinin anısı Boone'a eziyet vermişti. Güneşe karşı gözlerini kapadığında kendini hücresinde kayıp bulmuş, gözlerini açar açmaz da labirentin parmak uçlarında ve kollarındaki damarlarda yankılandığını görmüştü. Damarlarında olmayan sıcaklık da Midian gibi ona utancını hatırlatıyordu.

Lori gelip onu bu üzüntünün pençesinden kurtarmıştı. Ona kendini bağışlaması için yalvarmamış, bunu *emretmişti*.

Olağandışı durumunun kaynağı olan bu yollara geri dönmüştü ve şimdi Lori'nin aşkını artık bedeninde olmayan ruhu gibi nissediyordu.

Bu karmaşada Lori'nin vereceği teselliye ihtiyacı vardı. Gecedölü Midian'ı yıkmakla kalmıyor, doğalarına ya da burada olduklarına ilişkin her türlü ipucunu da yok ediyordu. Her yerde hummalı çalışmalar vardı. Eigerman'ın alevleriyle başlayan yıkımı sonuna vardırmaya çabalıyorlardı. Ölülerinden artakalanları alevlere atıyor, yataklarını, giysilerini, beraberlerinde götüremeyecekleri her şeyi yakıyorlardı.

Kaçış hazırlıkları bununla da kalmıyordu. Gecedölü'nü daha önce görme şerefine erişmediği biçimlerde görüyordu. Kanatlarını ve eklemlerini açıyorlardı. Tek olan çoğalıyor (Bir adam bir sürüye dönüşüyor), çok olan tek oluyordu. (Üç âşık, bir bulutta toplanıyordu). Her yerde evi terk etmenin gereklilikleri yerine getiriliyordu.

Ashbery hâlâ ağız bir karış açık Boone'un yanındaydı.

"Nereye gidiyorlar?"

“Geç kaldım” dedi Boone. “Midian’ı terk ediyorlar.”

Önlerindeki bir mezarın kapağı açıldı ve hayalet biçiminde bir varlık son hızla geceye yükseldi.

“Harika” dedi Ashbery. “Onlar nedir? Onların varlığından neden hiç haberdar olmadım?”

Boone başını salladı. Gecedölü’nü anlatmak için eski yollardan başka bir yol bilmiyordu. Onlar ne Cennet’e ne de Cehennem’e aitti. İnsan türünün artık olmaya katlanamadığı varlıklardı. İnsan olmayan, *karşıt kabile*. Ve şimdi onları ve onlar aracılığıyla kendini tanıma fırsatı bulamadan Gecedölü’nü kaybediyordu. Bölmelerinde çıkış yolları buluyorlardı ve gece göğüne yükseliyorlardı.

“Çok geç” dedi yine, bu ayrılığın acısıyla gözleri yaşararak.

Kaçış hız kazanıyordu. Yaratıklar sayısız farklı biçimde göğşe yükselirken her yanda kapılar açılıyor, mezar taşları devriliyordu. Hepsi uçmuyordu. Bazıları kaplan ya da keçi biçiminde alevlerin arasından kapılara doğru koşuyordu. Çoğu yalnızdı ama ölümün ya da Midian’ın bile doğurganlığını azaltamadığı bazıları, altı kişilik ya da daha kalabalık ailelerle en küçük çocuklarını kucaklarında taşıyarak gidiyordu. Bir çağın sonuna tanıklık ettiğini biliyordu. Midian’ın topraklarına ayak basar basmaz yok oluş başlamıştı. Ateşleri o yakmamış, mezar taşlarını o devirmemişti ama bu yıkımın sorumlusu kendisiydi. İnsanları Midian’a getirerek, onu yok etmişti. Lori bile bu konuda kendini bağışlamasını sağlayamazdı. Bu düşünce onu alevlere çekebilirdi ama o anda çocuğun kendisine seslendiğini duydu.

Yalnızca konuşabilecek kadar bir insanlığı kalmıştı, geri kalanı hayvandı.

“Lon” dedi.

“Lori’ye ne oldu?”

“Maske’nin elinde.”

Maske mi? Decker’den başkası olamazdı.

“Nerede?”

2

Gittikçe daha yakın.

Ondan daha hızlı koşamayacağını bildiği için bunun yerine ondan daha cesur davranmaya çalışarak izlenmeyeceğini düşündüğü yere yöneldi. Ama Maske, Lori'nin canını almayı o kadar çok istiyordu ki izlemekten vazgeçemezdi. Lori'yi ayaklarının altında toprağın patladığı ve çevrelerine, duman tüten taşların yağdığı bir alana kadar izledi.

Lori'ye seslenen başka bir sestti.

"Lori! Bu tarafa!"

Umutsuz bir bakışı göze aldı ve işte *sevgili* Narsis onu çağırıyordu. Patikada daha doğrusu patikadan arta kalan zeminde, Narsis'e doğru yöneldi. Lori renkli camları patlayan iki mozolenin yanından eğilerek geçti. Gözlerle delik deşik bir gölge seli saklandığı yerden çıkıp yıldızlara doğru yükseldi. Varlığı gece göğüne benziyordu. Lori güzelliğine hayran kaldı. Gökyüzüne aitti.

Bu manzara ona ölümcül bir adım kaybettirdi. Maske arayı kapayarak Lori'nin bluzunu yakaladı. Lori bunu izleyecek olan bıçak darbesinden kaçmak için kendini öne doğru attı ama bluzu yırtılırken yere düştü. Bu kez işi bitmişti. Ayağa kalkmak için duvara tutunmak isterken bile Maske'nin eldivenli elini ensesinde hissetti.

"Bokkafa" diye bağırdı birileri.

Başını kaldırdığında mozolelerin arasındaki geçidin öbür ucunda duran Narsis'i gördü. Decker'in dikkatini çekmişti. Ensesindeki el gevşiyordu. Henüz kurtulmasına yetecek kadar değil ama Narsis, Decker'in dikkatini biraz daha tutabilirse kurtulmayı başarabilirdi.

Narsis, "*Senin için bir şeyler var*" diyerek ellerini cebinden çıkartıp başparmaklarındaki gümüş kancaları gösterdi. Kancaları birbirine sürttü. Kıvılcımlar çıktı.

Decker, Lori'nin boynunu bıraktı. Lori adamın elinden kurtulup Narsis'e doğru sendelemeye başladı. Narsis geçitte Lo-

ri'ye, daha doğrusu gözlerini ayırmadığı Decker'e doğru ilerliyordu.

"Yapma..." diye nefes almaya çalıştı Lori. "Tehlikeli."

Narsis onu duydu -uyarısı karşısında sırttı- ama yanıt vermedi. Yalnızca yanından geçip katilin yolunu kesmek için ilerledi.

Lori arkasına baktı. İkili birbirinden yalnızca bir metre uzaktaydı. Maske ceketinden neredeyse pala büyüklüğünde ikinci bir bıçak çıkardı ve Narsis'in kendini savunmak için bir fırsatı olmadan adamın sol elini bileğinden ayırdı. Narsis başını sallayarak geri çekildi ama Maske ona karşılık ileri bir adım atmıştı ve ikinci kez kaldırdığı palayı kurbanın başına indirdi. Darbe Narsis'in başını ikiye böldü. Bu bir ölünün bile dayanamayacağı bir yaraydı. Narsis'in bedeni titremeye başladı, ve sonra tıpkı günışığında kalan Ohnaka gibi bir çıtırtıyla parçalandı. Bir dizi uluma ve soluk sesinin ardından kayboldu.

Lori gözyaşları içinde hıçkırdı ama kendini tuttu. Yas tutmanın zamanı değildi. Tek bir damla gözyaşı dökmek için duracak olsa Maske onu yok eder, Narsis de kendini boşu boşuna feda etmiş olurdu. Gerilemeye başladı. Her iki yanında duvarlar titriyordu. Yalnızca koşması gerektiğini biliyordu ama kendini, Maske'nin acımasızlığını izlemekten alıkoyamadı. Adam eğilerek kanlı yığınların arasında Narsis'in başının yarısını buldu ve palasının ucuna geçirdi, sonra bıçağı omzuna dayayarak yenden takibe başladı.

Lori koşmaya başlamıştı. Mozolelerin karanlığından çıkıp tekrar ana patikaya döndü. Nerede olduğunu hatırlayabilseydi bile bütün taşlar harap olduğundan kuzeyi güneyi bile ayırt edemezdi. Sonuçta hepsi birdi. Ne yana dönse aynı yıkım manzarası ve aynı kovalayan kişi vardı. Eğer sonsuza kadar peşinden gelecekse -ve gelecekti de- bu korkuyla yaşamının bir anlamı yoktu. Kendisini öldürmesine izin vermek en iyisiydi. Kalbi, daha fazla zorlayamayacağı kadar hızlı atıyordu. Ama kendini bıçağına teslim etmeye karar verdiği anda kendisiyle kasabı arasındaki toprak çatladı ve onu Maske'den gizleyen bir duman

bulutunu ortaya çıkardı. Bir saniye sonra bütün patika yarıldı. Düştü. Ama yere değil. Toprağa değmeden yerin içine...

3

"...düşüyor" dedi çocuk.

Lori'nin düşüşünün hızıyla o da neredeyse Boone'un omuzlarından tepetaklak yere düşecekti. Boone ellerini yukarı kaldırıp çocuğu tuttu. Babette, Boone'u saçlarını daha sıkı kavradı.

"İyi misin?" dedi Boone.

"Evet."

Ashbery'nin onlarla birlikte gelmesini kabul etmemişti. Onlar Lori'yi ararken Ashbery'i yıkımın ortasında yalnız başına bırakmışlardı.

"İleride" dedi Boone'a yol göstererek. "Fazla uzak değil."

Alevler tüketebildikleri her şeyi tükettikten sonra sönme-ye yüz tutmuştu. Soğuk taş karşısında yapabildikleri tek şey titrek bir biçimde yanmaktı. Ama aşağıdan gelen sarsıntılar bitmemişti. Hareketleri hâlâ taşları birbirine sürtüyordu. Ve yankıların altında Boone'un duymaktan çok bağırsaklarında, taşaklarında ve dişlerinde hissettiği bir başka ses vardı.

Çocuk eliyle Boone'un başını çevirdi.

"Bu taraftan" dedi.

Sarsıntılarla alt üst olan toprakta yürümelerine karşın ışıkları Boone'un gözlerini acıttığı için alevlerin azalmasıyla birlikte daha kolay ilerlemeye başlamışlardı.

"Ne kadar uzakta?"

"Şışt" dedi çocuk.

"Ne var?"

"Kıpırdama."

"Sen de mi duydun?" dedi.

"Evet."

"Nedir bu?"

Babette yanıt vermeden yine dinledi.

Sonra, "Baphomet" dedi.

Hücrede kapalı olduğu saatlerde Vaftizci'nin bölmesini, bölünmüş Tanrı'nın yanında tanık olarak geçirdiği soğuk zamanı düşünmüştü. Vaftizci ona kehanetlerden söz etmemiş miydi? Kulağına kehanetlerini fısıldamış ve ondan dinlemesini istememiş miydi? Bu felaketi görmüştü. Midian'ın son saatlerinin yakın olduğunu söylemişti. Bunun sorumlusu olan kişiyle konuştuğunu bildiği halde sesinde hiçbir suçlama yoktu. Bunun yerine sesinde neredeyse Boone'u her türlü saldırıdan daha fazla korkutan bir yakınlık taşıyordu. Tanrılara güvenemezdi. Baphomet'in huzuruna yeraltına sığınmak isteyen yeni ölülerden biri olarak çıkmıştı. Ama tanrı, onu gelecekte gerçekleşecek bir gösterinin oyuncusu olarak karşılamış, hatta ona başka bir adla seslenmişti. Boone hiçbirini istememişti.

Bunlarla mücadele etmiş, Vaftizci'ye sırtını dönerek beyinde yankılanan fısıltıları uzaklaştırmak istemişti. Ama bunu başaramamıştı. Baphomet'in varlığını düşünür düşünmez söyledikleri ve fısıldadığı o ad Öç Tanrıçaları gibi peşini bırakmıyordu.

Sen Kabal'sın demişti.

O zaman inkâr ettiği şeyi, şimdi de inkâr ediyordu. Yaralı haliyle bu yıkımdan kurtulamayacağını bildiği Baphomet'in tragedyasına ne kadar üzülsün, kendisi için öncelik taşıyan şeyler vardı. Vaftizci'yi kurtaramazdı ama Lori'yi kurtarabilirdi.

"Orada!" dedi çocuk.

"Ne taraftan?"

"Dosdoğru gideceğiz. Bak!"

Tek görebildiği karmaşaydı. Önündeki yol ikiye yarılmıştı. Topraktan ışık ve duman sızıyordu. Herhangi bir canlı belirtisi yoktu.

"Onu göremiyorum" dedi.

Çocuk "Yeraltında" diye yanıtladı. "Çukurda."

"O zaman beni götür."

"Daha fazla gidemem."

"Beni yere bırak. Daha fazla gidemem." Sesinde zorlukla bastırıldığı bir panik vardı. "*Beni yere bırak*" diyeretti.

Boone çömeldi ve çocuk omuzlarından aşağı kaydı.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Seninle gelemem. Buna izin yok."

Birlikte atlattıkları bunca felaketten sonra, çocuğun bu sıkıntısı şaşırtıcıydı.

"Neden korkuyorsun?"

"Bakamam" diye yanıtladı. "*Vaftizci'ye bakamam.*"

"Burada mı?"

Başını salladı. Önlerindeki yarık şiddetli bir sarsıntıyla daha da genişledi.

"Lori'ye git" dedi çocuk. "Onu dışarı çıkar. Ona yalnızca sen yardım edebilirsin."

Sonra gitti. Önce iki bacağını kullanıyordu. Sonra dört bacakla koşmaya başlayarak Boone'u çukurla başbaşa bıraktı.

4

Lori düşerken bilincini yitirdi. Saniyeler sonra kendine geldiğinde dik bir yokuşun ortasında yatıyordu. Üzerindeki tavan hâlâ yıkılmamıştı ama kötü bir biçimde yarılmıştı, yarıklar gözünün önünde büyümeye devam ediyordu. Acele etmezse diri diri gömülecekti. Yokuşun başına baktı. Karşıdaki tünel gökyüzüne açılıyordu. Oraya doğru emeklemeye başladı. Her yerden başına toprak yağıyor, duvarlar her an yıkılacakmış gibi çıtırdıyordu.

"*Henüz değil...*" diye mırıldandı. "*Lütfen biraz daha dayan...*"

Ancak beş metre kadar yaklaştığında bulanık duyguları yokuşu anımsayabildi. Bir keresinde Boone'u bu yokuştan, aşağıdaki bölmenin sahibi olan güçten uzaklaştırmak için yukarı taşımıştı. Hâlâ orada mıydı? Çabalarını izliyor muydu? Yoksa bu koca yarık orayı terk ettiğinin bir kanıtı, Mimar'ın vedası mıy-

dı? İçinde gözlendiğine ilişkin bir duygu yoktu ama zaten çok az şey hissedebiliyordu. Bedeni ve zihni yalnızca içgüdülerine uyuyordu. Yokuşun tepesinde yaşam vardı. Milim milim emekleyerek ona ulaşmaya çalıştı.

Bir dakika sonra tünele ya da tünelden arta kalana ulaşmıştı. Bir süre sırtüstü yatıp gökyüzünü izledi. Nefesini toplayınca ayağa kalktı ve yaralarını inceledi. Kolundaki kesiklere toprak yapışmıştı ama en azından kan durmuştu.

Bacaklarını harekete geçirmeye çalışırken önündeki toprağa ıslak bir şey düştü. Narsis yüzünün yarısıyla ona bakıyordu. Hıçkırıklarla Narsis'in adını mırıldandı ve gözlerini çevirdiğinde Maske'yle karşılaştı. Maske tünelin zeminine oturup Lori'ye katılmak için kendini aşağı kaydırdı.

Bıçağın ucu Lori'nin göğsünü hedef almıştı. Daha güçlü biri olsaydı bıçak hedefine saplanırdı ama yokuşun başındaki toprak beceriksiz adımları altında çöktü ve Lori düşmesini engelleyemeden tepetaklak yokuştan aşağı yuvarlandı.

Çılgılığı Boone'a nereye gitmesi gerektiğini gösterdi. Boone devrilmiş taşların üzerinden tırmanarak yıkılan tünellere geçti sonra yıkılmış duvarların ve sönen alevlerin arasından Lori'ye doğru ilerledi. Ama önündeki geçitte onu bıçaklarla karşılayan Lori değildi.

Doktor'du, en sonunda.

Lori, yokuş nispeten korunaklı olduğundan Maske'nin hedefinden vazgeçip kendisine sırtını döndüğünü görebiliyordu. Sağlam eliyle duvardaki bir yarığa tutunarak düşüşünü durdurmaya başarmıştı. Bu sayede bir an için yukarısında kalan geçitte ilerleyen Boone'u gördü. Palanın Narsis'e ne yaptığını görmüştü. Ölülerin ölümsüzlüğünün de bir sınırı vardı. Ama Boone'u uyaramadan arkasında kalan yokuşa soğuk bir güç dalgası tırmandı. Baphomet alevlerini terk etmemişti. Hâlâ oradaydı ve kavrayışı Lori'nin parmaklarını duvardan çekiyordu.

Buna karşı koyamadan yokuшта geri geri, patlayan bölmenin içine doğru kaydı.

Decker, Gecedölü'nün gösterisinden etkilenmemişti. Boone'a, men edildiği kıyımı bitirmeye kararlı bir kasap gibi, incelik ve ihtirastan yoksun bir biçimde saldırdı.

Tehlikeliydi. Niyetini belli etmeden birden vurdu. İnce bıçak dosdoğru Boone'un boynundan geçti.

Düşmanı silahsız bırakmak için Boone'un tek yaptığı geriye bir adım atmak oldu. Hâlâ Boone'un boynuna gömülü olan bıçak Decker'in ellerinden kaydı ama Doktor silahını geri almak için hiçbir şey yapmadı bunun yerine kafataslarını yardıği palasını iki eliyle kavradı. Bir ses çıkarmaya başlamıştı: Kurbanının işini bitirmek için üzerine atlarken kesik nefeslere dönüşen hafif bir inleme.

Boone kafasını ikiye bölecek darbeden başını eğerek kurtuldu. Decker tünel duvarına saplanan bıçağı çıkarmak isterken üzerlerine toprak yağdı. Bıçağı alan Decker yine salladı, bu kez kurbanının yüzünü kılıpayı kaçırmıştı.

Boş bulunan Boone düşecek gibi oldu ve o sırada gözleri tesadüfen Decker'in ganimetine takıldı. Bu yaralı yüzü tanıması olanaksızdı. Narsis'ti, kesik başı toprağın içinde yatıyordu.

"*Seni orospu çocuğu*" diye gürledi.

Decker bir an için duraksayarak Boone'u izledi. Sonra konuştu. Kendi sesiyle değil ama başka birinin sırttan ağzından gelen tiz bir sesle.

"Ölebilirsin" dedi.

Konuşurken silahını ileri geri sallıyordu. Amacı Boone'a dokunmak değil denetimin kimde olduğunu göstermekti. Bıçak canlı gibi vızıldıyordu, sesi bir tabutta kapalı kalmış, duvardan duvara vuran bir sineğin sesiydi.

Boone bu gösteri karşısında ölüm korkusuyla geri çekildi. Decker haklıydı. Ölüler de *ölebilirdi*.

Ağzından ve zedelenmiş boğazından nefes aldı. Maske'nin karşısına insan biçiminde çıkarak neredeyse ölümüne yol açabilecek bir hata yapmıştı. Ve neden? Saçma bir biçimde bu son karşılaşmanın erkek erkeğe olması gerektiğini düşünmüştü, dö-

vüştürken birbirleriyle kozlarını paylaşacak ve doktoru öldürmeden önce onun benliğini yıkacaktı.

Böyle olmayacaktı. Bu bir hastanın korkunç doktorundan aldığı öç değildi: Canavarla kasabın karşılaşmasıydı, dişlere karşılık bıçak vardı.

Nefesini verdi. Hücrelerinde taşıdığı biçimi tatlı bir madde gibi aktı. Sinirlerinden bir mutluluk dalgası geçti, bedeni şişerken kalp gibi atmaya başladı. Yaşarken kendini hiç insan bedeninden kurtulup gece kılığına büründüğü bu anlardaki kadar canlı hissetmemişti.

"Artık ölemem..." dedi ve canavar her hücresinden dışarıya aktı.

Decker değişim tamamlanmadan düşmanını yok etmek için palasını kaldırdı ama Boone beklemedi. Değişimi sürerken kasabın suratını parçaladı, Maske'yi, düğmeleri, fermuarı ve herşeyiyle doktorun yüzünden çekerek altındaki zayıflığı ortaya çıkardı.

Decker ortaya çıktığı için uluyarak, canavarın kendisini görmemesi için eliyle yüzünü kapadı. Boone'un pençeleri kumaşı lime lime etti. Decker'in ulumaları arttı. Elini yüzünden çekerek delirmiş bir halde Boone'a rastgele darbeler indirmeye başladı.

Bıçak Boone'un göğsüne isabet etti. İkinci darbe için geri döndü ama Boone elindeki paçavrayı atıp darbeyi havada durdurdu ve Decker'in kolunu adamın kemiklerini kıracak bir güçle duvara çarptı. Pala yere düştü ve Boone, Decker'in yüzüne uzandı.

Pençeler yüzüne yaklaşırken Decker'in keskin çığlıkları kesildi. Ağız kapandı, yüz hatları gevşedi. Bir an için Boone saatler boyu incelediği yüze, ağzından çıkan her kelimeyi can kulağıyla dinlediği yüze bakıyordu. Bu düşünceyle eli Doktor'un yüzünden boynuna kaydı. Doktor'un yalanlarına yataklık yapan nefes borusunu kavradı ve yumruğunu sıktı, pençeleri Decker'in boğazını deldi. Sonra da çekti. Decker'in bütün sistemi

kan yağmuruyla birlikte dışarı fırladı. Doktorun gözleri büyüye-
rek, kendisini susturan canavara baktı. Boone bir kez daha ve
bir kez daha çekti. Decker'in gözleri matlaştı. Titledi, kasıldı
sonra da çuval gibi kendini saldı.

Boone düşmesine izin vermedi. Decker'i dans edermiş gi-
bi tuttu ve maskeyi parçaladığı gibi eti ve kemiği de parçaladı.
Decker'in parçaları duvara sıçırıyordu. Decker'in kendisine kar-
şı işlediği suçları artık hayal meyal anımsıyordu. Gecedölü'nün
heyecanıyla olağandışı bir edimden olağandışı bir zevk alarak
parçalıyordu. İşi bittiğinde yere bıraktığı yığını ayaklarının al-
tında ezerek dansı bitirdi.

Bu beden mezarından kalkamayacaktı. Dünyevi kurtuluş
umudu olmayacaktı. Boone saldırısının en kızgın anında bile
Decker'in bedenine ölümden sonra yaşam verecek ısırganlığı esir-
gemişti. Decker'in bedeni sineklere, ünü de hikâyesini anlat-
mayı seçenlerin küstahlıklarına aitti. Boone'un umrunda değil-
di. Decker'in üzerine attığı suçların lekesini sonsuza kadar
taşısaya bile artık hiçbir önemi yoktu. Artık masum değildi. Bu
cinayetle birlikte Decker'in katil olduğuna ikna ettiği kişi ol-
muştu. Peygamberi öldürerek kehaneti doğru çıkarmıştı.

Decker'i bırakıp Lori'yi aramaya gitti. Gidebileceği tek bir
yer vardı: Yokuşun aşağısındaki Baphomet'in bölmesi. Bunun
da bir nedeni vardı bunu görebiliyordu. Lori'yi buraya getiren
Vaftizci'ydi. Boone'un onu izleyeceğini bilerek Lori'nin bastığı
toprağı kaydırmıştı.

Vaftizci'nin bölünmüş bedeninin bulunduğu alevler
Boone'un yüzünü soğuk bir pırıltıyla aydınlatıyordu. Düş-
manın kanına bürünmüş olarak yokuştan aşağı alevlere doğru
inmeye başladı.

Kabal

Karmaşada kaybolan Ashbery çatlamış taşların arasında titreyen bir ışık gördü. Işık keskin bir soğukluk taşıyordu ve hiçbir ışığın olmaması gerektiği kadar insana yapışıyordu. Solup gitmeden önce koluna ve eline yapıştı. Meraklanarak bir yarıktan diğerine ışığın kaynağını izledi. Işık her yarıкта daha da parlaklaşıyordu.

Gençliğinde ilahiyat okumuş biri olarak, birisi kulağına Baphomet adını fısıldayacak olsa onun ne olduğunu bilir ve Allah'ın alevlerinden gelen ışığın kendini neden bu kadar cezbettğini anlardı. Bu gücün tanrıyı ve tanrıçayı aynı bedende barındırdığını bilirdi. Ona inananların, onun için nasıl acı çektiğini, doğaya karşı işledikleri suçlar yüzünden sapkın damgasıyla yakıldıklarını da bilebilirdi. Böylesine bir bağlılık talep eden bir güçten korkar ve bu korkusunda haksız da olmazdı.

Ama ona bunları söyleyebilecek kimse yoktu. Yalnızca onu çeken ışık vardı.

2

Boone, Vaftizci'nin bölmesinde yalnız olmadığını gördü. Duvarların çevresinde, sırtları alevlere dönük olarak diz çökmüş, gözleri bağlı on iki Gecedölü vardı. Boone, Bay Lylesburg ve Rachel'in de aralarında olduğunu görebiliyordu. Lori kapının sağ tarafında yerde yatıyordu. Kolunda ve yüzünde kan vardı, gözleri de kapalıydı. Ama Lori'nin yardımına koştuğu sırada, alevlerin içindeki yaratık ona gözlerini dikti ve buz gibi bir temasla onu yolundan çevirdi. Onunla işi vardı ve er-telemeye de hiç niyeti yoktu.

"Yaklaş" dedi, "*kendi isteğinle.*"

Boone korkuyordu. Topraktan çıkan alev en son buraya geldiğinden bu yana iki kat artmıştı ve şimdi neredeyse odanın çatısını dövüyordu. Buz ya da küle dönüşmüş toprak parçaları, ışıldayan bir yağmur halinde zemine yağıyordu. Alevlerden bir metre ötede, enerjilerin saldırısı zalimceydi. Ama Baphomet onu daha da yakına çağırıyordu.

"Güvendesin" dedi. "*Düşmanın kanına bürünmüşsün. Bu seni sıcak tutacaktır.*" Boone alevlere doğru bir adım attı. Öldüğünden bu yana kurşun acısını da, bıçak acısını da hissetmişti ama Baphomet'in alevlerinden gelen soğukluğu açıkça hissetti. Soğuk çıplaklığına bir iğne gibi battı, gözlerinde buzdan biçimler çizdi ama Baphomet boşuna konuşmamıştı. Hava soğudukça üzerindeki kan ısındı. Bu sıcaklığa güvenerek son birkaç adımı da göze aldı.

"Silah" dedi Baphomet. "*Onu yere bırak.*"

Boynundaki bıçağı unutmuştu. Etinden çıkarıp bir kenara fırlattı.

Vaftizci, "*biraz daha yaklaş*" dedi.

Alevlerin hiddeti, içindeki yükü saklıyordu ama Baphomet'le ilk karşılaşmasında öğrendiği şeyi doğruluyordu: Eğer bu yaratıcı, yaratılanları kendi suretinde yarattıysa onları hiç görmemişti. Boone rüyalarında bile Vaftizci'ye yaklaşan hiçbir şey görmemişti. O tekti.

Birden, alevlerin bir parçası Boone'a uzandı. Organı mı yoksa uvzu mu ya da her ikisi mi olduğunu göremeden Boone'u boynundan ve saçlarından yakalayıp alevlere çekti. Decker'in kanı artık onu korumuyordu. Buz yüzünü yaktı. Ama mücadele edip kurtulmak diye bir şey söz konusu olamazdı. Baphomet, Boone'un başını alevlere sokup orada sıkı sıkı tuttu. Alevler başını sarar sarmaz bunun ne olduğunu anladı: Vaftiz. Ve bu inancını beyninde yankılanan Baphomet'in sesi doğruladı:

"*Sen Kabal'sın*" dedi.

Acı diniyordu. Boone nefes almak için ağzını açtığı anda ateş boğazından midesine ve ciğerlerine sonra bütün bedenine aktı. Yanında yeni adını taşıyor, içini de dışını da vaftiz ediyordu.

Artık Boone değildi. Kabal'dı. Çoğul olanın birliği.

Bu arınmadan sonra kanı akacak ve çocuk yapabilecekti: Bunlar Baphomet'in hediyesinin birer parçasıydı. Ama zayıf, daha doğrusu şimdikinden daha zayıf olacaktı. Yalnızca kanı akacağı için değil aynı zamanda bir amacı da olacağındandı bu.

"Bu gece saklanmalıyım" dedi Baphomet. "Hepimizin düşmanları var ama benimkiler uzun yaşadı ve diğerlerinden daha fazla zalimlik öğrendi. Buradan götürülüp onlardan saklanmalıyım."

Şimdi Gecedölü'nden onbirinin neden burada olduğunu anlıyordu. Vaftizci'nin bir parçasını yanlarında götürüp, takipçilerinden saklamak üzere arkaya kalmışlardı.

"Bu senin için Kabal" dedi Baphomet. "Seni suçlamıyorum. Bu kaçılmazdı. Hiçbir sığınak sonsuza kadar saklı kalmaz. Ama sana emrediyorum..."

"Evet" dedi. "Söyle bana."

"Yıkıtığını yeniden yap."

"Yeni bir Midian mı?"

"Hayır."

"Öyleyse ne?"

"Bizim için insanların dünyasında keşfetmelisin."

"Bana yardım et" dedi.

"Edemem. Burdan sonra bana yardım edecek olan sensin. Dünyamızı yok ettin. Şimdi yeniden kurmalısın."

Alevlerde titremeler oldu. Vaftiz töreni bitmek üzereydi.

Kabal, "Nasıl başlayacağım?" dedi.

"Beni iyileştir" diye yanıtladı Baphomet. "Beni bul ve iyileştir. Düşmanlarımdan kurtar."

Sesin doğası birden bütünüyle değişmişti. Emreden to-nundan iz kalmamıştı. Yalnızca kulağına usulca fısıldanan iyileştirilme ve kötülüklerden korunma isteği kalmıştı. Başını tutan tasma bile çözülmüştü. Artık başını sağa sola çevirebiliyordu. Duymadığı bir çağrıya yanıt veren Baphomet'in hizmetkârları bulundukları yerden kalkıyorlardı. Gözbağlarına karşın düzgün adımlarla alevlerin kenarına doğru yürüdüler. Örtülerin asılı olduğu kollarını kaldırmışlardı. Baphomet'in bedeninin parça-

ları bekleyen Gecedöllerî'nin kollarına düşerken alev duvarı yarıldı. Parçalar hemen kumaşlara sarılarak gözlerden kaçırıldı.

Parçaların birbirinden ayrılması eziyet vericiydi. Kabal acıyı kendi bedeninde dayanılmaz bir biçimde hissetti. Bu acıdan kaçmak için geriledi. Tam bu sırada gözünün önünde henüz sahiplenilmemiş bir parça belirdi: Baphomet'in başı. Boone'a doğru çevrildi, geniş ve bembeyazdı. Muhteşem bir bakışına sahipti. Boone'un bütün bedeni bu başa aktı: Bakışı, tükürüğü ve erkekliği. Kalbi çarpmaya başlayarak, ilk atışında yaralı kanadını iyileştirdi. Pıhtılaşmış kanı bir azizin kutsal emaneti gibi sıvılaşp akmaya başladı. Testisleri gerildi ve erkekliğinin ucuna sperm geldi. Alevlere doğru boşaldı, menisinin inci gibi damlaları gözünün önünden geçerek Vaftizci'nin yüzüne değdi.

Randevu sona ermişti. Lylesburg -bölmede kalan en son inanan- alevlerden çıkan başı alıp sararken Boone sendeleyerek geri çekildi.

Yükünden kurtulan alevler iki kat daha şiddetlenmişti. Korkunç bir enerjiyle güçleri açığa çıkarken Kabal geriye doğru sendeledi.

Yerin üstünde Ashbery biriken gücü hissetti ve bundan kaçmaya çalıştı ama gözetlediği şeylerle meşgul olan aklı onu yavaşlattı. Gökyüzüne doğru yükselirken onu yakaladılar. Alevlerin kendisine temas etmesiyle ve bedenine dolan Baphomet'in tadıyla haykırdı. Alevler taktığı maskeleri tek tek yaktı. Önce cüppesi sonra da ergenliğinden bu yana her gün giydiği dantelli iç çamaşırları. Sonra da hiçbir zaman hoşnut olmadığı cinsiyeti ve en sonunda yanan eti onu tertemiz bıraktı. Yere düştüğünde ana rahminde olduğundan daha çıplaktı. Yere düşerken aldığı darbe yüzünden bir daha kollarını ve bacaklarını kullanamayacaktı.

Aşağıda Kabal kendini vahyinin sarhoşluğundan kurtarıyordu. Alevler tavanda bir delik açmıştı ve bu delikten dört bir yana

dağılıyordu. Eti de, toprak ya da taş gibi kolayca yok edebilirlerdi. Onları bulmadan önce buradan çıkmalıydılar. Lori uyanıktı. Ona yaklaşıırken gözlerinde beliren şüpheden Vaftiz'i gördüğü ve ondan korktuğu açıktı.

"Benim" dedi ona. "Hâlâ benim."

Lori kendisine uzatılan eli tutup ayağa kalktı.

"Seni taşıyayım" dedi.

Lori başını salladı. Gözleri Boone'un arkasında, yerde duran bir şeye takılmıştı. Boone, Lori'nin bakışını izledi. Decker'in bıçağı yarığın yakınlarında duruyordu.

"İstiyor musun?" dedi.

"Evet."

Yağan molozlardan başını koruyarak bıçağı almaya gitti.

Geri döndüğünde Lori, "Öldü mü?" diye sordu.

"Öldü" dedi.

Bu iddiasını doğrulayabilecek bir ceset yoktu. Kendi üzerine çöken tünel bütün Midian'ı gömdüğü gibi Decker'i de gömüyordu. Midian mezarların mezarı haline gelmişti. Ana kapıları kolayca buldular. Yolda hiç Midian sakinine rastlamadılar. Bedenlerini ya alevler yutmuştu ya da toprak ve molozların altında kalmışlardı.

Kapıların hemen dışında gözden kaçıramayacakları bir yerde Lori'nin sağsalim kurtulmuş olmasını dilediği birine ait bir iz vardı. Babette'in, bahar çiçeklerinden tacı olan otlardan yapılmış bebeği, taşlardan oluşan küçük bir halkanın ortasında duruyordu. Lori'nin parmakları oyuncağa dokunduğunda son bir kez çocuğun gözlerinden görür gibi oldu. Biri onu güvenli bir yere taşıırken hareket eden bir arazi... Bu görüntü çok kısa sürdü. Lori çocuğa iyi şanslar dileme fırsatı bulamadan arkasından gelen bir gürültüyle görüntü kayboldu. Döndüğünde Midian'ın kapılarını tutan kolonların yana yattığını gördü. İki devasa sütun yenişemeyen güreşçiler gibi kafa kafaya çarpışırken Kabal, Lori'nin kolunu yakaladı. Sütunlar saniyeler önce durdukları yere devrildi.

3

Saatin kaç olduğunu ona gösterecek bir saati olmamasına karşın Kabal şafağın ne zaman sökeceğini tam olarak biliyordu. Gezegeni, denizlerle süslü bir saat yüzü olarak aklında görebiliyordu. Gündüzle geceyi ayıran büyülü çizgi çevresinde yavaşça ilerliyordu.

Ufukta güneşin belirecek olması onu korkutmuyordu. Vaftiz, erkek ve kız kardeşlerinin sahip olmadığı bir güç vermişti ona. Güneş ona zarar veremezdi. Bunu kesin olarak biliyordu. Rahatsız edeceği doğrudu ama öldürmeyecekti. Ayın doğuşunu her zaman mutlulukla karşılayacaktı. Ama işi yalnızca geceyle sınırlı kalmayacaktı. Diğerleri gibi başını güneşten saklamayacaktı. O bunları düşünürken, öbürleri şafak sökmeden önce saklanabilecekleri bir yer arıyor olmalıydılar.

"Bu gece gitmeliyim" dedi Lori'ye. "Yoksa izlerini kaybederim ve bir daha hiç bulamam."

"Bensiz bir yere gitmiyorsun Boone."

"Ben artık Boone değilim" dedi sertçe.

"Neden?"

Nekropolis'e bakan tepenin üzerinde oturuyorlardı. Boone vaftiz sırasında öğrendiklerini anlattı. Altından kalkması güç işlerdi ve sözcükler bunları aktarmaya yeterli değildi. Lori bitkindi ve titriyordu ama her şeyi öğrenmek istiyordu.

Boone konuşmadığında "Devam et..." diyordu. "bana her şeyi anlat."

Çoğunu biliyordu. O da Boone kadar Baphomet'in amacına hizmet eden bir araçtı. Lori olmasa Boone hiçbir zaman Midian'ı kurtarmak ve başarısız olmak için geri dönmeyecekti. Bu dönüşünün ve başarısızlığının sonuçları onu bekleyen görevdi.

Ama yine de karşı geliyordu.

"Beni bırakamazsın" dedi. "Bütün olanlardan sonra beni bırakamazsın."

Elini Boone'un bacağına koydu.

"Hücreyi anımsa..." diye mırıldandı.

Kadına baktı.

"Bana kendimi bağışlamamı söylemiştin. Yerinde bir öneriydi. Ama bu, burada olanlara sırtımı çevirebileceğim anlamına gelmiyor. Baphomet, Lylesburg ve diğerleri... Sahip oldukları tek sığınağı yok ettim."

"Sen yapmadın" dedi Lori.

"Buraya gelmeseydim, hâlâ ayakta olurdu" diye yanıtladı.

"Verdiğim zararı onarmalıyım."

"Öyleyse beni de yanına al" dedi. "Birlikte gideriz."

"Bu şekilde olmaz, Lori. Sen yaşıyorsun. Ben ölüyüm. Sen hâlâ insansın, ben değilim."

"Bunu değiştirebilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni kendin gibi yapabilirsin. Zor değil. Tek bir ısırıkla Peloquin seni sonsuza kadar değiştirdi. O zaman, sen de *beni* değiştir."

"Yapamam."

"Yani *yapmazsın*."

Lori, Decker'in bıçağının ucunu yere saplayarak yavaşça döndürdü.

"Benimle birlikte olmak istemiyorsun. Bu kadar basit. Öyle değil mi?" Gergin ağzıyla hafifçe gülümsedi. "Bunu söyleyecek cesaretin yok mu?"

"İşimi bitirdiğimde..." dedi. "Belki o zaman."

"Ah, yani bir yüz yıl sonra sonra mı?" diye mırıldandı göz yaşlarını tutamayarak. "O zaman beni almak için gelirsin öyle değil mi? Mezarımı kazıp beni çıkarırsın. Öpücüklerle boğarsın. Daha önce gelecektim ama günlerin nasıl geçtiğini anlamadım işte dersin."

"Lori."

"Sus" dedi. "Bana daha fazla bahane uydurma. Hakaret etmekten başka bir şey yapmıyorsun." Boone'a değil bıçağa bakıyordu. "Kendi nedenlerin var. Ben saçma olduklarını düşünüy-

yorum ama sen onlara tutun. Seni ayakta tutacak bir şeylere ihtiyacın olacak.”

Kıpırdamadı.

“Ne bekliyorsun? Her şeyin yolunda olacağını söylememi mi? Yalnızca git. Seni bir daha görmek istemiyorum.”

Ayağa kalktı. Lori’nin öfkesi onu incitmişti ama bunu gözyaşlarından daha kolay kaldırabilirdi. Üç dört adım geri geri ilerledi. Sonra Lori’nin kendisine bir gülümseme ya da bakışla bile uğurlamayacağını anlayarak sırtını döndü.

İşte o zaman Lori gözlerini kaldırdı. Bakışları başka tarafa kaydı. Tam zamanıydı. Decker’in bıçağının ucunu midesine koydu. Tek eliyle bıçağı sokamayacağını biliyordu, o yüzden diz çökerek bıçağın sapını toprağa yerleştirdi eliyle destek aldı ve vücudunun bütün ağırlığıyla bıçağın üzerine düştü. Korkunç bir acıyla haykırdı.

Boone döndüğünde Lori’nin yerde kıvrandığını gördü. Kanı toprağa karışıyordu. Lori’nin yanına koşup onu yüzüstü çevirdi. Ölüm kasılmaları şimdiden başlamıştı.

“Yalan söyledim” diye mırıldandı. “Boone... Yalan söyledim. Tek görmek istediğim sensin.”

“Ölme” dedi, “lütfen ölme.”

“Öyleyse bana engel ol.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Öldür beni. Isır. Sıvıyı... ver.”

Yüzü acıyla burkulmuştu. Kesik kesik nefes alıyordu.

“Beni istemiyorsan bırak da öleyim. Bu sensiz yaşamaktan daha iyi.”

Boone, Lori’yi kucağında salladı gözyaşları kadının yüzüne akıyordu. Gözbebekleri yukarı kaymaya başlamıştı. Dili dudaklarının arasında seyiriyordu. Birkaç saniye sonra öleceğini biliyordu. Ve öldüğünde de onu geri getirmeye gücü yetmezdi.

Lori, “Yanıtın... hayır mı?” dedi. Artık Boone’u görmüyordu.

Yanıt olarak ağzını açtı ve Lori’nin boynunu dişlerine doğru kaldırdı. Teninin kokusu ekşiydi. Isırığı kaslara kadar ulaştı, kanının etimsi bir tadı vardı. Sıvı boğazından yükselip

Lori'nin kan dolaşımına girdi. Ama Lori'nin bedeni artık kasılmıyordu. Kollarında kıpırtısız yatıyordu.

Başını Lori'nin parçalanan boynundan kaldırıp ısırduğu parçayı yuttu. Çok geç kalmıştı. Lanet olsun. Lori onun akıl hocası ve günah çıkardığı kişiydi. Isırığı işe yarayana kadar ölüm onu elinden almıştı.

Bu son ve en üzücü başarısızlık karşısında dehşete kapılmış bir halde Lori'yi yere bıraktı.

Kollarını altından çekerken Lori gözlerini açtı.

"Seni asla bırakmayacağım" dedi.

Benimle Kal

1

Ashbery'i bulan Pettine oldu ama adamdan geri kalanları Ashbery olarak tanımlayan Eigerman'dı. Rahip hâlâ yaşıyordu. Ağır yaraları göz önüne alınacak olursa bu bile başlı başına bir mucizeydi. Sonraki günlerde iki bacağı ve kollarından biri dirseğine kadar kesildi. Ameliyatların sonrasında komadan çıkmadı ama doktorların yaşama şansının olmadığını söylemelerine karşın yaşadı. Ama onu sakat bırakan alevler aynı zamanda olağandışı bir direnme gücü vermişti.

Bilinçsizce yattığı günler ve geceler boyunca yalnız değildi. Eigerman masadan gelecek bir lokma ekmeği bekleyen köpek gibi yirmi dört saatin yirmisinde onunla birlikteydi. Rahibin, onu ikisinin de hayatını mahveden şeytana götüreceğinden emindi.

İstedikinden de fazlasını aldı. Ashbery yaşamla ölüm arasında geçirdiği iki aydan sonra nihayet uyandığında konuştu. Delirmişti ama konuşuyordu. Baphomet'in, Kabal'ın adını söyledi. Çıldırmış bir adamın anlaşılmasız dilinde Gecedöllerinin Yaratıcılarının bedeninin parçalarını nasıl alıp sakladıklarını anlattı. Dahası da vardı. Onları bulabileceğini de söylüyordu. Vaftizci'nin alevlerine ve alevlerden sağ kalanlara dokunmuştu ve yine dokunmak istiyordu.

"Yaratıcının kokusunu alıyorum" diyordu durmadan.

"Bizi ona götürebilir misin?" diye sordu Eigerman.

Yanıt hep aynıydı: Evet.

"Senin gözlerin olurum o zaman" dedi. "Birlikte gideriz."

Ashbery'nin tanıklığını başka kimse istemiyordu. O ol-

madan da açıklanması gereken pek çok tuhaf şey vardı. Yetkililer Eigerman'ın, Ashbery'nin bakımını üstlenmesini memnuniyetle kabul ettiler. Bu iki zırdeli birbirine layıktı.

Ashbery tamamen Eigerman'e muhtaçtı: En azından başlangıçta kendi başına yemek yiyemiyor, tuvalete gidemiyor ve yıkanamıyordu. Embesile bakmak tiksinti verici olsa da Eigerman, Ashbery'nin bir nimet olduğunu biliyordu. Onu kullanarak Midian'ın son saatlerinde yaşadığı aşağılanmanın öcünü alabilirdi. Ashbery'nin sayıklamaları içinde düşmanın nerede saklandığına ilişkin ipuçları saklıydı. Eigerman zamanla bunları çözecekti.

Ve çözdüğünde de *-ah bir kez çözdüğünde de-* öyle bir hesap günü olacaktı ki mahşer günü yanında hiç kalacaktı.

2

Ziyaretçiler geceleyin gizlice geldiler ve buldukları ilk uygun yere sığındılar.

Bazıları atalarının sevdiği yerlere döndü. Geniş gökyüzünün altında, inananların hâlâ ilahiler söylediği ve çitlerin boyandığı kasabalar. Bir kısmı Toronto, Washington ve Chicago gibi kentlere gitti. Kalabalık caddelerde fark edilmelerinin daha güç olacağını düşünüyorlardı. Böyle yerlerde varlıkları fark edilmeden birkaç yıl yaşayabilirlerdi ama sonsuza kadar değil. Bir kanyona, bataklık bölgeye ya da toz fırtınalarının koptuğu bir yere sığınanların hiçbiri buranın kalıcı bir ikamet olduğu konusunda kendini kandırmadı. Zamanla varlıkları keşfedilecek ve yok edileceklerdi. Dışarıda yeni bir çılgınlık baş göstermişti. Özellikle de her gün karşılaştıkları, azizleri adına ruhun arınmasından söz eden eski düşmanları Hristiyanlar arasında. Gecedölü'nün aralarında olduğunu anlar anlamaz yine zulme başlayacaklardı.

Gizlilik ağızlarından düşmeyen sözcüktü. Yalnızca açlık katlanılmaz olduğunda insan eti yiyorlardı ve her zaman yok-

luğu fark edilmeyecek kurbanlar seçiyorlardı. Birisi bulunacak olursa varlıklarını ortaya çıkarmamak için kimse yardım etmiyordu. Katı kurallara göre yaşıyorlardı ama bunları çiğnemek daha korkunç sonuçlara yol açabilirdi.

Geriye sabretmek kalıyordu ve buna da alışkındılar. Onları özgürlüğe kavuşturacak olan kişi eninde sonunda gelecekti. Yalnızca bu bekleme döneminden sağ kurtulmalıydılar. Hiçbiri kurtarıcılarının hangi biçimde geleceğini bilmiyordu. Ama hepsi adını biliyordu.

Adı Kabal'dı. Midian'ı Yok Eden.

Duaları onunla doluydu. "Gelecek rüzgârda gelmesine izin ver. Bugün olmazsa yarın."

Gelişinin nasıl bir dönüşüm getireceğini bilseydiler bu kadar tutkuyla dua etmezlerdi. Kendilerine seslendiklerini bil-seler hiç dua etmeyebilirlerdi. Ama bunlar daha sonra öğrenecekleri gerçeklerdi. Şimdilik kaygıları daha basitti. Çocukları geceleri çatılardan uzak tutmak, acıkanların bağırmasını ve gençlerin insanlara âşık olmasını engellemek gibi.

Bu da bir yaşamdı işte.

MACERAPEREST KİTAPLAR

POLİSİYE

Lawrence Block'tan "Matthew Scudder Polisileri":

- Kötüler Bile
- Bir Dizi Ölü Adam
- Şeytan Biliyor ki Ölüsün
- Mezartaşları Arasında
Gezinti

- Mezbahada Dans
- Tahtalıköye Bir Bilet
- Bıçak Sırtı
- Kutsal Bar

Kapandığında

- Ölmenin Sekiz

Milyon Yolu

- Buzkıracağı Cinayetleri
- Ölümün Ortasında
- Cinayet ve
Yaratma Zamanı
- Babaların Günahları

Lawrence Block'tan "Bernie Rhodenbarr Hırsızlamaları":

- "Gönülçelen" Hırsız
- Kütüphanedeki
Hırsız
- Kendini Humphrey
Bogart Sanan Hırsız
- Polisiye Roman
Okuyan Hırsız

- Mondrian Gibi
Resim Yapan Hırsız
- Spinoza Felsefesi
Öğrenen Hırsız
- Kipling'den Alıntı
Yapmayı Seven Hırsız
- Dolaptaki Hırsız
- Umduğunu Değil
Bulduğunu Yiyen Hırsız

Sue Grafton'dan "Kinsey Millhone Polisileri":

- Lanetli'nin 'L'si
- Katil'in 'K'si
- Jest'in 'J'si
- İftira'nın 'I'si
- Hesaplaşma'nın 'H'si
- Gerilim'in 'G'si
- Firar'ın 'F'si
- Esrarengiz'in 'E'si
- Delikanlı'nın 'D'si
- Cinayet'in 'C'si
- Baskın'ın 'B'si
- Ateş'in 'A'sı

John Harvey'ın "Charlie Resnick Polisileri":

- Kötü Muamele
- Yalnız Kalpler Cinayetleri

Richard North

Patterson'un

"Mahkeme Polisiyeleri":

- Birinci Dereceden Cinayet

Jeremiaah Healy'nin

"John Cuddy

Polisiyeleri":

- Kör Atışlar
(Hazırlanıyor)

Lillian Jackson Braun'dan

"Jim Qwilleran

Maceraları":

- Brahms Dinleyen Kedi
(Hazırlanıyor)
- Kırmızı Gören Kedi
- Çenesini Tutamayan Kedi
- Kanepe Atıştıran Kedi
- Tersten Okuyan Kedi

Val McDermid'den

"Kate Brannigan

Polisiyeleri":

- Kadın Genleri
- Temiş İş
- Öldürücü Darbe
- Ters Tepki
- Kırık Çete

"Carol Jordan/Tony Hill"

Polisiyeleri":

- Deniz Kızları Şarkı
Söylüyor
- Kandaki Tel

Celil Oker'den

"Remzi Ünal Polisiyeleri":

- Çıplak Ceset
- Kramponlu Ceset
- 1000 Lot'luk Ceset
(Hazırlanıyor)

Kaktüs Kahvesi

Polisiye Roman Yarışması:

- Çıplak Ceset/Celil Oker
- Rüzgârsız Şehir/
Cenk Eden

Türkiye Polisiyeleri:

- Siyah Beyaz/ Birol Oğuz
- Siyah Mor/ Birol Oğuz
- Konumuz Elmas/ Julian
Rathbone (Hazırlanıyor)

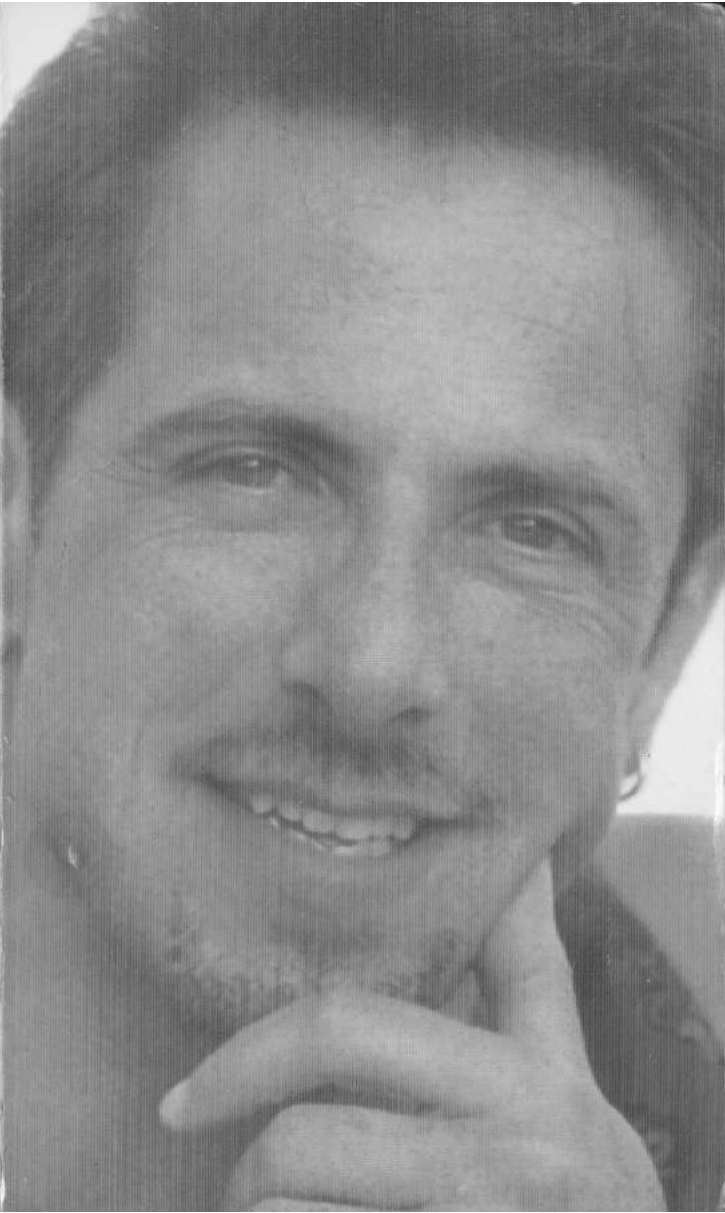
GERİLİM

"Clive Barker" Kitapları

- Lanetlenme Oyunu
- Galilee
- Kabal

Tam Hoag

- Gece Günahları
- Günah Kadar Suçlu

Korku edebiyatının geleceğini gördüm...

Adı Clive Barker'dı.

Stephen King

Bir gün masumların canını alan eli kanlı bir katil olduğunuzu öğrenseydiniz, ne yapardınız? Dünya üzerinde sığınabileceğiniz hiçbir yer yoksa, sevdiğiniz kadınla birlikte olmak için hiçbir şansınız kalmamışsa, ölüm bir çözüm olabilir mi?

Boone, doktoru Decker'den bir katil olduğunu öğrendiğinde önce ölmek ister ama ölüm bile onu reddettiğinde kendisi gibi olanların yani canavarların tek sığınağı olan Midian'a gider. Midian yarı ölülerin, *Gecedölü*'nün evidir. Boone burada hiç beklemediği bir biçimde eski bir Tanrı'nın elçisi olduğunu öğrenecek ve bir kadının aşkıyla kendisinin kim olduğunu anlayacaktır.

Clive Barker'dan gerçek canavarlara ve gerçek insanlara dair olağanüstü bir korku hikayesi.

Clive Barker o kadar iyi yazıyor ki, tam anlamıyla dilimin tutulduğunu söyleyebilirim.

Stephen King

Yoğun bir erotizme sahip sürükleyici bir öykü...

Sunday Independent

Bir yandan bakarsanız, basit bir korku hikayesi ama öte yandan toplum ve toplumdaki dışlanmışlara dair derin bir hikaye...eşine ender rastlanır, güçlü bir fantazi.

People

ISBN 975-329-317-6

9 799753 293173

Maceraprest
k i t a p l a r